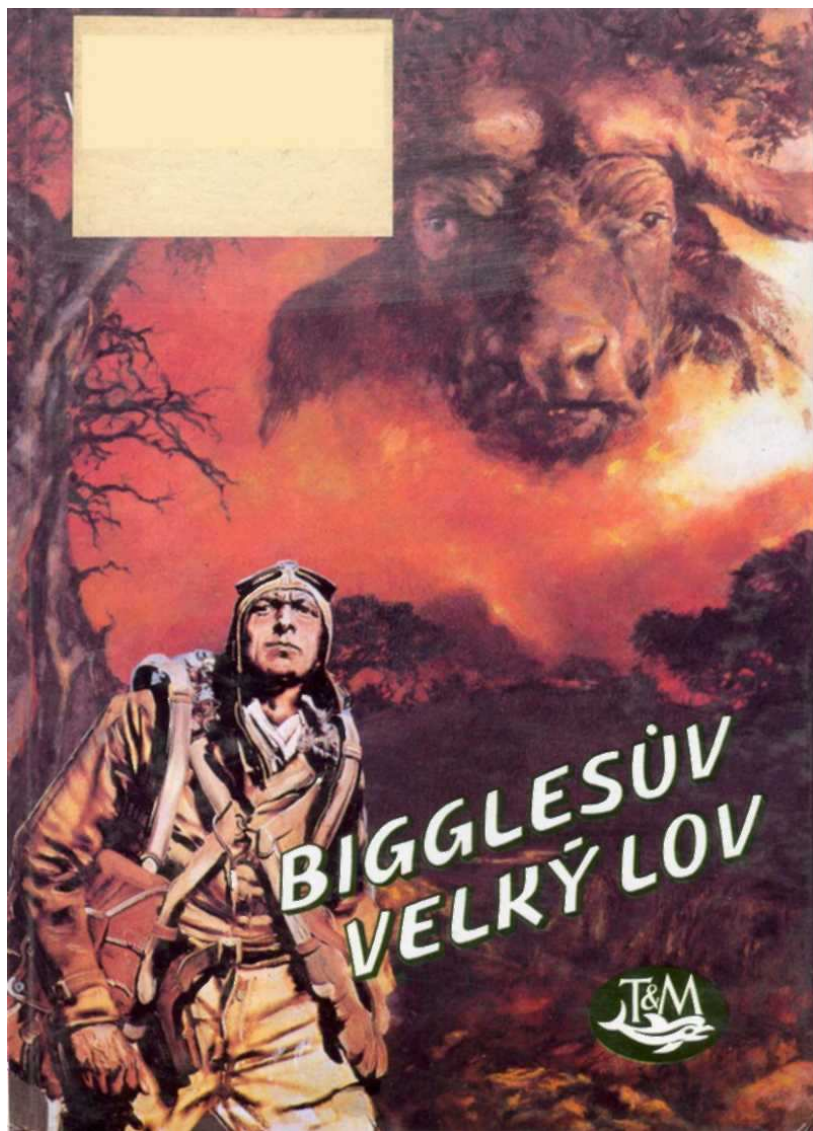

W. E. JOHNS

BIGGLESŮV VELKÝ LOV

TOUŽIMSKÝ & MORAVEC

PRAHA 1995

UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE

Název nakladatelství „Toužimský & Moravec“

je tvořen jmény Roman Toužimský a Michal Moravec.

Praha 1995

W. E. Johns © GP (Publications) Limited, 1995

Jacket illustrations Zdeněk Burian, Petr Barč

© Zdeněk Burian – dědicové, 1995

Illustrations © Petr Barč, 1995

Translation © Milan Hausner, 1995

ISBN 80 – 85773 – 40 – 6

KAPITOLA PRVNÍ

BIGGLES PŘEBÍRÁ PŘÍPAD

„To snad ani není pravda!“ zakroutil hlavou konstábl. „Začal jsi sbírat známky, Biggles?“

Konstábl Hebblethwaite, jemuž žádný kolega ze zvláštní letecké sekce vyšetřování Scotland Yardu neřekl jinak než Ginger, byl zmaten. Válka skončila, celý Bigglesův tým se přestěhoval do nového hlavního stanu na Mount Street, ale že to s Bigglesem dojde takhle daleko, to nechápal. Viděl majora Biggleswortha, D.S.O, D.F.C., M.C. sedět za stolem s hlavou skloněnou nad aršíkem známek.

„Nebo mě klame zrak?“ dodal zajímavě.

Biggles zvedl hlavu a zvědavě se na Gingera podíval. Neřekl nic.

Ryšavý, bývalý válečný pilot se právě vrátil z celodenní služby a pod upřenýma Bigglesovýma očima ho polilo horko.

„Tak aspoň něco řekni!“

Biggles mlčel dál.

Na celé situaci by nebylo nic zvláštního, kdyby nešlo zrovna o Bigglese. Údiv, který přiměl Gingera k otázkám, vycházel z jeho znalosti Bigglesovy povahy. Za dlouhé roky, kdy spolu brázdili nebesa se nestalo, aby Bigglese zajímaly známky, a nyní svíral v prstech pinzetu a lupu a pečlivě studoval titěrný kousek lepkavého papíru! Bylo to neuvěřitelné!

Ginger se otočil ke konstáblům Algy Laceyovi a lordu Bertiemu Lissiemu, kteří právě harašili v předsíni. Také dorazili ze služby a odkládali tam klobouky na věšák.

„Vidíte to, co já?“ hodil hlavou k mlčenlivému Bigglesovi

Kulhající Bertie, muž se šlechtickým titulem, si nasadil svůj neodmyslitelný monokl. Celou scénku hodnou Sherlocka Holmesa pozoroval Bertie s úžasem a obavou zároveň. S Bigglesem se něco dělo! Jako by nestačilo, že lordovo nedávné zranění se dosud nezhojilo. Při pátrání po ztraceném prototypu německého letounu se Bertie nepohodl s konkurenty, ti neváhali, začali střílet a jedna z kulek řádně potrhala svalstvo lordova stehna.

„To mě tedy podrž!“ vyjekl, když se blížil ke stolu. „Tak tohle, kamarádi, zase zamotá mé mozkové závity a doufám, že na nich nevznikne uzel! Jestli ten náš staroušek začal sbírat známky, znamená to jedinou věc.

Naše radovánky a rozpustilé lenošení berou za své. Konec a třikrát podržený! Až do skonání světa bude náš šéf honit po světě, abychom hledali tyhle kousky papíru s nadějí, že najdeme Modrého Mauricia.“

„Říkal jsi něco o radovánkách a lenošení?“ zvedl Biggles obočí.

„Propánakrále, bavil jsem se, ale... však víš, jak jsem to myslel,“ vykoktal Bertie.

Biggles konečně odložil lupu.

„Vidím, že vás zajímá, proč se ze mě stal filatelista. Už jako malý kluk jsem toužil sbírat známky. Dával jsem si měďáky do prasátka, ale pak nějaký násilník začal válku a já, chudák, ztratil naději věnovat se té vroubkované nádheře. Známky jsou totiž mnohem zajímavější papírky než třeba stokrát větší noviny. Většina z nich je pěkná a naučíš se z nich zeměpis líp, než z velkého atlasu. Mohu s nimi cestovat, aniž bych se zvedl ze židle a díky těmto pokladům se dostanu i tam, kde lišky dávají dobrou noc. Platí to i pro nás, když jsme se už dali na tuhle policejní lopotu. A stejně, až mě ouřadové pošlou do penze, pak se pustím do sbírání známek ve velkém.“

„Takže tys ještě nezačal?“ zavrtěl se Algy. Biggles si povzdychl. „Ještě ne.“

„Dobře. A co má pak tohle všechno znamenat?“ ukázal Algy na stoh aršíků, válejících se po desce stolu.

„Tohle? Ano, to je jiná,“ pronesl Biggles zachmuřeně. „Tohle mne jako chlapce obdivujícího známky nenapadlo.“

„Jak ses k tomu dostal?“ zavrčel Ginger. „A kdy?“

„Dneska ráno. Zavřete dveře a najděte si volná křesla. Stejně jsem se chystal poradit se s vámi o tomhle

případu. Je to totiž dost deprimující záležitost.“ Biggles si zapálil a čekal, než se ostatní uvelebí v křeslech.

Když se kolem něj sesedli, vzal do pinzety jednu ze známek a ukázal ji svým podřízeným. „Tahle známka,“ pokračoval, „má hodnotu půl druhého franku. Vydala ji francouzská vláda.“ Odložil známku a vzal do pinzety jinou. „Tahle, i když je v mnohém identická, je padělek. Vytiskly ji na neznámém místě naprosto nepovolané osoby.“

„Takže, máme před sebou nepovedený falzifikát?“ zeptal se Ginger, jehož již opustil strach o Bigglesovo duševní zdraví.

„Ano a vlastně také ne,“ pokrčil Biggles rameny. „Většinou jsou padělky značně nekvalitní, protože vydávání cenin se řídí přísnými předpisy. Na padělky se prostě brzy přijde. Tahle známka je však něco naprosto jiného. Normálně se padělek pozná na první pohled, ale u této známky nerozezná na první pohled nic ani dobrý odborník. Má přesně okopírovaný obrázek a jsou použity naprosto shodné tiskařské materiály. Neliší se ani barevně ani chemicky. Jinými slovy řečeno, když zamíchám tyhle padělky mezi pravé známky, nikdo je už od sebe nedokáže rozlišit. Pokud snad nebude mít přímo psí čenich...“

Biggles se odmlčel a lehce se usmál.

„Falzifikáty však poněkud zavánějí. Zanechávají za sebou pěknou, nevoňavou stopu... Páchnou totiž po naftalínu, i když ještě nikdo neví proč. Pro normálního sběratele, nemá tahle maličkost žádný význam, ale francouzská vláda je vzteky bez sebe. Nerozčilují se kvůli tomu, že jejich čmuchací psi sešli ze stopy. Ministerstvo spojů bylo podvedeno a Francouze to

nebaví! Nedá se zanedbat ani výše hospodářských ztrát. Ta je přímo úměrná množství padělků vypuštěných do oběhu. A protože tady nejde o lacinou nepovedenou kresbičku, je nasnadě, že byly vytištěny velké série. Francie tím přichází každý den o pěkně zaokrouhlenou sumu a bude přicházet tak dlouho, dokud se neobjeví zdroj a nebude zlikvidován.“

„Z toho plyne, že někde ve Francii řádí banda šikovných padělatelů,“ řekl Algy. „Rozumíme ti.“

„Ceniny jsou v oběhu už delší čas, ale vůbec není jasné, odkud pocházejí,“ doplnil Biggles. „Teď si však budeme chvíli povídat o něčem jiném.“ Vysypal na stůl obsah velké obálky a popadl jednu fialovou bankovku.

„Desetilibrovka! Jednou jsem ji už měnil. To byly časy,“ usmál se Ginger.

„Ministr financí ti jich dá zítra pytel, když mu řekneš, kde se tiskla právě tahle. Je to totiž přesně takový falzifikát jako ta známka. A znovu máme před sebou tak dokonalou kopii, že ani bankovní experti z Bank of England si nejsou jisti. Tiskový papír nemá chybičku. Barva k nerozeznání. Každá vláda, která tiskne oběživo, si je vědoma možnosti padělání. V celkovém počtu peněz v oběhu se vždy najde pár falešných bankovek. Většinou se dostanou do oběhu v cizině, kde zná skutečné bankovky jenom hrstka lidí.“ Biggles se nadechl.

„U nás na ostrově se nejvíc falešných platidel objevuje na místech, kde je velký obrat peněz. Třeba na dostizích. Většina falzifikátů je patrná na první pohled a jakmile se dostanou do banky, jsou staženy z oběhu. Podobné nebezpečí trvá od nepaměti a úřady s ním v určitém procentu počítají. Padělky představují spíše komplikaci než skutečné nebezpečí pro měnový trh.“

Pokud se však v oběhu objeví bankovka takové kvality jako je tato,“ Biggles zvedl bankovku nad hlavu, „pak je jasné, že banda falzifikátorů pracuje ve velkém. A to už zavání velikým malérem. Každá vláda musí vědět, jaký objem financí je v oběhu. Pokud se rovnováha poruší, začne nárůst inflace a může dojít i k hluboké hospodářské krizi. Poklesne zahraniční obchod, protože investoři odjinud začnou znovu zvažovat, zda investovat. Hokynáři se začnou rozmýšlet, zda mají bankovku přijmout, anebo ne. Výsledkem může snadno být naprostý chaos!“

Biggles uhasil cigaretu v popelníku.

„Dnes ráno mě pozvali do Whitehallu,“ shrnoval. „Porady se zúčastnili opravdu ti nejvyšší. Mě samozřejmě pozval generál Raymond, byl tam ale i zástupce ředitele Scotland Yardu. Celá konference se zabývala situací, která se vlastně objevila i po první světové válce. Hodně lidí si uvědomuje, že nastává velmi obtížné období, avšak novináři dosud dokáží roztrpčené občany uchlácholit.“

„To mluvíš o černém trhu?“ chtěl vědět Algy. „Nesmysl! V tomto případě má nezákonný obchod jen druhořadý význam.“

„Tak už nám propánakrále řekni, oč jde!“ vybuchl Bertie. „Už se nemohu dočkat, až se dám na podnikání.“

„Celá záležitost je tak vzrušující, že až se tyhle bankovky objeví ve velkém, zničí naše hospodářství stejně spolehlivě jako atomové bombardování,“ řekl Biggles. „Před několika lety se organizovaný zločin možná objevoval jen ve špatných detektivních románech. Zápletky s padělateli se považovaly za dobrou zábavu a výplod fantazie. Leč v současné době se tahle nekalá

činnost rozmohla tak, že ani největší snílek si nedokázal v minulosti vybavit všechny důsledky, které s sebou padělky přinesou. I dnes najdete drobné lotříky a bezpochyby tomu nikdy nebude jinak. Jejich činnost však dokáže policie udržet pod kontrolou.“

„Už jsi ale určitě slyšel názor, že moderní vědní obory vymažou zločin z povrchu zemského,“ filozofoval Ginger.

„Na to zapomeň!“ zavrtěl Biggles hlavou. „Podobné závěry jsou spíš zbožným přáním. Moderní vědní disciplíny pomáhají oběma skupinám. Moderní prostředky, které využívá policie, stejně dobře poslouží zločincům. Neznám policejní postup, který by dokázal účinně potlačit kriminalitu jako celek. Navíc, máme dost důkazů, že zločinci jsou ve využití novinek rychlejší než poldové.“

„Cos to říkal o...“ začal Algy, ale Biggles ho přerušil.

„Nechme toho. Nemá smysl se zabývat podobnými hloupostmi. V první řadě k růstu zločinnosti přispívají moderní životní podmínky. Svět už není a nebude tím, čím býval. Na trhu se objevují nové a nové hračky a ne všechny jsou určeny ke hraní. Dvě obrovské světové války málem rozpoltily celou zeměkouli na několik dílů. A tomu my říkáme, prosím, věda! Co udělali vědci, aby zabránili konci lidstva? Vynalezli hrůzostrašné smrtonosné zbraně místo toho, aby hledali způsob, jak nakrmit všechny děti světa. Lidé na ulicích nepotřebují atomovou pumu. Chtějí chleba s máslem. Svět už není procházka kvetoucím parkem a i poslední pobuda ví, že se s tím nedá nic dělat. Zítra třeba někde na druhém konci planety, začne nějaký nakvašený rytíř brousit

šavličku, nebo se rozhodne hodit na ubohou planetu bombu plnou vztekajících se atomů. Celá zeměkoule se promění v sekaný kámen a prach. Lidé to přece vědí. Co mají dělat? Pokrčí rameny, dají si panáka a jdou si dát partičku. A až se začne zvedat prach, někam zalezou.“

„Když to stihnou,“ kývl Bertie. „Chceš říct, že se celý svět zbláznil.“

„A jde to rychle,“ usmál se trpce Biggles. „Mám obavy, že se svět vážně řítí do záhuby. Lidé mají dost omezené myšlení a začnou se chovat jako zločinci, jak jen ucítí šanci přijít k penězům.“

Přejel očima po tvářích posluchačů. „Omlouvám se za to kázání, ale řekli jste si o to. Jako představitelé zákona a práva, se musíme umět podívat pravdě do očí.“ Zapálil si další cigaretu.

„Normálnímu člověku stačily útrapy války,“ pokračoval. „Žijí však mezi námi jedinci, kteří dostanou přes prsty, oklepou se a hned se snaží o další podvod. Nevím proč, ale těm lidem nestačí žádná lekce. Navléknou si jakýkoli kabát, aniž by se jim sevřel žaludek odporem. Nezastaví se. Nezajímá je prostý život. Stále znovu se vrhají do nových darebáctví. Teď, po válce stoupá cena peněz a oni se v nich chtějí koupat. Je jim úplně jedno, odkud zlatáky pocházejí. Naprosto je nezajímá, zda pro jejich peníze někdo zahyne. A navíc. Válka skončila, ale ještě hodně zločinů zůstalo nepotrestáno. Na světě stále žije spousta vrahů z koncentráků, nebo těch, co řezali krky v zajateckých táborech. Ti netrpí bídou a rádi by vraždili dál. Noviny dnes navíc tvrdí, že svět zaplavili drsní vojenští vysloužilci, neštítící se ničeho. Tihle lidé sice za války nebyli zločinci, byli jen vojáky, ale naučili se zabíjet a

mnohým z nich to zaručuje slušné živobytí. Života si neváží, ale peněz ano. Organizují se. K tomuto druhu zločinu musí policie přistupovat jinak než k drobným kapsářům.“

„Penězokazci tedy nejsou nejhorší,“ řekl Ginger.

„Jsou nejnebezpečnější!“ odvětil Biggles. „Tím se dostávám k jádru věci. Na vrcholku celé organizace sedí vychytralý a zkušený padělatel. Není to hlupák a žádná malá ryba ho nemůže prozradit. Je značně nepravděpodobné, že by ho ti drobní kdy viděli. Když se nad dvěmi či třemi z nich, zavře voda, pro Velkého šéfa to pranic neznamená. On je přece hlavou celé organizace. Pro nás to bude znamenat také tvrdé utkáni s nejlepšími podplacenými právníky. Kdo se odváží obvinít všemi mastmi mazaného lotra, který tiskne tyhle dokonalé bankovky? Bez jednoznačných důkazů to neudělá nikdo! Asi mě budete považovat za tupce, ale ani já nepovažoval tuhle desetilibrovku za padělek. Zisky našeho pana zločince s velkým Zet dosahují astronomické výše. Omlouvám se vám, že jsem mluvil tak dlouho a nesouvisle, ale už od prvního okamžiku vyšetřování si musíme být jisti, s kým máme tu čest.“

„Jemine. To tedy zahálka skončila,“ ušklíbl se Bertie.

„Máme povinnost, dívat na celý případ prakticky a ne po něm jen mžourat přes tvůj blýskavý monokl, Bertie,“ svažtil čelo Biggles. „A nebude tu zábava. Kde jsou ty časy, kdy se podvodník spokojil s několika librami a když se zjevilo rameno spravedlnosti, bral nohy na ramena? Můžete sice namítnout, že tihle lidé jsou stále mezi námi, ale já vám odpovím, že nejsou nebezpeční a dříve či později skončí za mřížemi.“

V našem případě však budeme mít co dělat s jinými zločinci. Jsou to bystře uvažující darebáci s dostatečným množstvím peněz. Připravili projekt nebezpečný principům celé společnosti. Oni už dnes nemyslí ve stovkách či tisícovkách liber. Pracují s částkami, které jste vy nikdy neviděli pohromadě a jim slouží jen jako základní kapitál na cestě za milióny. Málo platné, peníze dělají peníze. A první milion už otvírá brány k moci! Nejsou už před nimi žádné hranice. Kdo si jednou přivoní k velkým penězům, nepřestane, ani kdyby chtěl. Tito lidé si vybudovali celou organizaci poddaných, které živí. A jejich nohsledi požadují své desátky z naloupených peněz. S růstem finančního kapitálu pak roste i celá organizace. Uplácejí i běžně neúplatné úředníky takovými sumami, které by našinci nedovolily až do konce života pokojně spát. Úředníci se stávají loutkami v rukách zločinců. Zločinec je láká slovíčky: ‚Zamhouřete oči a zbohatnete. Když je však otevřete, všichni se dozví, proč jste je zavřeli.‘ A to nejsou jen plané hrozby!“

Biggles sáhl po další cigaretě a zahleděl se do tváří svých kolegů.

„Banda natahuje svá chapadla přetékanými penězi jako chobotnice. A protože chobotnice je hlavonožec, Velký šéf sedí také uprostřed. Chapadla vyživují a krmí jeho nenasytná ústa. Zničit podobnou nestvůru lze jen přesným a tvrdým útokem přímo do středu. Musí být zničena hlava celé organizace. Jak se k ní ale dostat, když ani oddaní podavači potravy na chapadlech nevědí, kam a ke komu peníze padají? Ten ví až příliš dobře, jak se držet nepoznán a v ústraní. A aby zisky podobné organizace neklesaly, musí její chapadla prorůstat všemi

oblastmi života od spodiny až k těm nejvyšším vládním úředníkům. Za hezkou sumu peněz Velkého šéfa vždy včas varují, kdyby se příliš čilý policista jen trochu zahleděl tím správným směrem. Už jsem přece jednou podotkl, že moderní prostředky poslouží zločinci stejně dobře jako těm, kdož stojí na straně zákona.“

Biggles si odkašlal a na chvíli se zamyslel.

„My se nejlépe vyznáme ve vzduchu,“ řekl pak. „Víte dobře, že i zločinci si uvědomují, jaké výhody jim dává rychlý přesun. Není to tak dávno, co mohli provozovat svá darebáctví jen na omezeném území, protože neexistovala žádná možnost rychlé dopravy. I když hodně pospíchali, mohl je zachránit jen ukradený kůň! Ale dnes? V minulosti se dostali za hranice vlakem a trásli se, aby je nevypátrali. Pak se na scéně objevila motorová vozidla. To si opravdu myslíte, že pomohla zákonu? Víte dobře, že jen někdy.“

Skutečnou zbraní se stal automobil až v ruku kriminálních. Vždyť právě díky rychlým kolům se dostávali na místo činu rychlostí blesku a ještě rychleji mizeli v závětrí. Možnost okamžitého zmizení je vždy nejlepším přítelem zločinu.“

„Jeminkote, Biggles,“ řekl Bertie. „To my všechno víme a ještě jsi zapomněl na lodičky. Těmi se také dá plavit za hranice.“

„A to na začátku století ještě neměli v ruku letadlo!“ nedal se vyrušit Biggles. „Odpusťte, pánové, teď už to dopovím. Dnešní okřídlení zločinci se dostanou během několika hodin na libovolné místo na světě. Obloha nemá hranice, nemá překážky ani celnice. Když se vyhnete vichřicím, vysokým pohořím a trochu se vyznáte v navigaci, nemáte pro své rejdy žádné hranice!“

Jak se potom divit, že moderní, protřelý darebák přemýšlí v celosvětovém měřítku. Hranice jedné zemičky ho vůbec nezajímají. Nepotřebuje ani pas. My ho v době války také nepotřebovali. Koneckonců jeden zločinec vyhlásil válku celému lidstvu docela nedávno... Tak. A teď si jako příklad vezmeme tyto známky a bankovky. Lisy na jejich výrobu mohou být ukryty uprostřed amazonské džungle, mohou však pracovat třeba i v jeskyni na ostrově uprostřed Pacifiku. Padělatel může mít na sobě jen tričko, ale i kožich a beranici. Podle toho, zda pracuje na rovníku či za Polárním kruhem. A protože má letadla, nemá ani potíže s rozesíláním padělků. Čím víc o tom přemýšlím, tím silněji si uvědomuji, jak bude obtížné tuhle bandu zlikvidovat.“

„Ale kdyby se všechny země dohodly na spolupráci, tak by přece jen bylo snazší pomocí radarů sledovat pohyb neznámých letadel, u nichž by nebyla známa cílová oblast letu,“ namítl Algy.

„Určitě. Ale co z toho vyvozuješ? Gangsteři nebudou zase takoví blázni, aby poletovali oblohou bez odpovídajícího krytí. Budou mít vždy dobře připravené důvody i doklady k přeletu. Naše bankovky se klidně mohou tisknout na Celebesu, pak je mohou doručit letecky do Arábie. Velbloudi je donesou do Persie a stačí jedno malé letadélko a vhodné místo k přistání někde mezi skalisky na severu ve Skotsku a padělky jsou doma. Rozvoz falešných peněz může mít přitom klidně na starosti úplně jiná firma, zcela jiní lidé. Vůbec nepochybuji o tom, že máme co dělat také se zkušenými letci ve službách zločinu. Velká kupa peněz dokáže zkazit i čestného člověka. Úvaha o způsobu dopravy nakonec přiměla hochy z ministerstva, aby požádali

právě mě, znalce létání. Naši protivníci hrají vysokou hru. Jejich trumfy jsou tyhle povedené bankovky. Oni se nezajímají o malé banky a obchodníčky. To je pro ně něco jako krmení pro kuřata. Vnikají do větších organizací. Čím větší firma či banka, tím víc stoupá jejich zájem a ta nenasytlost roste. Na druhé straně se dostávají do začarovaného kruhu, z něhož nebude východisko! A právě jejich nenažranost je nakonec zahubí.“

„Asi jako pašeráky alkoholu v Americe?“ neudržel se Ginger.

„Ano. Něco takového. Pašerácké gangy vnesly spoustu nového do dějin organizovaného zločinu. Vydělávaly na nabídce lacinějšího alkoholu a dělaly to ve velkém. Zavedly si skvělou organizaci, jinak by to nefungovalo. Neradi zabíjeli a nepotřebovali krást. K alkoholikům se vlastně chovali jako lidumilové, ale ne abyste Raymondovi prozradili, co jsem teď o nich řekl!

Naše banda také nehodlá vraždit, ledaže by někde narazila na nebezpečného svědka nebo vzpurného podílníka z vlastních řad. Záměry mají dva. Nejprve se obohatí a bohatstvím získají vliv. Potom rozvrátí hospodářský život státu. Pokud potom vše půjde podle jejich představ, převezmou moc!“

„Takže ty opravdu věříš, že jim vládnou kmotři, podobní těm ze Sicílie?“ otázal se Algy.

„Vláda je přesvědčena, že ano,“ odvětil Biggles. „Zajištěné padělky to jednoznačně dokazují. Jejich vynikající kvalita je důkazem velkorysého přístupu padělatelů. Sehnali původní papír i tiskařské barvy a znají tajné postupy, které se při tisku cenin uplatňují. Jak se k nim tyto informace dostaly? Za úplatek? Je to

možné, ale přece jen myslím, že naši vládní úředníci se tak snadno a rychle uplatit nedají.

Nedávno skončila válka a to mne přivádí na jinou, lepší stopu! Německé válečné výzkumy a pokusy! Zavedení falešných peněz do oběhu kdekoli na světě je nebezpečím, ale je to i obtížné! Němci však s tím začali už za války! S naší bandou spolupracuje jistě řada odborníků. Také ti, kdo se snaží vyměnit peníze za pravé. Vláda se obává, že když padělatelé vytiskli tak zdařilé bankovky, nebudou mít nejmenší potíže s lístky na potraviny nebo na oděvy. Před zločinci se otevřely úžasné možnosti a v Hitlerově Německu vchovali odborníky! V dnešním Daily Expressu se o tom píše:

„V německém městečku Freising bylo nalezeno třiadvacet kufrů s falešnými bankovkami ještě z doby války. Celková hodnota nálezů přesahuje dvacet šest milionů anglických liber... Někteří bývalí vězni v továrně v Bad Ischlu potvrzují, že v průběhu války se k tisku anglických bankovek používalo sedm nejmodernějších tiskařských lisů a dva velmi složité fotografické kopírovací přístroje.“

Biggles odložil noviny. „Podobné mašinky se dají přestěhovat kamkoli. Můžeme si být jistí, že padělatelský gang hodlá působit po celé zeměkouli. Co s tím udělají vlády ostatních zemí, to zatím opravdu nevím.“

„Je mi jedno, co udělají nějaké vlády,“ vybuchl Ginger. „Zajímá mě, co s tím uděláme my!“

„Zatím to není slavné,“ ušklíbl se Biggles. „Britská vláda už pověřila Scotland Yard, aby hájil její zájmy v zahraničí. Jeho zástupce pověřil úkolem našeho

oblíbeného generála Raymonda. No a ten má zamilovaného obětího beránka, kterým jsem já. Překvapil jsem vás? A promiňte, na vás bych málem zapomněl, pánové. Teď však už vážně. Jako obvykle mi nechává naprosto volné ruce, však také dobře ví, že my, stejně jako on, nevíme kde začít. Takže, pánové, můžeme se vydat kamkoli, můžeme si dělat, co chceme...”

„Jeminkote,“ zasténal Bertie. „Absolutně co chceme?“

„Správně,“ řekl Biggles. „Absolutně! A taky nám nikdo nebude nahlížet do peněženky! Mám otevřený účet s neomezenými zdroji.“

„Kde začneme, když máme každý milion v kapse?“ vyhrkl Ginger. „Věděl bych o nádherném ostrově...”

„To nebude to pravé,“ zarazil ho s dávkou hořkosti novopečený správce bankovního účtu. „Nesouhlasím už od chvíle, kdy jste mě vyrušili ze zkoumání té vroubkované krásy.“

„Chceš říci, že tě už něco napadlo?“

„Na detailní rozpracování ten můj plán není,“ řekl Biggles. „Je to jen... mohl by to být alespoň nápad. Máme totiž...”

Nakousnutou Bigglesovu větu přerušilo energické zaklepání. „Nikoho nečekám,“ zašeptal Biggles a zvedl varovně prst. „Nechci, aby se z naší porady stala veřejná schůze. Bertie a Gingere, počkejte v ložnici? Nebude tu tak přecpáno.“

Počkal, až za nimi zaklapnou dveře a pak řekl: „Pojďte dál.“

Na prahu dveří se objevil neznámý muž. Pomalu a vznešeně vplul do místnosti, s klidem rozeného džentlmena smekl buřinku a zastrčil do podpaží složený

deštník. Poté za sebou pečlivě zavřel a usmál se na piloty, vnikající do světa velkých financí.

KAPITOLA DRUHÁ

V SAMETOVÝCH RUKAVIČKÁCH

Ginger omluvně mrkl na Bertieho a sklonil se ke klíčové dírci. Host ho nesmírně zajímal, ale k velkému zklamání na něm zvědavý Zrzek nenašel nic překvapujícího.

Muž vypadal jako typický úspěšný podnikatel. Člověk s bystrými a sebejistými očima. Po Londýně chodily snad celé houfy podobných obchodníků. Muselo mu být něco přes padesát, přesto však jeho mroží knír a hustá hříva dosud neprokvetly šedinami. Naopak. Leskly se až neobvykle tmavou černí, která doplňovala jeho snědou pleť. Gingera napadlo, že muž má předky kdesi v Latinské Americe nebo někde na pobřeží Středozemního moře. Jeho hřmotná postava poskytovala jasný důkaz, že dává přednost posezení u labužnické tabule před mučícími nástroji tělocvičen. Sebedůvěra, kterou šířil kolem sebe, vyvěrala i z jeho dokonale ušitého oděvu z té nejlepší anglické látky. Nikde ani snítka prachu. Dojem kazily jen kožené boty na patentky, které by si nazul jen málokterý Angličan, chystající se na obchodní jednání.

„Koho hledáte?“ zeptal se Biggles.

„Pana Bigglesworthe... promiňte, majora Biggleswortha z R.A.F nebo spíš seržanta Biggleswortha ze sekce C.I.D. Scotland Yardu. Je mi úplně jedno, jak si teď nechává říkat.“ Na mužově snědé tváři se rozlil zářivý úsměv. „Řekl bych, že s ním právě mluvím. Příliš se nemýlím, že?“

Podle přízvuku a formulací se Ginger snadno dovítí, že zavalitý muž strávil hezkou řádku let v Americe.

„Nemýlíte se,“ řekl Biggles. „Jsem to já. Posad'te se, prosím.“

Návštěvník si přitáhl volné křeslo a přehodil nohu přes nohu. Deštník a buřinka spočinuly na jeho kolenou. Očima těkal po Bigglesovi a Algym. Zvedl obočí a tázavě se na Bigglese podíval.

„To je pan Lacey, můj přítel,“ vysvětlil Biggles. „Nemám před ním tajnosti. Čím vám mohu pomoci?“

„Musím s vámi mluvit...,“ začal neznámý návštěvník, ale Biggles ho přerušil.

„V první řadě bych rád věděl, s kým mám tu čest,“ pobídl ho jemně.

„Jmenuji se Robinson,“ představil se muž. „John Robinson,“ Ginger se už podle tónu hlasu dovítí, že tohle poměrně časté příjmení, by patrně dost překvapilo mužovy rodiče. Bude to mít ostrý háček, napadlo Zrzka.

„Děkuji vám, pane Robinsone,“ zlehka kývl Biggles. „Teď se můžeme vrátit k důvodům, které vás ke mně přivedly.“

„Jsem obchodní zástupce britské letecké společnosti. My...,“

„Promiňte! Jak se vaše společnost jmenuje?“

„Víte, společnost jsme právě založili,“ řekl muž. „Zatím jí říkáme UniTed Airlines s.r.o., ale je to jen návrh názvu. Jsem odpovědný za personální otázky spojené s příjmem nových uchazečů. Došel jsem k dojmu, že zaměstnání u nás by vás mohlo zajímat.“

„Proč?“

„Jste specialista a létání máte v malíčku. Vytvořili bychom vám mimořádné pracovní podmínky.“

„To je od vás velice šlechetné,“ odvětil klidně Biggles. „Smůla je v tom, že já už jsem zaměstnán. Je mi líto.“

„Vím o tom. Nepochybujte o tom, že jsem si o vás ledacos zjistil. Nikdy nenabízím práci člověku, o jehož kvalitách bych pochyboval. Všechny zaměstnance naší společnosti si vždy osobně prověřím.“

„Proč jste tedy přišel za mnou? Stačí si vzít noviny a najdete spoustu vynikajících pilotů, kteří hledají slušné živobytí.“

„Chybí jim vaše zkušenosti a vaše pověst, pane.“

„Pověst?“

„Ano. Máte pověst muže, který dosáhne úspěchu i v úplně ztracených situacích.“

„Děkuji vám za uznání, pane Robinsone, ale já...“

„Počkejte. Ještě jsem neskončil.“

„Prosím.“

„Chcete říct, že o práci pro naší společnost nemáte zájem?“

„Přesně tak.“

Na návštěvníkově tváři se objevil nechápavý a snad i trochu uražený výraz. „Nepochybují, že změníte názor, až vám sdělím, za jakých podmínek vás zaměstnáme.“

„Peníze mě zase tolik nezajímají.“

„Co takhle deset tisíc ročně?“

Biggles svraštil obočí. „Málo to rozhodně není, ale přesto mě vaše nabídce nesvede.“

„Je to přece spousta peněz, ne?“

„Podobný plat nedostane obyčejný pilot dálkových letů u žádné letecké společnosti,“ prohlásil tvrdě Biggles.

„Čistě ze zvědavosti by mě zajímalo, jakou pracovní náplň pro mne máte. Vydělat si takovou hromadu peněz, nemůže být samo sebou.“ Bigglesovy oči studily jako rampouchy.

„Byl byste něco jako... poradce naší společnosti. Vaše honoráře by také obsahovaly určitou odměnu za oddanost firmě.“

„To znamená, že bych nemohl přijmout práci od někoho jiného?“

„Dá se to tak říct. Moje společnost je však přesvědčena, že podobnou nabídku musí přijmout každý. UniTed Airlines si chce zasloužit, aby se práce pro ní stala vaším koníčkem.“

„To určitě,“ zavrčel Biggles. „Řekl bych, že moje současná práce je můj koníček už teď.“

„Vás nezajímá povýšení?“

„Nijak zvlášť. V první řadě však nehodlám dělat něco, co by se mi nelíbilo.“

„Peníze ale potřebujete.“

„To jsem pochopil hned tehdy, když jsem se vyhrabal z kojenecké peřinky, pane.“

„Tak proč nesáhnout po zaokrouhlené sumičce?“

„Tak hluboko jsem ještě neklesl.“

Robinson poprvé zaváhal. „Přestaňme se popichovat, prosím,“ navrhl.

„Začal jste vy,“ pokrčil rameny Biggles. „Dobrá. Pak si tedy řekněte svoji cenu.“

„To může být pro vás až příliš nebezpečná nabídka.“

„Na vaší odpověď nechvátám. Můžete si to rozmyslet.“

„Na světě je spousta věcí, o kterých nepřemýšlím vůbec. Práce u vaší společnosti patří mezi ně.“

„Vy se rád dohadujete, že?“

„Myslíte?“

„Pane majore, v Anglii mají všechny stěny uši a ledacos jsem už slyšel,“ prohodil chlápek, říkající si Robinson.

„Také jsem se tady na ostrovech pár věcí naučil,“ odpověděl klidně Biggles. „O lidech a obchodech, víte.“

Návštěvník podruhé zaváhal a vzdychl si. „Pak mám tedy velikou smůlu,“ řekl a pokrčil rameny. „Máte vynikající zkušenosti. Proč nechcete získat další a dál polepšit svou pověst?“

„Nestojím o to. Vy myslíte, že mi něco unikne?“

Robinson mávl odmítavě rukou. „To se přece může snadno stát.“

„Že by?“ odsekl Biggles. „Nemusíte za mě ronit slzy. Mám už za sebou hezkou řádku let a klidně se mohu ohlédnout zpátky.“

„Chtěl jsem spíše říci, že klidně dovolujete jiným lidem, aby s vámi zacházeli jako s loutkou. Zatahají za šňůrky a vy se vrhnete tam, kde vás chtějí mít.“

„Nestěžuji si.“

„Co budete dělat, až zestárnete. Kdy už vám nebudou sloužit nohy a oči, aby vás mohli nasazovat do těch ošemetných a nebezpečných operací? Neprotestujte, my dobře víme, co jste pro britskou korunu udělal. Co vám za to poskytují? Medaile? Jednu nebo tři? Nabídli vám snad jako bájnému princovi půl království? My si ale dobře uvědomujeme, že právě vy jste patřil k lidem, kteří skutečně přispěli k vítězství spojenců v proklaté válce. Myslím svá slova naprosto vážně. Bude nám hrozně líto, když zůstanete sedět jako vysloužilce za pecí. Nabízím

vám úžasnou příležitost. Proč nechcete myslet na vlastní prospěch a budoucnost?“

„S podobnými otázkami jsem se už vyrovnal.“

Návštěvník zavrtěl hlavou a vstal. „Vidím, že zprávy o tom, jaký jste tvrdohlavec, nelhaly. Opravdu mě mrzí, že se spolu nepustíme do obchodování. Byl to nakonec můj nápad. Jsem totiž přesvědčen, že spolupráce by přinesla oběma stranám značný prospěch.“

Biggles vstal a podíval se zblízka Robinsonovi do očí.

„Bylo mi ctí vás poznat, pane Robinsone. Opravdu oceňuji vaši šlechetnou nabídku. Vaše společnost musí mít hodně benzínu.“

„Kapitál nám opravdu nechybí.“

Biggles se lehce pousmál. „Koneckonců, mně také ne. Může se stát, že se naše obchodní cesty ještě někdy zkříží.“

„Snad.“

Biggles otevřel dveře. „Přeji vám příjemný den, pane Robinsone.“

„Na shledanou. Děkuji, že jste věnoval svůj drahocenný čas mému návrhu. Mimochodem, málem bych zapomněl.“ Robinson sáhl do náprsní kapsy, vylovil velkou obálku a podal ji Bigglesovi.

„Co je to?“ zeptal se Biggles zvědavě.

„Proč tu obálku neotevřete?“

Biggles obálku rozlepil a vysypal její obsah na stůl. Vyklouzl jediný papírek, pomačkaná tisícilibrová bankovka. V místnosti zavládlo ticho. „Za co?“ zeptal se konečně Biggles.

„Za nic. Říkejme tomu malá pozornost našeho podniku za vaše zásluhy pro blaho Jejího veličenstva královny.“

„Je opravdu pro mě?“

„Samozřejmě.“

„Mohu si s ní udělat, co chci?“

„Přirozeně.“

„Tak jsem se tedy nemýlil.“

Biggles pomalu sbalil bankovku do roličky, došel s ní ke krbu a v plamenech zapálil jeden její konec. Pak si s ní připálil cigaretu.

Robinson si ho změřil tmavýma očima, v kterých se zračil výraz naprostého nepochopení. Ztwardly mu rysy. „To vždycky zacházíte s penězi tímto způsobem?“

„Jenom s některými,“ řekl Biggles. „Pokud jde o peníze, u nichž nevím odkud pocházejí, pak ano.“

„To byste mohl rovnou podpálit celý zdejší parlament, pane. Dejte si pozor, abyste se přitom nepopálil.“

„Budu dávat pozor,“ slíbil Biggles. „Vím, kam šlapu.“

Robinson se k Bigglesově překvapení rozesmál a celé jeho chování se změnilo, jako mávnutím čarovného proutku. Vypadalo to, že se právě začal dobře bavit.

„Jedna nula pro vás, Biggles,“ pronesl zvesela. „Vždyť ta bankovka patřila vám. Není vám té sumičky líto, že ne? Dal byste si doutník?“ Otevřel pouzdro a nabídl mu kvalitní Havana.

„Díky,“ zabručel Biggles. „Neodmítnu. Podobný tabák si milovník dobrého pokouření neodepře.“

Robinson škrtl moderním pozlaceným zapalovačem a chtěl mu připálit.

„Ne, děkuji, jste laskav. Tenhle dárek si schovám až po večeři,“ prohodil Biggles omluvně. „Pak si jej teprve vychutnám.“

Robinson zavřel zapalovač a strčil jej do kapsičky saténové vesty. „Máte svůj názor. Dobrá. Jen nezapomínejte, že vám mohu nabídnout nekonečný proud podobných dobrot.“

„Nezapomenu.“

„Budu už muset jít. Na shledanou.“

„Sbohem.“ Biggles zavřel dveře. Hodnou chvíli pečlivě naslouchal zvuku Robinsonových kroků na schodech do přízemí a pak přešel k oknu.

To už vedle něj stáli i ostatní. Když se Ginger podíval ven, spatřil jak přijíždí obrovská limuzína s šoférem v livreji. Zrzek se zachoval jako zkušený vyšetřovatel a pokusil se zjistit evidenční číslo nádherného vozidla. Z horního okna však nedokázal rozeznat ani jediné písmenko či číslo. Bigglese napadlo totéž a ostře vykřikl:

„Gingere, utíkej dolů a zjisti číslo! Bude se nám určitě hodit!“

Zrzek vyrazil ze dveří a seběhl schody jako blesk. Když vyletěl na ulici, málem tam porazil hromotluka, stojícího na chodníku. Muž v montérkách byl skutečně obr a měl i další zvláštní znamení, jen jedno oko. Ginger v té chvíli myslel jen na Robinsonovo auto. Rychle se snažil kolem hromotluka prosmeknout, ale muž neuhnul. „Koukejte, kam letíte!“ zavrčel vztekle, když do něj Ginger lehce vrazil.

„Promiňte,“ omluvil se Zrzek. Když však byl konečně na vozovce, auto už mizelo v hustém a nekonečném proudu vozidel londýnské dopravní špičky.

Bylo pryč! Otočil se s roztrpčeným pocitem, že právě ten hromský chlap mu zabránil splnit úkol.

„Tak tohle si s ním vyřídím,“ zamumlal.

Jenomže obrovitý chlap s cigaretou v koutku úst už svižně krácel dolů ulicí. Byl už tak daleko, že si Ginger uvědomil, že ho nemá smysl honit. Vyběhl tedy schody a s pokrčením ramen zvěstoval Bigglesovi zprávu o své prohře.

Bigglese Gingerova zpráva nijak nepřekvapila. Se zamyšleným výrazem odklopil víčko krabice na stole, vyňal dlouhou cigaretu, vzal zapalovač a zapálil si.

„Bankovky na zapalování došly?“ ušklíbl se Algy.

„Bohužel,“ řekl tiše Biggles. „A teď si vzpomeňte na moje slova! Každá zločinecká organizace má své vlastní informátory. Právě jsme stáli tváří v tvář příkladu, průzračnému jak lesní studánka.

Dnes ráno jsme byli pověřeni významným úkolem. Možná, že je to až doposud nejdůležitější civilní pátrání, které kdy svěřili hrstce leteckých veteránů s pochroumanými údy. A během pár hodin klepe na dveře chlapík a nabízí mi balík peněz, abych pro ně pracoval a přidal se na jejich stranu. Jsou jako supi, kteří přímo vytuší, kde padne mrtvá antilopa, na rozdíl od nich však nepřicházejí brát, přijdou rozdávat! Pánové, ani nejbohatší letecká společnost si nemůže dovolit platit pilotovi deset tisíc ročně! Jsem si tím zcela jist a také Robinson si uvědomoval, že brzy pochopím, oč jde. Zdá se, že mu to bylo jedno! Pokud mám pravdu, tak úplatek, který mi nabídli, patří k rekordním honorářům za to, že nebudu nic dělat, že budu jen lelkovat. Ti hoši mají ale dlouhé prsty! Už vědí, že se připravuje velká pátrací akce. Uběhlo pár hodin a máme na stole tučný balíček jen

za to, aby zjistili, co máme za lubem. Pánové, ten gang je nebezpečnější, než jsem si myslel.“

„Ty si opravdu myslíš, že k nim patřil? To by bylo excelentní, propánakrále!“ zakroutil očima Bertie.

„Ty mi nevěříš?“ řekl Biggles. „Něco vám ukážu. Gingere buď tak laskav a přines z koupelny žiletku.“

Ginger byl zpátky rychlostí blesku. Biggles si sedl za šéfovský stůl a vzal do ruky Robinsonův doutník. Pomalu a s překvapivou opatrností rozřízl dárek na dvě poloviny. Uprostřed doutníku je čekalo překvapení. Viděli tam skleněnou ampuli o nic delší a silnější, než bývá obyčejná zápalka.

Mužům v místnosti se stáhlo hrdlo.

„Co... co myslíš, že to je?“ vykoktal Ginger.

„Hádám, že to je výbušnina,“ řekl nevýrazně Biggles. „Třaskavá rtuť nebo podobná lahůdka. V okamžiku, kdy se k tomu dostane oheň, bouchne to. Nejspíš by mi to utrhl hlavu.“ Odložil hračku stranou.

„Co s tím?“ ptal se Algy. „Zajdeme za Raymondem?“

„O tuhle pyrotechnickou hračku se postaráme později. Jinak si však můžeme poklepat po rameni. Naši přátelé nám totiž udělali přímo královskou poklonu. Nemyslím si, že se nás tihle banditi bojí, ale zcela jistě by byli spokojenější, kdybychom stáli na jejich straně než proti nim. Vráť se. Teď už si jsou naprosto jistí, že jsme to právě my, kteří se jim mají dostat na kobytku.“

„Jsi přesvědčen, že to vědí na sto procent?“ zeptal se Ginger.

Biggles ukázal na známky, bankovky i lupu ležící na stole. „Nebud' pošetilý. Tak zkušený chlap jakým bezesporu Robinson je, nemohl můj nepořádek

přehlédnout. Domyslel by si to každý z vás, kdyby něco o falšování věděl.“

„Tos nemohl svůj nepořádek uklidit!“

„Mohl,“ řekl Biggles a smetl věci do zásuvky. „Jenže by se nic nezměnilo. Robinson věděl, kam vstupuje, věděl za kým jde a proč. Jinak by s sebou nenesl tu obálku.“

„Stejně jsi neuvěřitelný marnotratník,“ vzdychl Bertie. „Famózní a excentrický. Když jsem viděl, jak ta tisícovka lehá popelem, píchlo mě u srdce. Jak já bych si s ní věděl rady! No, Biggles, vážně, propánakrále!“

„Jsem famózní?“ rozesmál se Biggles. „Zase jsem si zahrál jako za mlada. Asi to opravdu bylo trochu jako ochotnické vystoupení, abych před Robinsonem ukázal, jak málo mi záleží na penězích. Čekal jsem, zda ho ty plamínky rozruší. Sledoval jsem jeho ruce a nespletl jsem se. Pak mi nabídl doutníček, který by moje choutky po tisícovkách vyřešil jednou provždy. Na takovou bandu to byl až nedůstojný pokus. Stejně si myslím, že ani on nevěřil, že takový naivní trik spolknu. V okamžiku, když jsem odmítl oheň, uvědomil si, že se rybka vysmekla z udice a poroučel se. Už si byl jistý, že mě nezláká, ale já na druhé straně stále nevím, k jakému darebáctví by mě chtěli využít. Paměť mě však ještě slouží. Sérii té bankovky si pamatuji naprosto přesně. Oznámím její zničení v Bank of England a požádám o náhradu. Po zákonné lhůtě mi vyplatí náhradu a tu společně utratíme u Svatého Dunstana. Alespoň si ten špinavý tisíc trochu zasloužíme, než nám přinese trochu toho potěšení.“

„Napadlo tě, že by to mohl být další padělek?“ zeptal se Ginger.

„Napadlo, ale nebyl to padělek. Ta bankovka byla zaručeně pravá. Jaký smysl by měl úplatek padělkem? Přineslo by to víc potíží než užitku.“

„A potom, že v Anglii vymírají lišky, a my, chudáci šlechtici, nemáme nač pořádat štvance,“ ušklíbl se lord Bertie.

„Roztomilá poklona,“ řekl Biggles. „Bylo by přece nedůstojné, opustit Boží svět, aniž by se tu člověk něco nepřiučil.“

Algy si stále prohlížel smrtonosný doutník a ve ztuhlých rysech jeho tváře se daly vyčíst značné obavy.

„Vědí, jaký máme úkol,“ řekl. „Zjistili si, kde máme kanceláře a každou hodinu můžeme očekávat jejich útok. Než se sem vrátí s většími a účinnějšími doutníky, neměli bychom se porozhlédnout po trochu bezpečnějším obydlí?“

„Máš samozřejmě pravdu,“ přikývl Biggles. „Ale nečekejte, že tohle stěhování bude hračka. Stále nás sledují, protože potřebují vědět, kde se nacházíme. Ode dneška nás nespustí z očí. Když se odtud přesuneme, budou vědět kam. Přesto doufám, že se jim brzy ztratíme, jako ta chytrá liška, Bertie. Když to nepůjde jinak, zmizíme v mracích. Snad jste ještě nezapomněli, co znamená ukázat někomu ocasní ostruhu dřív, než se rozezvučí kulomety. Však jste se dost nalétali. Musíme vymyslet jak na to a potom náš ústup co nejlépe připravit.“

„Co tím chceš říci?“ zeptal se Ginger.

„To si nepamatuješ, jakou jsme měli ve válce partu? Kolikrát jsme dokázali zamlžit skla v širokém okolí? Měl bych dát tu naši tlupu zase dohromady. Právě teď bych potřeboval aspoň jednoho z hochů.“

„Koho?“

„Tuga Carringtona. Byl nejšikovnější, když došlo na pěsti, měli byste se pamatovat. Volá mi skoro každý den a pořád tlachá o starých, dobrých časech. Neříkal jsem vám to, protože mě z jeho řečí občas rozbolela hlava. Vrátil se do profesionálního ringu a prý mu to jde. Bydlí kousek od Blackfriars Ring. Představte si, že se už přihlásil k zápasům. Střední váha – Tug Carrington!“

„Čím se bude živit, když ho trefí na nos?“ vzdychl Algy.

„Bude jezdit s taxíkem.“

„To se zmohl na vlastní auto?“

„Přesně tak.“

„Kde na něj sebral? Při jeho způsobu života to je divné.“

„Když už to musíte vědět, tak to spravila moje krátkodobá půjčka.“

„Aha,“ usmál se Ginger. „Mohlo mě to napadnout.“

„A k čemu by se nám Tug mohl hodit?“ zeptal se Algy.

Biggles neodpověděl. Stál u okna a kryt mušelínovou záclonou sledoval čilý dopravní ruch.

„Na protějším chodníku se nám usadil kamelot, pánové,“ řekl pak. „Ještě nikdy jsem ho tam neviděl.“

„Co má být?“ ozval se Bertie. „Sháníš noviny?“

„Ne. Jen si všímám drobností. Vybral si vzorové místo, aby mohl sledovat, co se děje u našich domovních dveří.“

„Jeminkote, staroušku, nepřeháníš to?“ řekl Bertie.

„Co si takhle popovídat s psychiatrem. Mám známého, který...“

„Tvůj psychiatr nedostává takové doutníky!“ přerušil ho Biggles a bodl prstem ke stolu. „Rozhodně neuděláme chybu, když budeme od této chvíle podezřívát každého.“

„Ale vždyť jsme dostali tenhle případ teprve dnes!“ řekl Algy.

„Mám pocit, že ti, které máme vyčenichat, to vědí už od včerejška. Mají asi nějakou výhodu. Vidím, že vás dnešní návštěva dostatečně nepřesvědčila. Tak si konečně zapamatujte, že jsme považováni za nevídaný hmyz, který oni musí jednou provždy odstranit. Budou nám tak dlouho předkládat doutníky, dokud nás nikotin nezahubí. Věřte mi už, pánové.“

„Kdo pak asi byl ten chlap, který mi zabránil přečíst číslo Robinsonova vozu?“ řekl Ginger a postavil se vedle Bigglese k oknu.

„Zase tak moc se neděje, aby se tu nemohl objevit nový kamelot,“ uznal Biggles. „Jenže ten doutník náhodný není. Kdyby vybuchl, mohl by mít Gingerův hromotluk dost práce, aby dostal Robinsona do bezpečí. A teď nový prodavač novin. Ty shody okolností už zacházejí příliš daleko. Vidíš! Sedl si na bednu. To je přece nezvyklé počínání u chlápka, který se živí prodejem novin. Měl by stát a nabízet! Asi ho bolí nohy a potřebuje si odpočinout. Jak by ne, když ví, že na tom místě vystojí důlek! Napadlo vás vůbec, pánové, že ten člověk se už zařídil? Ta bedna tam včera nebyla a dnes tu je! Nemůže v ní být další dárek pro pana Bigglese a jeho nepřijemné kumpány?“

„Co by tam mohlo být?“ zeptal se Ginger.

„To netuším,“ pokrčil Biggles rameny. „Když ses už ale zeptal, odpovím. Odhaduji, že tam má vysílačku. Šéf přece musí vědět, kdy roztáhneme křídla k odletu.“

„Nezacházíš příliš daleko, propánakrále?“ ožil Bertie. „Však víš, jak to myslím. Kluk od novin přece neumí pracovat s rádiem!“

„Ty věříš, že jde od hochy od novin?“ usmíval se Biggles. „Nejsi příliš důvěřivý na protřelého šlechtice? Nenapadlo tě, že prodej novin na ulici zas není tak špatné krytí?“

„No, jeminkote, jsem asi... jejda. Možná jsem hlupák,“ zakoktal se Bertie.

„Mluvili jsme o Tugovi,“ připomněl Algy. „Jak dostaneme dalšího ochotníka na scénu?“

„Vždycky jsem se vztekal, když mě někdo sledoval,“ začal Biggles. „Uráželo mojí ješitnost, když mi někdo dýchal na záda. Jenže já si zvykl vyřizovat spory kulometem a pěsti mám rok od roku starší a křehčí. Navíc si nechci otloukat klouby. Tug se v tomhle umění vyzná líp. Obyčejně útočníka seřeže a sám z toho vyjde bez oděrky. Napadlo mě, že on je ten správný chlapík, který by tomu novému kamelotovi mohl vysvětlit, že je poněkud neslušné okukovat cizí zahrádku. Nerad bych se však proto dostal do rukou našich kolegů z kriminálního.“ Podíval se na hodinky.

„Vidíte, málem bych zapomněl. Čaj o páté je přece ideální důvod k pozvání kamaráda, zvláště když máte pocit, že vám pod nohama začíná doutnat koberec. Promluvím s Tugem.“

Došel k telefonu, zvedl sluchátko a vytočil číslo.

KAPITOLA TŘETÍ

TUG STRKÁ DO PŘÍPADU NOS

Během chvíle stál u sluchátka na druhé straně linky Tug osobně. Carrington sloužil za války v 666. stíhací letce Královských perutí. Dějiny tohle číslo zapomenou, neboť onomu leteckému útvaru stejně nikdo nikdy neřekl jinak než Bigglesova letka.

Bigglesovi kamarádi, kteří přešli do služeb zákona nyní sice slyšeli telefoní rozhovor jen z jedné strany, ale přesto z něj pochopili všechno.

„Poslouchej, Tugu,“ začal Biggles. „Máš teď hodně práce? Ne? Skvělé! Volám právě z kanceláře a ostatní tu jsou se mnou... Ano, ten taky... Dostali jsme se do potíží. Naši přátelé, které jsme nepozvali na odpolední dýchánek, postavili před dům jednoho hochy... Ne, nic zlého nedělá, jen mi to připadá jako nespolečenské chování. Nerad to vidím, Tugu... Ne!... Ovšemže neznám žádný zákon, který by někomu zakazoval stát na rohu a koukat se druhému do kuchyně. Kdybych mu v tom však chtěl zabránit, poruším pravidla slušného chování sám... Cože?... Ne, to nechci. Prostě tě jenom trochu potřebuji, kamaráde. Přesně za hodinu bys měl stát se svým vozidlem před našim domem. Nezapomeň naplnit nádrž až po okraj a duševně se připrav na delší výlet. Ten neslušný hoch prodává noviny. Až zaparkuješ, bezpochyby se na tebe přijde podívat a kdyby náhodou nešel, tak snad pár pětáků na noviny najdeš. Tvým úkolem prostě bude našeho zvědavce na chvílku zaměstnat. Jak to uděláš, si vymysli sám... Ne, to ne!

Zabíjet určitě ne... Dále očekávám, že si sedneš za volant. My se připravíme na chodbě se zavazadly a ty si nás pak rychle vyzvedneš. Všechno jasné? Tak přesně v šest!... Ne, teď není čas, vysvětlím to později. Seříd si hodinky a už se těším, že tě uvidím!“

Biggles zavěsil a otočil se k ostatním.

„Tug povídal, že jsem zavolal právě včas. Doktor mu prý přikázal, aby přestal trénovat, protože má natažený sval. Tug byl vždycky popudlivý, ale nedat mu příležitost pustit se s někým do křížku, to ho rozzuří skoro do běla. Však víte sami dobře, jak mu to sluší, když ho něco rozčílí. Pokud se nemýlím, tak se na našeho kamelota snese hromobití.“ Biggles se otočil zpátky k telefonu a vytočil další číslo.

„Proč voláš do Yardu?“ zeptal se Ginger, který podle délky vyzvánění odhadl, kam jeho nadřízený volá.

„Měl bych generálovi říct, co chystáme,“ suše odpověděl Biggles.

„Tady je Bigglesworth, pane,“ pronesl pak do mluvítka: „Rozhodli jsme, že přestěhujeme svůj štáb. Měli jsme tu nezvaného hosta. Připadal si v mé kanceláři jako v obchodním domě a pokoušel se to zde všechno skoupit. Podle částky, kterou nabízel, mohl jít rovnou do nejlepšího zlatnictví v Londýně. Jenže v poválečné době zásobování vážne. Nepochodil. Při odchodu mi nabídl alespoň doutník s prskavkou. Vypadá to tak, pane, že se až příliš mnoho lidí dozvědělo, kam nás zase větry nesou. Rozhodli jsme se, že bude na čase vypustit mlžnou clonu a vypařit se. Nemáme proti sobě žádné hlupáky. Už si proti našemu domu pořídili strážnou věž. Zvládneme to. Mluvím jen s vámi, generále, a zatím nechápu, odkud oni mají tak dobré zprávy! Co byste řekl letišti Delmar v

Hertfordshiru? Letadla tam už nelétají, ale plocha je stále udržována v provozuschopném stavu. Nic lepšího mne nenapadlo. Navíc tam najdeme letouny, vyřazené z pravidelného používání, slušné zásoby benzínu a dokonce i velká transportní letadla. Věřím, že telefonní spojení s Londýnem nebylo dosud zrušeno. Bývala tam zvláštní telefonní linka a neměly by chybět ani vysílačky. Pokud souhlasíte, můžete zařídit vše potřebné na ministerstvu?... Jak dlouho zůstaneme v kanceláři? Přesně nevím, pane. Asi moc dlouho ne, události se už daly do pohybu, a proud řeky neumím zastavit... Výborně! Spojíme s vámi, jakmile to bude možné. Nedělejte si s námi starosti. Ano! Na shledanou.“ Ozvalo se zaklapnutí sluchátka.

„A je to,“ prohodil vesele Biggles. „Raymond vám vzkazuje, že zařídí všechno potřebné.“

„To znamená, že naše cesta do Delmaru začne v šest?“ zeptal se nevinně Algy.

„Asi tak. Jděte si sbalit věci a ne, aby vás napadlo brát s sebou všechny vaše poklady! Jedeme nalehko. Čím méně toho naložíte, tím lépe pro vás.“

Na sporáku zasyčela konvice s čajem. Skupina zasedla kolem stolu, kde se podávala odpolední svačina.

„Tak tohle je možná našich posledních pár soust na delší dobu,“ varoval stolovníky Biggles.

„Nechtěl bys nám raději něco říct o svém plánu, nebo o tom tvém nápadu, jak na ně?“ zeptal se Ginger. „Jak ti můžeme pomoci?“

„Plánu nebo nápadu, to je jedno,“ řekl Biggles, usrkávající čaj. „Máme jen jeden úkol. Zahájit vyšetřování případu padčelatů a zdárně ho dokončit. Začneme ze vzduchu. Pokud jsem se zmýlil a páni

padělatelé se obešli bez letadel, vyklouzneme z věci ještě rychleji, než jsme do něj vlétli. Raymond však tvrdí, že letecké spojení hraje v celé věci rozhodující úlohu. Souhlasím s ním. Neumím si totiž představit, jak by to zvládli na kolech, v člunech nebo na kolejích.“ Na chvíli se odmlčel a zapálil si.

„Když jsem se vrátil z porady,“ pokračoval pak, „dal jsem se do uvažování. Hlavou mi létaly všechny možné historky, které jsem znal a slyšel o pilotech. Listoval jsem v knihách, až jsem došel k několika podstatným bodům. Myslím, že se možnosti těch lotrů dají shrnout do tří bodů. Přerušete mě, kdybych se mýlil.“

„Jemináčku,“ usmál se Bertie. „My neměli čas na uvažování.“

Biggles mávl odmítavě rukou.

„Nevadí,“ řekl. „Takže za prvé. Ti darebáci používají neoznačené letadlo, létají pouze za tmy a vyhýbají se všem oficiálním letištím.

Za druhé. Padělatelé klidně využívají některou běžnou leteckou společnost, která nemá ani nejmenší potuchy, co vlastně převáží.

Za třetí. Založili si vlastní leteckou společnost, která ve své reklamě nabízí služby veřejnosti, ale ve skutečnosti pracuje na převážení padělků. Víc možností není a tak si teď jednu možnost po druhé probereme.

První možnost zamítám hned. Dnes větší letecký provoz neutajíš. Je tu radar. Neumím si také představit, že by užívali druhou variantu. Jak by se vyrovnali s celními prohlídkami, pokud by doručovali padělky označené jako jiné zboží. Nemohlo by dlouho trvat, a náklad by uvízl celníkům mezi prsty. Když navíc zvážím předpokládaný velký rozsah činnosti a jejich drzost,

nemohu si pomoci, ale způsob číslo tři je pro ně přímo ideálním řešením. Mohu se ovšem také mýlit a proto jsem udělal předběžné šetření. Spojil jsem se s „Bourákem“ Doylem z radarové ochrany pobřeží, aby mi zjistil veškeré údaje o přeletech nezjištěných letadel. Jenže průzkum žádné podezřelé přelety nezaznamenal! Doyle si je zcela jistý, že mají vzdušný prostor pod kontrolou. Pyšní se tím, že jejich radary zaznamenají všechny letouny, které se přiblíží k ostrovům třeba jen okrajově. Žádné větší hejno ptactva prý nepřeletí ani na opuštěnou skálu u břehu, aby se o nich naši hoši od přístrojů nedozvěděli.

Potvrdil mi tím vlastně můj odhad. První způsob můžeme škrtnout ze seznamu. Tajně nelétají! Druhou variantu jsem zatím neověřoval a zaměřil se na tu poslední. Zpočátku jsem si myslel, že prověřit všechny letecké společnosti bude nadlidský úkol, ale byl jsem překvapen, jak snadno to šlo. Pomohla vylučovací metoda. Asi se budete divit, jak je možné, že nikdo mimo nás nepojal podezření, ale vysvětlení je jednoduché. Nikdo zatím neměl důvod k domněnce, že letadla povezou jiný náklad, než objednatel deklaroval. Naši úředníci neznají letecký provoz a spolknou každý předložený papír. Kdyby se v letectví vyznali, uměli by si spočítat, co je pro přepravu obchodně přijatelné a kde je někdo vodí za nos.“

„Robinson ti přece povídal, že založili úplně novou společnost,“ připomněl Ginger.

„Nezapomínám na něj, i když přikládat význam slovům návštěvníka, který nabídne člověku ke kouření menší torpédo, považuji spíše za pošetilost. Přesto myslím, že v tomto ohledu asi nelhal,“ odvětil Biggles.

„Ještě než sem Robinson přišel, držel jsem se této myšlenky. Pokud skutečně mají leteckou společnost, nemůže být v obchodním rejstříku zapsána příliš dlouho. Během posledního roku byla podle oficiálního celosvětového seznamu licence udělena pouze dvanácti dopravním organizacím. Pět z nich vzniklo s účastí státu, takže je můžeme škrtnout ze seznamu. Dvě společnosti jsou jen pobočkami mohutných lodařství a jedna patří ocelářskému magnátovi, či spíš celému koncernu. A tak nám už zbyly jen tři. Wilkse znáte. Založil si si Air Freight Limited. Ten starý brach by se k žádným špinavostem nepropůjčil. Když jsem ho vyškrtl, zbyli mi na talíři poslední dva novopečení létající holoubci. Jeden z nich si však vybral k obchodu a poletování pouze jižní polokouli, čímž mi hledání zjednodušil. Zbylo jediné jméno!“

Biggles se odmlčel a nalil si další šálek čaje.

„Jaké jméno?“ řekl Algy.

„Říkají si Stellar Skyways. A není to ledajaký spolek. Když jsem se zabýval jejich činností trochu podrobněji, narazil jsem na řadu nesrovnalostí a to mi nezbyl čas na detaily. Potom mne napadlo nahlédnout do rejstříku, jehož vedením mě před časem pověřil Raymond. Měl jsem do něj zapisovat všechny neobvyklé události ve vzduchu. A já tam ty Stellary mám! A dokonce třikrát! Normálně by moje poznámky mnoho neznamenalaly, ale když se teď zamyslím nad souvislostmi, domnívám se, že jsem doma. Tak třeba, pamatujete na Johnnyho Crispa?“ Biggles zvedl tázavě obočí.

Algy i Ginger kývli.

„Tenhle můj starý známý byl dlouho bez práce. Zhruba před měsícem jsem do něj málem vrazil na Picadilly. Vyprávěl mi, že dostal lákavou nabídku právě od Stellar Skyways, ale odmítl ji. Chtěl jsem vědět proč. Zamračil se a odsekl: ‚Nějak to tam nevonělo.‘ Tenkrát jsem jeho slovům nepřikládal žádný význam, a navíc jsem tehdy neměl čas nad nimi přemýšlet. Neuběhl však ani týden a v novinách se objevil článek o smrti generála Henryho Cardinga v průběhu loveckého safari v Střední Africe. Rozsápal ho lev. Celou tu výpravu organizovala společnost... Stellar Skyways. K jejich africké aktivitě se vrátím za chvíli.“

„Měla pokračování?“ zajímal se Ginger.

„Jak se to vezme,“ řekl Biggles, listující objemným sešitem. „Ale mám tu ještě jeden starší zápis. Celá ta mela se seběhla zhruba před čtvrt rokem. Letoun patřící Stellar Skyways se zřítíl v písečné bouři nad Horním Egyptem. Na palubě byli dva pasažéři a pilot. Ten nehodu zázračně přežil, zatímco oba cestující uhořeli v plamenech. Nejpodivnější na celé záležitosti jsou však první poznatky o nehodě. Místní domorodci udávali, že letoun přistál v poušti a rozhodně prý nehořel. British Overseas Airways vyslaly záchranný letoun z Chartúmu. Když našli zhruba po čtyřiaadvaceti hodinách místo nehody, vrak už lehl popelem. Ještě doutnal. Pilot B.O.A.C. hlásil, že letoun musel vzplanout až nějakou dobu po nehodě. Není to sice moc pravděpodobné, ale vyloučit se to nedá. Letec pilotující stroj Stellar Skyways to koneckonců připustil i při výslechu. Jeho vysvětlení, proč se cestující vrátili do kabiny, by mohlo být přijatelné. Chtěli se prý schovat před žárem slunce. Široko daleko nebyly žádné palmy ani jiná možnost

chránit se před žárem. Co mě však zarazilo, byla skutečnost, že dva zdraví a rozumně uvažující muži nedokázali včas uniknout z kabiny, když vypukl požár. Jinou verzi nehody ovšem nemáme, svědkové pochopitelně nejsou. Výpověď pilota Stellaru byla zaprotokolována a byl propuštěn. To je asi zhruba všechno, co o té společnosti vím. Ani jedna z nehod rozhodně nepřispěla k jejich pověsti. A tak mi nezbylo nic jiného, než se probrat obchodními záznamy, inzeráty a všemi možnými informacemi o těchto povedených aerolinkách.“

Biggles se odmlčel a mrkl na hodinky. „Už je čas, zbytek dopovím v Delmaru. Požádal jsem generála, aby nám sehnal o tom spolku všechny dostupné informace. Mimochodem, už jen čtvrt hodinky a zvedne se opona. Běžte se připravit. Až se tu Tug objeví, myslím, že to bude stát za podívání.“

Během deseti minut ležela v hale čtyři zavazadla. Biggles vydal poslední rozkazy, postavil se k oknu a trochu nervózně vykukoval na ulici. Kamelot sice měl noviny v ruce, ale že by se příliš snažil vydělat si na živobytí, to se přihlížejícím nezdálo. Většinu času proseděl na vysoké bedýnce, která se díky své velikosti hodila spíš do hokynářského krámu se zeleninou než pro prodej světově proslulého londýnského demokratického tisku.

Přesně v šest se ulicí dolů přiřítíl černý taxík a zastavil Bigglesovi přímo pod oknem. Řidič vyšel na ulici a ostražitě se rozhlédl. Tug zapomněl klobouk jako obvykle doma. Ušmudlané, šedé, flanelové kalhoty a sto let nepraný svetr stejné barvy pod manšestrovým sportovním sakem, dojem slavného válečného stíhače

zrovna nedokreslovaly. Taxikář zasunul ruce do kapes, zhoupł se na špičkách bot a ledabyle se loudal na druhou stranu ulice.

Biggles se ušklíbl. „Až se zas dostane mezi provazy,“ zabručel, „vsadím na něj tisíc liber. Připomíná mi nastraženého teriéra střední váhy.“

„A tam se už blíží náš zvědavý pobuda,“ vesele zasyčel Ginger. „No tak, Tugu, nebud takový držgrešle. Kup si ty Timesy! Mně je, pánové, toho kamelota trochu líto. On ještě neví, co za těch pár potištěných listů dostane!“

„Poslužte si, šéfe,“ oslovil Tuga kamelot a zamával mu před nosem tiskovinou. Tug se příkrčil a z jeho očí vyšlehly blesky.

„No né, sitoty!“ řekl a jeho natažený ukazováček namířil k místu, kde měl kamelot žaludek. „Jasně! Sitoty, cos mi ráno šáhnul na šrajtofli! Teďkoms tě mám!“

Tugův anglický jazyk vyvěral přímo z jeho duše. Byla to řeč jadrná a výrazná, byť příliš nepřipomínala jazyk Shakespearův.

„To né šéfe... Omyl!“ vyhrkl kamelot. „Vy lžete, šéfe!“

Tug nakročil. „Cože? Jáželžu? Já?“

Muž ustupoval, zřejmě pocítil mrazení v zádech. A muselo to být velmi silné mrazení, neboť se náhle otočil a dal se na zběsilý úprk. Jenže na Tuga si nepřišel. Stačilo mu pár hbitých poskoků a už držel nevinného zloděje za límec.

„Ne, šéfe, né!“ zoufale ječel napadený. „Omyl... omyl...“

Jenomže ani snaha o útěk, pokus o omluvu a patrně ani křečovitý protiútok by situaci nebohého kamelota

nezlepšily. Tug ho držel levou pod krkem a pravá se napřáhla...

Náraz Tugovy pěsti na bradu musel být slyšet v celé ulici. Cvaklo to a muž se zhroutil na chodník. Ke druhému háku už nedošlo, kamelot byl K.O.

„To máš za to, že tě matka nenaučila, abys druhým nehleděl za záclony,“ pochichtával se Bertie. „Jemináčku to byla rána.“

„Nekomentovat,“ napomenul ho Biggles, který pečlivě sledoval kratičký souboj. „Je čas vyrazit na venkov!“

Cvakl klíč, seběhli po schodech, a během chvilky už všichni i se zavazadly seděli v taxíku. Tug ještě sbíral něco z chodníku.

„Jedeme, Tugu!“ křikl ostře Biggles. „Šlápni na to!“

Tug poskočil, uvelebil se za volantem a otočil klíčkem. „Jasně, šéfe, jedeme.“

„Chci ještě tu bedýnku,“ oznámil mu Biggles a Tug strhl volant tak šikovně, že plynule přistál s autem vedle původního mužova stanoviště. Vyskočil z kabiny, popadl doličný předmět a podal ho do vozu. Bedna byla mnohem těžší, než očekávali. Řidič byl hned zpátky, přišlápl spojku, strčil do rychlostní páky a vůz se rozjel.

Náraz Tugovy pěsti na bradu kamelota musel být slyšet v celé ulici...

„Nikomu nezastavuj,“ přikázal Biggles.

„Nebyla to úplně zbytečná poznámka. Kolem se sbíhali chodci a ozvalo se i zapískání policejní píšťalky.

Tug Carrington odsunul skleněnou desku mezi kabinou a prostorem pro zákazníky.

„„Kampa' to bude, šéfe?“ zahlaholil, jakoby se nedokázal vzdát přistavní angličtiny nehodné světových básníků.

„Delmar, Herts,“ řekl Biggles. „Vezměte to přes Watford, pane řidiči.“

„O.K., šéfe,“ bavil se Tug. Taxík zabočil do boční uličky. Měli před sebou pětadvacet mil plahočení se křivolakými a špinavými uličkami londýnských předměstí.

Když se konečně dostali na rovnou silnici, podal Tug Bigglesovi malý, ale těžký předmět s objektivem. „Pro vás, šéfe,“ řekl.

„Můj ty světe!“ vyjekl Biggles. „Kdes to sebral?“

„Na chodníku. Ztratil to ten pouliční poskok. Co je to?“

„Fotoaparát,“ kývl Biggles. „Říká se tomu skrytá kamera. Můžeš ji nosit kdekoliv, pod klopou nebo v rukávě. Vymysleli to pro ty nejzvědavější, kteří zoufale potřebují fotografie takových osob, které o fotografování prostě nestojí, nebo míst, která se fotografovat nesmí, protože jsou tajná.

Naše předpoklady se splnily. Ten zmlácený skutečně neprodával noviny. Měl přinést naše snímky, aby banda poznala, koho přednostně zabít. Co byste řekli staré dobré hře na policajty a zloděje, či na kočku a myš? Dáme si v Delmaru film vyvolat. Teď se ale podíváme, co nám ten tichošlápek nachystal.“

Ginger odklopil víko bedny. „Vysílačka, hrome!“ zavrčel.

„Vůbec mě to nepřekvapuje. Současný zločinec nepoužívá šperhák a páčidlo. Hromsky rychle se naučil používat moderní vymoženosti. Pokud jste mi nevěřili, můžete se teď přesvědčit na vlastní oči.“

„K čemu jim ta krabice na rádiové vlny byla dobrá?“ zajímal se Bertie.

„Míval jsi mozek,“ řekl Biggles. „Zapni ho! Jenže než čekat, až si vzpomeneš, kde máš zapínací knoflík, raději ti to povím sám. Není tolik času. Robinson přece potřebuje vědět kdy a kam se vrátíme.“

„Propánakrále,“ zabědoval Bertie. „Jasně. A ten protiva s Timesy teď ztratil příležitost udělat svému doutníkovému tatínkovi jménem Robinson radost. Jemináčku, Tugu, tys mu to pokazil.“

„Přesně,“ řekl Biggles. „Mimochodem, Tugu, co hodláš dělat, až nás vysadíš na venkově? Vracíš se domů?“

„A co bych tam asi tak dělal?“ zavrčel Tug.

„Chceš mi tím naznačit, že bys raději potěžkal v ruce policejní obušek?“

„Rozhodně by se mi to líbilo víc, než s touhle károu projíždět londýnskou mlhou a čenichat k výfukům.“

„Dohodnuto!“ kývl Biggles.

„Nejlepší zpráva od konce světové války,“ usmál se Tug. „Čteš mi myšlenky, šéfe a až budeš potřebovat někoho praštit, zase si vzpomeň na mne.“

To už kola černé londýnské drožky drkotala po blýskavém asfaltu silnice za Watfordem.

KAPITOLA ČTVRTÁ

STELLAR SKYWAYS s.r.o.

Několik minut po sedmé vjel Tugův taxík do brány opuštěné letecké základny. Biggles snadno našel majora Cranea, který měl na starosti likvidační práce na letišti a z jeho chování velmi záhy pochopil, že ministerstvo tu odvedlo dobrou práci. Pro jeho skupinu bylo všechno připraveno. Generál jako obvykle neplýtl slovy ani časem. Po vydatné večeři se pak všichni přemístili do konferenčního sálu, což byla místnost, kterou budou mít po celou dobu operace jen pro sebe.

„Crane je dobrý chlap,“ prohlásil Biggles, když se posadil. „Plní rozkazy a zbytečně moc se neptá. Myslím, že jsme se rozhodli velmi dobře. Delmar nám bude plně vyhovovat jako odrazový můstek. Teď je už čas rozhodnout se pro operační postup. Na tahu jsme my a nesmíme dát nepříteli příležitost, aby se přeskupil do obrany před naším dalším tahem.“

„Neměl bys nám povědět něco víc o Stellar Skyways?“ žadonil Ginger. „Víme toho tak málo.“

„Budiž,“ řekl Biggles. „Když se o některá zjištění s vámi podělím, uleví se mi.“

„To znamená, pokud tě dobře chápu, že zaměříš naše pronikavé zraky právě na tyhle aerolinky?“ ušklíbl se Algy.

„Někde začít musíme a u Stellar Skyways to bude lepší než kdekoli jinde. I kdyby to nebyla zásilková služba padělatelů, jsem si jistý, že na založení a činnosti celé té

společnosti je ledacos záhadného. Rozhodně neprohloupíme, když se na ně podíváme trochu zblízka.“

S neodmyslitelnou cigaretou v koutku úst Biggles pokračoval: „Stellar Skyways je poměrně velká společnost registrovaná v Lichtenštejnsku. Proč se usídlili právě tam, je nasnadě. Účetní knihy v tom státečku nepodléhají daňové kontrole. To se potom podniká. Také celkové daňové odvody jsou tam podstatně nižší než v jiných zemích. Celá řada nepříjemných událostí se tak dá udržet pod pokličkou. Nechtěl bych ale tvrdit, že hlavním důvodem, proč si Stellar Skyways vybudovala kanceláře právě tam, je úspora daní. Bude to jen jeden z důvodů, řekl bych důvod podpurný! Ted' už ale k vlastní činnosti Stellarů.“

„Jak vlastně společnost vznikla?“ netrpělivě poposedl Ginger.

„Hezká otázka,“ usmál se Biggles. „Vznikla rozšířením nabídky cestovní kanceláře Stellar Tours, které jsou přímým prodejcem snad nejslavnější cestovní kancelář Thomas Cook & Son. Všichni Cooka znáte a víte, že sláva kdysi proslulé cestovní kanceláře v posledních letech silně vybledla. Za války to vypadalo, že se celá společnost rozsype. Po vítězství Spojenců se však náhle začaly dít zázraky. Během několika měsíců zasvítil mezi cestovními kancelářemi meteor, který ničil všechnu konkurenci. Zázračně stoupl počet prodaných zájezdů. Bylo to díky kapitálu, který jakoby spadl z nebes a umožnil jim nabízet dokonce letecké výlety. Společnost přijala nové jméno: Stellar Skyways. Od té doby nabízejí letecké zájezdy i osobní leteckou přepravu. Jaký dnes mají skutečný obrat, nevím, a ani mě nenapadá, jak to zjistit. Nejsem vůbec přesvědčen, že tato cestovní

kancelář provozuje nekalý obchod, nebo že má něco společného s padělký. Přesto jsem v jejich obchodních záznamech našel až příliš mnoho zarážejících zajímavostí. Vedle vstupu nového kapitálu je to i způsob jejich činnosti. Nemají sami žádné domovské letiště. Uzavírají nájemní smlouvy, takže k svému provozu nepotřebují ani jeden vlastní hangár. Jako kukačka snášejí vajíčka do cizích hnízd. Jejich kanceláře najdete ve většině letištních hal. Musíme předpokládat, že jsou velmi opatrní a že nenarušují předpisy o přistávacích poplatcích, clech i obchodních dohodách. Soudím také, že jejich činnosti probíhá po celém světě. Máme prostě před sebou společnost, která vlastní letadla, aniž by měla vlastní letiště nebo zařízení pro parkování, servis a opravy strojů.“

„A to se smí?“ nechápal Ginger.

„Vlastně ani nevím,“ nakrčil čelo Biggles. „Co není zakázáno, je dovoleno. Každopádně jsou asi první, které napadl tento způsob obchodování. Mohou přitom namítnout každému, kdo by se zajímal: Proč máme stavět letiště, když nevíme, kam nás pošlou zákazníci? Mají přece hlavní obchodní heslo: Náš zákazník, náš pán. Vybudovat vlastní letiště by stálo miliony liber bez rychlé návratnosti. Tady by měli nepochybně pravdu. Společnost navíc nenabízí pravidelnou leteckou přepravu a nemá letový řád. Pořádají pouze pestré letecké zájezdy a příležitostnou dopravu. O nic jiného se nesnaží a nic jiného ani nenajdete v jejich reklamách. Přesto si na trhu vydobyli výsadní postavení svým chytrým obchodním trhákem: ‚Za pamětihodnostmi starověku‘. Tyhle lety pořádají pravidelně a jejich letoun při nich přistává v Casablance, Káhiře, Bagdádu a Istanbulu. Do programu

navíc zařazují vybraná evropská města od Londýna až po Atény. Jde prakticky o neustálý okružní let.“

„Odkud startují?“ zeptal se Bertie.

„Vlastně odnikud,“ usmál se Biggles. „Jejich agenti jsou však ve většině velkých měst a letenky jim prodávají i malé cestovní kanceláře. Pokud jsou volná místa, nastoupí zákazník na letišti, které je nejbližší. Celý výlet trvá sedm dní a vlastní přelety probíhají v noci. Přes den je pro turisty připraven bohatý program. Společnost vyhlásila heslo: ‚Cestuj, když spíš!‘ Usínáš v jedné zemi a probouzíš se v druhé. Celé dny se můžeš toulat po pamětihodnostech od Akropole až po Tower Bridge a neztrácíš ani hodinu času. Z našeho pohledu celý tenhle spolek vypadá podezřele, jenomže pro spoustu zazobaných turistů má jejich program své kouzlo, pravda, dosti drahé. Navíc, pokud společnost opravdu čachruje s padělkami, vytvořila si téměř dokonalý model přesunu balíků s ceninami. Je skoro vyloučeno dokázat, zda jsou pravé či falešné. Mluvil jsem s navigátorem Jimmy Garterem z kontrolní věže v Croydonu. Je přesvědčen, že všechno je v pořádku. Najímají hlavně cizí letce, což vzhledem k mezinárodnímu dosahu společnosti zase není nic zvláštního.“ Biggles se odmlčel a zamnul si bradu.

„To je všechno?“ zeptal se Algy.

„Ne,“ řekl Biggles. „Nedávno začali s dalším, zcela novým druhem výletů. Možná je to další trik. Říkají tomu ‚Lovecká výprava‘ a i já připouštím, že až budu mít dovolenou, začnu uvažovat, zda se na tenhle výlet nenechám zlákat. Museli se hodně snažit, ale podařilo se jim získat koncesi k odstřelu divoké zvěře v místě zvaném Kudinga. Je to první místo, kde si vybudovali přistávací plochu! Stepi kolem Kudingy představují ráj

na zemi pro lovce, kteří touží skolit pořádný kus. Bránila jim jediná věc: jak se tam dostat. Milionáři byli ochotni zaplatit nekřesťanské peníze za tu krvavou zábavu, ale omezené dopravní možnosti svým způsobem chránily slony, buvoly a antilopy před odstřelem bez kontroly. Nikdo z pánů, kteří si většinou ohřívají nohy u krbů, totiž nebyl ochoten vytrpět dlouhý pochod džunglí z poslední výspy civilizace na místo, kde lišky dávají dobrou noc. Kudinga leží ještě o dobrou stovku mil dál a tam dávají dobrou noc leda hyeny. Zajímavá oblast to je i zeměpisně. Leží přesně na rozhraní Súdánu, Francouzské rovníkové Afriky a belgického Konga.¹ Vesnice Kudinga vyrostla na úpatí sopečného útvaru uprostřed rozlehlých plání, oplývajících nespočetnými stády stepní zvěře. Kdysi jsem tu oblast přelétával a řeknu vám, byla to krása! Ted' se ovšem zdá, že letadla významně přispějí k tomu, aby si bohatci přišli na své a příroda zchudne. A také jsem si uvědomil další významný bod. Právě na jedné takové výpravě zemřel brigádní generál Carding!

Jediné, co by se dalo proti obchodnímu využití místa namítnout je skutečnost, zda se najde dostatek zazobaných zákazníků, schopných platit za pobyt nesmírně vysoké ceny. Společnost vsadila na to, že ano, že lovci přijdou, a už dokonce stačila postavit přímo na okraji kráteru luxusní hotel. Je odtamtud čarokrásný výhled na pláň. Vybavili stavení vším možným, aby změnili žhavý pobyt ve zdejších nehostinných podmínkách na procházku zeleným rájem mezi pávy. Viděl jsem fotografie. Společnost se jimi pyšní ve všech

¹ Dnes Súdán, Středoafriká a Zairská republika.

inzerátech a pokud bych se měl tou reklamou řídit, rozbil bych prasátko, vybral peníze a hurá do Afriky!“

„Myslíš, že by si troufli na tak halasnou reklamu, kdyby v tom byly nějaké podvody?“ zeptal se Algy. „Domníváš se, že by lákali spoustu turistů do místa, kde by tiskli falešné peníze? Nezdá se mi to. Přece nebudou lákat do divočiny davy návštěvníků, kteří jim tam musí překážet!“

Biggles se zamyslel. „Pod svícnem bývá tma. Jejich kampaň může mít dva důvody,“ vysvětloval. „Drahá reklama může být kouřovou clonou pečlivě vymyšlené obchodní politiky. Čím bude společnost úspěšnější, tím méně se jí budou úřady všímat.“

„Myslíš si, že bohatá smetánka opravdu zatouží po tom kousku zcivilizované divočiny?“ zeptal se Bertie.

„Co já vím?“ pokrčil Biggles rameny. „Neměl jsem dost času, abych pohovořil s někým, kdo už tam byl. Jisté je jen to, že hotel stojí. Jinak by se neodvážili vypustit mezi lidi takové chvalozpěvy. Podle fotografií vyhlíží Kudinga nádherně. Hlavní bungalov má silné zdi a zdvojenou střechu, takže poskytuje dostatečnou ochranu před vysilujícím tropickým žářem. V domě instalovali klimatizaci i osvětlení. Všechny pokoje mají vlastní sprchu. Mimochodem, má to ještě jeden háček. Na tuhle cestu se smí přihlásit jen muži. Mezi účastníky nesmí být ženy! Vypadá to jako pokus vytvořit pravý luxusní klub pro anglické gentlemany podle klasického vzoru uzavřených skupin. To se dá chápat i jako příležitost stanovit vysoké zápisné a poplatky, a tím udržet místo dostupné jen pro vybranou elitu z horních deseti tisíc! V hotelu prý zaměstnávají i zkušeného preparátora, který ihned zpracovává všechny získané trofeje. Buvolí hlavy,

hroší a lví kůže, rohy a růžky antilop. Šťastný lovec se vrátí domů a nemusí se chlubit jen mysliveckou latinou. Může na své užaslé hosty rovnou vytáhnout hlavu se zakroucenými rohy antilopy kudu, nebo lví kůži i s hřívou. To je další důkaz toho, že se společnost zaměřila na nejbohatší vrstvy. Právě pro ně stanovila vysoké poplatky. Koneckonců však lovecký výlet do Střední Afriky přijde našince na pěkné peníze tak jako tak. Stellar Skyways tuhle kratochvíli umožňují. Z Dakaru létá jeden spoj na západní pobřeží. Je určen pro „sportovce“ z Jižní Ameriky. Z Casablancy startuje letoun pro Američany a Kanadány. Evropané se připojují k výletu v Káhiře. Odkud se vzal na všechny tyto spoje kapitál, to opravdu nevím. Ale všechno je promyšleno do nejmenších podrobností. Už původní myšlenka nemohla napadnout žádného hlupáka. A připravit celý program vyžadovalo geniální mozek. Podle novinových zpráv se firmě daří od počátku a už to trvá hezkých pár měsíců. Jediný háček je sehnat dostatek zazobaných čarostřelců, ochotných rozžehnat se s hromádkou peněz, kterou my nevyděláme ani za celý život. Ale to jsem už řekl asi třikrát!“

„Jemináčku,“ řekl Bertie cídicí si monokl. „Stále se nemohu vyrovnat s představou, kde seženou tolik pracháčů, aby s nimi naplnili letadlo? To přece musí být elita!“

„Mrzí tě, že tě nepozvali, lorde?“ ušklíbl se Biggles. „Taky se divím. Ano. Nemáme nejmenší důkaz, že takoví vznešení zákazníci vůbec existují. Co když je to celé podvod? Co když o skutečné lovce vůbec nestojí a reklamní akce je jen vypouštěním mlhy? Co když jde jen

o trik? Pár žadatelům se pak prostě sdělí: Lituujeme, ale pro váš termín jsou už všechna místa zamluvena!“

„Myslíš, že naloží jen svoje gangstery, s nimiž pak létají sem a tam?“ řekl Algy. „To se ti vylihlo v hlavě?“

„A proč by ne? Nepotřebují cizí oči. Vadili by jim i na celníci, kde se kontrolují zavazadla. Třeba své balíky s padělky shazují na padácích a to se v plném letadle těžko utají. Naproti tomu žádný celník neuhlídá padáky snášející se na pustá místa. Pokud je celá společnost jen zastíracím manévrem, může být každý let jen divadlem, v němž hlavní roli hraje hlava antilopy a koš na smetí vyrobený ze sloní nohy. Čím dál, tím líp, co?“

„Ty si vážně myslíš, že celé safari je jen klam?“ zeptal se Ginger a v očích se mu zračil výraz naprostého nepochopení.

„Podle mého názoru by si seriózní společnost závislá na příjmu za letenky nemohla dovolit přijít o zákazníka.“

„Jasně,“ vyskočil Bertie. „Máš pravdu, Biggles. Ale jak víme, že tihle to dělají?“

„Zatím nevíme nic. Avšak mne, jako zkušeného obchodníka, mate celá řada podivností.“ zašklebil se Biggles. „Když se dívám na jejich provoz, ušetřil bych ve chvílce řadu výdajů. Proč třeba organizují přelety i mezi městy, mezi kterými běžně probíhá pravidelná letecká doprava? Mezi většinou měst, kam létají za historickými pamětihodnostmi, lze cestovat levněji, pokud se využijí národní aerolinky. Dále. Proč udržují v Africe tři nákladné linky? Z Dakaru, Casablancy a Káhiry? Kudinga přece leží v doletu běžných dopravních letounů z Nairobi? Tam přece létají zcela pravidelně i naše státní společnosti. Podle mého názoru vyhadzuje tento zvláštní podnik horu peněz doslova oknem. Pokud ve společnosti

mají hodně chytrých hlav, do účtárny neposadili ani jednu. Když se člověk podívá na jejich hospodaření podrobněji, musí dojít k závěru, že celá jejich činnost slouží vysloveně k zamaskování něčeho jiného. Vlastní cíl Velkého lovu znají jen vlastníci společnosti. Pokud navíc létají jejich letouny prázdné, pak má společnost víc peněz než všechny vlády světa.“

„To vypadá pěkně křivě,“ zabručel Bertie.

„Na závěrečný úsudek je ještě brzo,“ řekl Biggles. „Jsem si jist, že tu jde o podezřelé obchody, ale víc zatím nedokážu. Kdyby mě někdo požádal, abych mu zavedl šikovný pašerácký podnik, postupoval bych podobně. Jenže já mám opačné starosti. Požádali mě, abych je odhalil. Kudy se jim dostanu do týla? Ať už jsme na správné stopě nebo ne, bude každopádně zajímavé zjistit, co uvízlo Stellar Skyways za nehty. Protože se zatím nemáme čeho chytit, zkusil bych malou výpravu do Afriky. Nezní to nijak špatně, co vy na to? Už jsem požádal generála, aby nám sehnal informace o celé té společnosti a přibalil zprávy o oblasti, kde leží Kudinga.“

„Takže nezbývá než čekat?“ řekl zklamaně Ginger.

„Vůbec ne,“ usmál se Biggles. „Požádal jsem Cranea, aby nechal vyvolat film, co přinesl Tug. Měl by být hotov a možná něco hezkého uvidíme. Gingere, mohl bys zjistit, jak jsou daleko?“

Zrzek vyskočil a v minutě byl zpátky s pěti snímky. Každý byl přilepen na archu papíru.

„Ještě ani pořádně neoschly,“ řekl udýchaně Ginger. „Vyšlo jim jenom pět obrázků a ani jsem nestihl podívat se, co na nich je.“

Biggles sáhl po prvním a rozesmál se.

„Zahrádka před naším domem na Mount Street. Jaká je roztomilá,“ řekl. „A stejný námět, z jiného úhlu,“ poznamenal, když si prohlédl druhý snímek. Pak vzal do ruky třetí:

„A tady máme přímo umělecký portrét, pánové!“ vesele vykřikl.

„Kdo je to?“ zeptal se Algy.

„Hádej,“ vyzval ho Biggles, jemuž cukaly koutky úst. „Soudím, že jde o chlápka, kterému říkají Bigglesworth. Hm... Kdy mě mohl vyfotografovat? Na obrázku chybí pozadí, takže k vyřešení téhle záhady nemáme klíč. Tugu, odvedl jsi skvělou práci, když jsi kamelotovi zabavil aparát. Tvůj úder na jeho čelist zabránil velkému neštěstí. Měli by můj obrázek v archivu. A copak tu máme dalšího?“

Čtvrtý záběr byl však velmi rozmazaný. Stín muže, který na něm vystupoval z taxíku, byl však pravděpodobně stínem Tuga.

„Ty můj světe!“ žasl Biggles. „Ten chlápek opravdu neztrácel čas. Stačilo mu pár minut a mohl si z našich portrétů udělat galerii. Tak kdopak z nás je na tom posledním?“

Ginger se naklonil Bigglesovi přes rameno v naději, že na pátém obrázku uvidí sebe. Zklamaně se odtáhl. Na snímku byl zachycen jakýsi zcela neznámý muž, stojící u letounu. Fotograf to zřejmě neměl lehké, pořizoval záběr z velké vzdálenosti. Velkou část obrázku zaujímal letadlo. Dvoumotorový osmimístný jednoplošník americké výroby, jehož před zdobil orientální drak.

„Parkington Pacemaker,“ pronesl Biggles po chvíli důkladného studia. „Mimochodem, tento snímek byl na filmu první, my přišli na řadu později. Víc mě však

zajímá identifikační kód tohoto draka. Gingere, poznamenej si symboly a zavolej pánům odborníkům, aby nám zjistili, komu ta mašina patří.“

Během dvou minut mluvil Ginger se zpravodajským důstojníkem. Přečetl do mluvítko čísla a písmena a na odpověď nemusel dlouho čekat. Přišla vzápětí a byla stručná. Zrzek slušně poděkoval, otočil se k Bigglesovi a mlčel.

„Tak co?“

„Ten drak patří společnosti Stellar Skyways a neříkej mi, že jsi to věděl, Bigglesie! Drak na letadle je znakem společnosti!“

Biggles se zhluboka nadechl a pokýval hlavou.

„Nevěděl jsem nic, teď ale vím,“ řekl. „Udělalí jsme velký krok vpřed, pánové, a je zábavné, že první konkrétní stopu nám pohodil před nos sám nepřítel. A docela by mě zajímalo, kdo je muž, jehož si vybrali do rodinného alba. Jednou se to třeba dozvíme, ale měli bychom to rozlousknout co nejdřív. Každé otálení pro nás může znamenat ztrátu a nevsadil bych ani na život toho chlápka, stojícího před letadlem. Musíme se na ten létající cirkus podívat zvenku i zevnitř?“

„Jak to myslíš, zevnitř?“ zajímal se Ginger.

„Tak, jak to říkám. Podívat se jim až do žaludku. Příliš složité to snad nebude,“ řekl Biggles, zjevně potěšený čerstvým důkazem, že ho jeho nos opět zavedl na správné místo. „Nezbude nám, než teď na čas zapomenout na běžnou pracovní rutinu. Chci, aby každý z nás od této chvíle pracoval odděleně! Je to nápad, za který mne asi nepochválíte, ale zvýšíme tím naše šance, proniknout pod stan jejich cirkusu!“

„To myslíš vážně?“ ozval se Algy. „Nebude to nebezpečné?“

„Bude,“ řekl Biggles. „Co mám dělat? My dva však budeme tak trochu mimo hru, Algy. Robinson nás viděl a jsem si jist, že by každého z nás vyčenichal na dálku. Pokud opravdu pracuje pro Stellary a my se tam budeme neopatrně motat, nažhaví všechny dráty kolem Velkého Stellarského šéfa. Naštěstí neviděl ani Bertieho ani Gingera a o Tugovi nemá ani ponětí. Ti tedy mohou hrát s otevřenými kartami. Poslouvejte pozorně, co mne napadlo!“

Odmlčel se a začal mluvit, až když se na něj upřely pohledy všech čtyř ostatních.

„Tugu, ty se vrátíš do Londýna!“ začal pak. „V kabině letadla se slušně vyznáš, a tak zkusíš najít si u Stellar práci. Ubytuj se v nějakém malém hotelu. Dáš si do novin inzerát asi tohoto znění:

Pilot, 25 let, bez závazků, čtyři tisíce letových hodin na různých typech letounů, kvalifikovaný navigátor a zručný mechanik hledá jakoukoli práci u letecké společnosti. Bez jakýchkoli zvláštních požadavků. Okamžitě k dispozici.

Rozumíš tomu? Pamatuješ si to?“

„Jo, docela chápu, šéfe.“

„Asi dostaneš víc nabídek, tak se nenech od někoho přeplatit! Nás zajímá jen Stellar Skyways. Dávej si ale pozor, protože pokud si tě najmou, budou tě pečlivě sledovat. Všechno bude záležet jen na tobě. Musíš si připravit vlastní důvody a těch se pak držet jako klíště. Výsledky mi budeš hlásit, jak to jen bude trochu možné. Udržovat spojení bude asi ta nejobtížnější část tvé práce. Stellar založili všeho schopní darebáci. Budeš sledován,

dokud se nepřesvědčí, že ti mohou skálopevně důvěřovat. Do party tě vezmou, až se přesvědčí, že jsi taky pěkný darebák. Stačí jediný chybný krok, potopí tě a šlápnu ti na hlavu! Když se neutopíš, zachvátí tvůj stroj plameny, nebo tě svázaného položí na stezku, kudy chodí lidožravý lev. Pozor, Tugu! Kdybys mě tady nenašel, alespoň se tu dozvíš, kde mě hledat. Cítíš se na to?“

„To si piš, šéfe,“ vyjekl Tug bez zaváhání.

„Skvělé! Pokud se Stellar na inzerát chytí, nebude asi dlouho trvat a potkáš se tam se starými známými!“

Biggles se otočil k Bertiemu a zasmál se na něj širokým úsměvem, který obvykle nevěstil nic dobrého.

„Správně, Bertie,“ řekl. „Myslím tím, že tam potká Gingeru a také tebe. Pověz, Bertie, pamatuji si dobře tvé vyprávění, jak jsi, coby mladistvý lord, střílel po všem, co mělo čtyři nohy?“

„Nevím přesně, co si pamatuješ,“ zavrtěl se Bertie na židli, „ale bývaly takové časy. Jemináčku, jak by ne. Býval jsem excelentní střelec, ale také si vzpomínám, jak jsem se jednou chystal skolit největšího slona, jakého matička země viděla a přichýlil jsem se k pahorku. Ten pahorek se zvedl a málem mě dostal! Byl to ohavný nosorožec a já tehdy ukořistil jenom světový rekord na dvě stě yardů. Propánakrále! Škoda, že to tehdy někdo neměřil, bylo by to ve všech...“

„Zadrž!“ přerušil ho Biggles. „Až tu skončíme, vrátíš se domů. Zkontroluješ své staré lovecké nádobíčko a odletíš do Káhiry. Letadlo schováš tak, abys ho potom našel, protože se ti určitě bude hodit. Ginger poletí s tebou. Z tebe se opět stane šlechtic a ze Zrzka bude důstojník indické armády na dovolené. Takový, který nemůže žít bez honů na tlustokožce. Na podrobnostech se

domluvte sami. Zapišete se do loveckého klubu a tak rychle, jak to jen půjde, se vydáte do kanceláří Stellar Skyways. Rezervujete si místa v jejich úžasném a světoznámém safari. Nebudete šetřit chválou a zaplatíte co si řeknou! Vaše doklady vám umožňují požádat o pomoc kteréhokoli pracovníka cizinecké služby.“

„Jaké jsou důvody, proč bychom nemohli zůstat tím, čím skutečně jsme?“ zeptal se nevinně Ginger.

„Tebe to nenapadá?“ řekl Biggles a upřel na tazatele oči. „Ty jsi zapomněl, že ptáka poznáš podle peří a křídel? Co si myslíš, že by řekli ve Stellaru, kdyby je navštívili hoši z R.A.F. a smekli ve dveřích?“

„Aha... ano.“

„Máte jediný úkol. Dostat se chytře do loveckého ráje v Kudinze, neprozradit se a zjistit, jak to tam chodí. Nesmíte za žádných okolností vyslovit moje jméno a zatím přesně nevím, jak budete předávat hlášení. Asi požádám Raymonda, aby mi zřídil poštovní schránku na cizí jméno. Pan Sporting, Londýn. Číslo schránky vám upřesním. Lehčí přezdívkou jsem si snad ani nemohl dát.“

„Nemohli bychom si vzít do kufru přenosnou vysílačku?“ ozval se Ginger. „Letecké monitorovací stanice bychom mohli předem upozornit na naše signály. Předávali by ti je a mohl bys mít informace ještě za čerstva.“

„To je příliš riskantní,“ zavrtěl Biggles hlavou. „Nefalšovaný buvolobijce s sebou nenosí rádio. Pokud by vysílačku našli, byl by to hrozný mazec. Nechám to na vás, ale buďte, prosím, opatrní. Tugovu tvářičku jste nikdy neviděli a pamatujte, že pokud se zjeví, uvidíte ho jen proto, aby ušlechtilé střelce odvezl, a ne aby se s nimi vybavoval.“

„Proč se máme zapsat na safari právě v Káhiře?“ zeptal se Bertie. „Proč ne tady v Londýně?“

„V Anglii je sídlo vlády a policie a v Káhiře ne! Budete o sobě rozhlašovat, že jste se právě vrátili z Indie. Agent Stellaru nedostane důvod k pochybnostem o vašich ryze loveckých záměrech. Při cestě z Londýna byste neušli pečlivému dohledu. Také doufám, že se zpráva o našem vstupu do akce nerozšíří tak rychle. Proto také chvátám. Naše mozky musí pracovat rychleji než jejich!“

„A co ty s Algym?“ zeptal se Ginger.

„Ještě nevím. Zatím zůstaneme tady a zařídíme se podle vývoje situace. Všechno bude záležet na vašich výsledcích. Patrně se pokusíme dostat na palubu okružních letů někde na Středním východě. Robinson nás ale nesmí vidět za žádných okolností.“ Biggles se nadechl.

„Teď mi nezbyvá, než vám dát poslední požehnání. I když Stellar bude tou organizací, která rozšiřuje falešné známky a peníze, i když se na palubě jejich letadel pašují všechny poklady světa, nás to teď nezajímá. Máme úkol dostat Velkého stellarského šéfa! A chceme ho dostat se špinavýma rukama, přímo při činu. Jinak by jeho obvinění nemělo cenu. Odebrat letecké společnosti licenci jen na základě podezření, by nepřineslo žádné výsledky a bylo by zbytečné. V jiném koutě zeměkoule by se rázem zrodilo několik stellarských děcek. Hezkých dvojčat. My musíme přerážnout těm lotrům pupeční šňůru a jednou provždy je zbavit rozmnožovací schopnosti. Nic jiného nepřichází v úvahu. Mějte na paměti, že když nás prokouknou, zachovají se k nám stejně a patrně ještě hůř!“

KAPITOLA PÁTÁ

LOVECKÁ VÝPRAVA

Neuběhlo ani čtyřiaadvacet hodin a Bertie s Gingerem se procházeli ulicemi Káhiry. Měli namířeno do důstojnického klubu a jejich beaufighter odpočíval na přistávací ploše letiště Almaza. Oděv, který měli na sobě, nepřipomínal ani jejich minulost, ani jejich současné poslání. Hlavy jim zdobily tropické helmy a pod staré tvídové svetry si navlékli silné košile. K zábavnému oblečení chladnokrevných Angličanů patřily i kordové pumpky a kotníčkové boty. Nezapomněli ani na doplňky, nezbytné pro lov velkých afrických zvířat. Na těžké kulovnice, pistole, plné zásobníky, dalekohledy, kompasy a další loveckou výbavu. Oba detektivové se doslova prohýbali pod váhou výstroje. Bertie, jako bývalý účastník dlouhých výprav do středu černého světadílu, pečlivě připravil i její poslední kousek. Když dorazili do důstojnického klubu, zapsali se tam jako major Lissie a kapitán Hebblethwaite z hraničních oddílů indické armády.

Rádi by si oddechli, ale nechtěli mařit čas. Sotva složili věci do úschovy, vyrazili dál. Od správce klubu se dozvěděli, že Stellar Skyways má kanceláře na letišti. Začínala poslední část jejich pouti do nebezpečného neznáma.

Uvítal je malý mužík orientálního původu v pěkném evropském obleku. Odkud pocházel se nedalo odhadnout, jeho chování však vypovídalo o jeho obchodním duchu. Uklonil se, jakoby mu hosty seslalo samo nebe a trpělivě

vyslechl Bertieho požadavky. Víčka očí se přimhouřila, když se lord zmínil o velkém safari.

„Jaká zvířata máte na mysli, velevážený pane?“

„Na tom tolik nezáleží,“ řekl Bertie. „Hlavně chci, aby byla velká. Čím větší zvířátko, tím lepší... Může to být cokoli, absolutně cokoli. Slon, nosorožec, hroch nebo buvol... je mi to úplně jedno.“

Konečně si chci pěkně zastřílet na něco pořádného! Ne jenom na ty olysalé, prašivé indické tygry. O vašem skvělém, a excelentním zájezdu jsem se dozvěděl od jednoho chlápka v Quettu. Povídal, že váš *Výlet do džungle* je prostě božský, i když si nejsem perfektně jistý, zda se ho sám účastil... he,he,he. Chápete, co tím chci říci.“

„Ano, ovšem. Mluvíte o *Lovecké výpravě, že?*“

„Tak nějak. Je mi úplně jedno, jak tomu říkáte. Já si chci jen pořádně zastřílet!“

„Samozřejmě, pánové,“ uklonil se úředník. „Máte štěstí. Letadlo odlétá přesně za hodinu. Není to na vás příliš brzy?“

„Ne, ne, ne! Propánakrále, ne!“ zavřískl nadšeně Bertie. „To nám přesně vyhovuje!“

„Mohu vás tedy zapsat do seznamu účastníků?“

„Jistě! Udělejte to ihned!“ plesal Bertie. „Fortuna stojí na naší straně. Rychle pro věci a pak se bude střílet! Sláva!“

S vítězoslavně vztyčenou paží se otočil k zamlklému Gingerovi a zamířil ke dveřím.

„Pánové,“ zastavil je úředník. „Promiňte, ale nesmíme zapomenout na nezbytné formality. Lituji, ale musím vás požádat o složení celé úhrady zájezdu.“

„Ale ovšem. Jistě. „Jemináčku, já na maličkosti zapomínám,“ řekl Bertie a jasu na jeho tváři ještě přibýlo. „Kolik to bude stát mou rodinnou pokladnici?“

„Pět set liber, pane,“ pronesl klidně úředník. „To je cena za jedno místo, takže dostanu celkem tisíc liber.“ dodal s líbezným úsměvem.

„Propánakrále...“ zaúpěl Bertie, protože tak přemrštěnou cenu nečekal. „To je ale hromská halda peněz, pane.“

„V ceně jsou zahrnuty cestovní náklady, prvotřídní ubytování i stravování a navíc vám zaručujeme mimořádné sportovní zážitky.“

...a Bertie s Gingerem se procházeli po ulicích Káhiry.

„To bych prosil,“ durdil se na oko Bertie. „V hotovosti však s sebou tolik peněz nenesím. Přijímáte šeky?“

„Ano. Jak si přejete, pane,“ uklonil se zdvořilý úředník. „Šek má samozřejmě stejnou cenu jako hotovost. Pokud je krytý. Kdybychom však při kontrole zjistili, že nemáte v bance dostatečné krytí, nejsme schopni vám zaručit vhodný zpáteční spoj. Z Kudingy je to do nejbližšího města značně daleko.“

Ginger zamrkal. Všiml si nepřátelského záblesku v mužových očích a chtěl se k tomu vyjádřit. Bertie ho však předešel, zamračil se stáhl rty a vybafl:

„Nesnažte se mi vyhrožovat, pane!“ řekl ostře. „To je věc, na kterou si v naší rodině nikdo nikdy nepotrpěl!“

„Promiňte, to nebylo vyhrožování. Jen vás upozorňuji na pravidla, kterými se společnost řídí. Jsou velmi přísná,“ úlisně se uklonil muž. „Naše vedení si nepřeje nepříjemnosti.“

„Ehm...“ zabručel Bertie, vytáhl sešitek cestovních šeků, jeden vyplnil a podepsal. Úředník přijal šek s úsměvem, ale jeho práce ještě neskončila. Sáhł do zásuvky a položil před Bertieho dvojité arch potištěného papíru.

„Vyplňte to, prosím.“

„To vám nestačí ani taková spousta peněz?“ rozčílil se Bertie a nevěřícně zíral na dlouhou řadu otázek, předtištěných na velkém formuláři. „Britský pas přece mám, tak co?“

„Nezapomínejte, prosím, že až nastoupíte na palubu našeho letounu, přebírá Stellar Skylines veškerou zodpovědnost za váš život a zdraví,“ připomněł mu

úředník známou skutečnost, na kterou Bertie v hněvu a díky své roztržitosti, zapomněl.

„Prosím, abyste si znovu uvědomil, že klub Kudinga je vyhrazen hostům z nejlepších kruhů. Protože chráníme jejich zájmy, vždy pečlivě volíme, kdo se může našich exkluzivních loveckých výprav zúčastnit.“

Ginger se skláněl nad formulářem a lapal po dechu. Tohle neznal. Byly tam dotěrné otázky, šité přímo na tělo a měl pocit, že o něm chtějí vědět všechno, že je zajímá i jméno jeho prastrýčka.

Musím si rozmyslet i takovou prostou věc, jak mě doma pokřtili, pomyslel si. Může to být past. Biggles by se asi divil, jakou mám minulost.

Po chvíli váhání však dotazník vyplnil a Bertie také. „Kdo s námi poletí?“ zeptal se Ginger, když úředníkovi podával formulář.

„Budete účastníky velké lovecké výpravy,“ zazněla nic neříkající a lhostejná odpověď

„Dobrá. jdeme si pro věci,“ řekl Ginger. „Můžeme si je vzít s sebou, že ano?“

„Ovšem. V souladu s předpisy budou vaše zavazadla zvážena.“

„Dokonce? Výborně. Za chvíli jsme zpátky.“

Ginger se s Bertiem vrátili do klubu a z recepce odeslali krátký telegram. Směřoval do Londýna a stálo v něm, že Afrika je krásná, že jejich lovecké sny se naplňují a že brzy pocestují na jih. Biggles si jejich zprávu určitě dokáže přechíst správně.

Za necelou hodinu se už zase rozjařeně pošťuchovali pod drakem, označujícím kancelář Stellarů.

Na rozjezdové dráze už stálo připravené letadlo. Byl to americký pacemaker s dračím označením Stellar

Skyways. Ginger sjel očima po registračních znacích a zamrazilo ho v zádech.

„Podívej se,“ zašeptal. „Na té páté fotografii byl přesně tento stroj.“

„Propánakrále! Máš pravdu.“

„Uvědomuješ si, co to znamená?“

„No... ehm. Vlastně ne. Zatím mě nic nenapadlo.“

„Nemohu si být úplně jistý, ale usoudil bych tohle: Kamelot asi fotografoval náš dům až po záhadném záběru Bigglese. Muž stojící u letadla byl na vůbec prvním snímku. Odhaduji, že obrázky vznikly nanejvýš během tří dnů a vychází mi z toho jen dvě možná vysvětlení. Pacemaker musel být v Anglii, nebo je jejich fotograf cestovatelem na létajícím koberci.“

Ginger umlkl, neboť se objevil agent společnosti. „Prosím nastupte na palubu, pánové,“ vyzval je zdvořile. „Váš letoun stojí před vámi a je připraven k odletu. Vaše zavazadla dostanete po odbavení a zvážení. Prosím.“

Ginger mrkl na hromadu zavazadel ležící opodál a spolu s Bertiem se vsoukal do kabiny. Byli velmi zvědaví na své spolucestující, ale zmocnil se jich stevard, který je okamžitě vedl na místa.

Už v Londýně si Zrzek sehnal veškeré informace o tomto typu letadla a věděl, že americký stroj je určen k přepravě osmi osob. Nosnost pacemakeru však téměř vylučovala, aby bylo letadlo plně obsazeno lovci divé zvěře. Váha zavazadel, které tito muži vozí s sebou, bývá obvykle mimořádně veliká.

Když se uvelebili na svých sedadlech, Ginger se rozhlédl po kabině. Nemýlil se. Letoun byl přestavěn pouze pro šest osob. Sedmé, boční sedátko sloužilo stevardovi. Čtyři místa již byla obsazena a celý spolek

zabijáků zvířat byl připraven k odletu. Konečně bylo možné si spolucestující prohlédnout. Protože dva poslední lovci dostali zadní sedadla u uličky, měli ze svých míst pozorování usnadněno.

Na místě před Gingerem seděl postarší opálený svalovec, navlečený do dokonale šitého tvídového obleku. Vyhlížel jako typický anglický sportovec před penzí a ani zde si neodpustil listování v *Times*. Určitě sloužil v armádě, napadlo Gingera.

Další dva muži před nimi připomínali spíše obchodní cestující v tmavých večerních oblecích. Prvnímu z nich táhlo na čtyřicet, druhý byl podstatně mladší. Bystrozraký Ginger si povšiml, že mladíkovy prsty jsou potřísněny nějakou tmavou barvou.

Zbýval poslední muž, roztahující se v předním sedadle. Spal, nebo alespoň předstíral, že nevnímá okolí.

Ginger se trochu předklonil a pocítil známé mrazení v zádech. Krční svaly mu ztuhly. Ne, nemýlil se. Byl to Robinson!

Otočil hlavu k Bertiemu, ale nedovolil si ani syknout, aby nevzbudil pozornost. Snažil se na Bertieho mrknout, jenže ten znuděně pozoroval poslední přípravy k odletu, odehrávající se na letištní ploše.

Gingerovi hučelo v hlavě, jakoby mu tam zavedli vysoké napětí. Vývoj událostí byl zcela nečekaný a spádový. Robinson míří do Kudingy a jen těžko se dalo čekat, že tam budou spolu kamarádit. Znamenalo to také, že vyrazil z Londýna zhruba ve stejné době jako oni. Jeho spěch dokazoval, že chce rychle varovat ty nahoře. Jednotlivé články řetězu začaly do sebe zapadat. Pacemaker vykonal dlouhý let z Anglie do Káhiry asi ve stejném čase jako jejich letoun. Bylo ovšem možné, že

cesta byla pravidelným letem zaneseným v programu dračí cestovní kanceláře.

Skutečnost, že Robinson pracuje pro Stellar Skyways, byla už jasnější než slunce, nedalo se o ní pochybovat. Právě tak se nedalo pochybovat o tom, že o letecké výlety není velký zájem. Letu z Káhiry by se bez nich dvou a Robinsona účastnili nejvýše tři zákazníci!

Už jen z těchto souvislosti vyplývaly závažné důsledky. Letecká společnost s drakem ve znaku rozhodně neměla tak nevinnou tvář, jakou vystavovala veřejnosti. Tohle bylo zcela jasné!

Ginger zatoužil předat tohle zásadní zjištění Bigglesovi. Neměl však čas na další telegram, pilot už seděl v kokpitu a motory se rozhučely. Stevard zavřel dveře kabiny a napjatý Ginger sklesl do sedadla.

Řev motorů zesílil a stroj se odpoutal od země. Ginger zahlédl pilota jen na chvíli, ale hned pochopil, že to není Angličan. Měl ostře řezané rysy a rovné vlasy. Zemi jeho narození si ale nedovolil odhadnout. Biggles se přece už dříve dozvěděl, že téměř všechny piloty najímá společnost mimo ostrovy. Zatímco letoun nabíral výšku, studoval Ginger mapu. Měli před sebou dobrých osmnáct set mil letu. Pacemaker létá cestovní rychlostí tří set mil za hodinu, takže poletí dobrých šest hodin, možná o něco déle.

Ryšavý pilot se ještě před odletem z Londýna naučil trasu téměř nazpaměť. Drahnou dobu letoun sledoval pravidelnou linku britských aerolinek podél Nilu, přes Assuán do Chartúmu. Následoval přelet obávaných bažin zvaných Sud a pak pilot změnil lehce kurz k západu nad vyprahlou pustinu ještě pochmurnější, než byla ta předchozí. Těsně před koncem letu se však vysušená

poušť jako zázrakem změnila v nekonečné pláň, kde se v častých, hlubokých proláklínách začala objevovat první zeleň, křoviska a stromy. Ginger dobře věděl, že se blíží k bohaté oblasti světadílu, kde zůstala zvířena savany téměř nedotčena. Plavně běžící stáda antilop, zeber i pakoňů ho přesto uvedla v úžas. Občas zahlédl i krále zvířat či několik slonů. Spatřil i obrovitého nosorožce a v rákosí se drbal o strom mohutný buvol.

Přestože Gingera pohled na zvířata uchvátil, oddechl si, když pocítil, že pilot sklání nos letounu k zemi. Přesun do nitra Afriky se blížil ke konci.

Po celou cestu nepadlo v kabině letadla ani slovo. Nedřímá snad jenom onen postarší sportovec. Neustále sledoval krajinu pod letadlem a bylo zřejmé, že čarokrásnou a panenskou krásu zelené Afriky vidí poprvé. Nikoho z ostatních cestujících výhled nevzrušoval, nevěnovali mu nejmenší pozornost. Mohl by to být důkaz, že tu jsou jako doma? položil si Ginger otázku, aniž by na ni znal odpověď.

Když stroj klouzal na přistání, Ginger se rozhlédl po přistávací ploše. Stellaři tu bezpochyby mají ideální podmínky, pomyslel si. Široko, daleko pod nimi ubíhala lehce zvlněná krajina, ztrácející se v mlhavém nekonečnu. Vyprahlá tráva sežehnutá sluncem lemovala svahy a dojem vyprahlosti měnily akáty se zploštělými korunami, které vyhlížely, jakoby je tu někdo úmyslně vysázel. Na pahorcích se zjevily rozlehlé džunglovité porosty, ale Ginger se s úžasem zahleděl na oblast svěží zeleně, která mu, spíše než africkou step, připomínala anglický park.

Terén zde zvolna stoupal k jedinému vyššímu vrcholku v oblasti a právě k jeho svahům teď letoun

klesal. Pohádkový vzhled krajiny korunoval právě tento vyhaslý kráter. Bývalá sopka nedosahovala nijak závratné výšky, ale vlastní vulkán měl pozoruhodné rozměry. Okrouhlá proláklina měla určitě přes dvanáct mil v průměru. Vítr voda a slunce zanechávaly po staletí na svazích vyhaslé sopky své zřetelné stopy a Ginger si náhle připadal, že letí nad Sussexem. Mezi pruhy holých skal se táhly úvaly křovisk a travin, které poskytovaly dostatek potravy i stínu pro nespočetná stáda zvěře. Široký pás lesa šplhal ze stepi vzhůru po svazích sopky až na okraj kráteru. Pozvolna tam přecházel do náhorních mokřin porostlých bambusem. Uprostřed kráteru se rozkládal jediný zdroj vody v okolí, tmavé a zlověstné jezero.

A právě zde, na okraji pralesa vznikl rozsáhlý lovecký tábor. Gingera překvapila nejen celková rozlehlost, ale především typ stavení. Celé ležení totiž spíše připomínalo vojenskou pevnost, než místo určené k bujným kratochvílím. Celou vymýcenou oblast obehnali stavitelé palisádami. Mimo ně stály pouze dvě budovy. První postavili uprostřed mokřiny v těsném sousedství jezera, druhá, větší a vypadající jako otevřená stodola, ležela poblíž palisád a hlavního bungalovu. Vůbec nepůsobila honosným dojmem a ani trochu nepřipomínala lovecký hotel, tolik opěvovaný ve všech časopisech světa. Kolem pobíhaly černé postavičky a teprve teď tam Ginger rozeznal ubohé chatrče domorodců.

Mělo ho to napadnout. Společnost přece potřebovala spoustu náhončích, nosičů a různých poskoků a sluhů. Ginger se zamračil. Mělo ho to napadnout dřív.

Zatímco sledoval okolí, drclo to, letoun se lehce zakymácel a kola podvozku se roztočila na seschlém trávníku před táborem. Přistáli a za chvíli stroj dojížděl k velkým vratům v palisádě. Pod verandou hotelu už čekala skupinka bílých mužů. Naproti tomu Ginger nikde neviděl stálý hangár. Všiml si jen velké maskovací plachty a pojízdných přistávacích reflektorů pro noční přistání. Motory naposled zaškytaly a letoun se zastavil. Stevard otevřel dveře.

„Kudinga, vážení pánové,“ řekl s úklonou. „Vaše zavazadla budou doručena přímo do pokoju.“

Ginger, s nechápavým výrazem ve tváři, civěl na opevněnou tvrz, vydávající se za hotel. Ze země vypadala ještě hroživěji než ze vzduchu. Viděl, že vysoké palisády jsou navíc potaženy hustým, neprostupným pletivem do výše téměř deseti stop a jejich spodní část je zpevněna masivními ocelovými tyčemi. To nebyl lovecký ráj, to byla pevnost nebo dokonce zajatecký tábor!

„K čemu slouží takový mohutný plot?“ obrátil se ke stevardovi a hlučně se zasmál. „To aby se lovci příliš nerozbíhali?“

„Ó ne! Nic takového, pane,“ usmál se muž chápavě. „Afrika je nebezpečná země, pane. Musíme naše hosty chránit před divokou zvěří. Několik loveckých psů už rozsápali leopardi a bohužel na to doplatili ti nejlepší. Pletivo chrání hosty před jedovatými hady. Až se rozhlédnete po okolí, uvidíte jich tam spousty a nepochybuji, že oceníte jejich nepřítomnost ve vašem pokoji.“

„Díky za vysvětlení,“ řekl Ginger s hřejivým úsměvem. „Mělo mě to napadnout. V Indii bývají podobné trampoty.“

Nechtěl nic namítat. Stevardova slova zněla logicky, ačkoli Zrzek věděl, že účastníci afrických safari běžně spí ve stanech nebo pod širým nebem a ploty jim rozhodně nechybí. Naopak. Každý zkušený lovec by tuto zeď označil za nesportovní a nedůstojnou ochranu.

„Copak je to za hloupost?“ ozvalo se vedle něj a Ginger se otočil. Byl to jeho starší spolucestující v tvídovém obleku, který hleděl na ohradu a nechápavě vrtěl hlavou.

„Nelíbí se vám to?“

„Ta palisáda je přece vrchol všech nesmyslů,“ zavrčel muž a vyjádřil to, co si Ginger myslel. „Co si tu vlastně o nás myslí? Copak jsme holčičky z nedělní školky? Ehm... mimochodem, jmenuji se Dupray... plukovník Dupray. Jsem tady poprvé.“

Ginger se uklonil a na vysušené trávě přistávací plochy se rovněž představil. Připojil se i Bertie, ale to se už k nim blížil muž s láskyplně zářícím obličejem a milostně rozpřaženýma rukama.

„Pan Kreeze,“ zašeptal s úctou stevard. „Pan Kreeze je správcem a ředitelem zároveň.“

Pan Robinson se uvítání nezúčastnil. Ginger si stačil všimnout jak mizí kdesi v bungalovu, aniž by s kýmkoli promluvil. Rozhodně se tu vyznal! Jenže na Robinsona nebyl čas, teď tu byl pan Kreeze.

„Velevážení a milí pánové,“ spustil ředitel. „Je pro mne tím největším potěšením, že vás mohu vřele uvítat v Kudinze. Dalo nám mnoho práce, abychom vám zpříjemnili pobyt v divočině, a sami posoudíte, jak jsme uspěli. Zaručuji vám nezapomenutelné zážitky při sportovním lovu, ale to také poznáte sami. Rád bych vás nyní pozval do své kanceláře, kde si spolu ještě

objasníme hrstku maličností, nezbytných pro váš příjemný pobyt u nás. Račte!“

Pan Kreeze si Gingerovu důvěru nezískal ani řečí ani zjevem. Místo pořádného chlapa, kterého by tu čekal, stál před nimi drobný, snědý mužíček v oděvu vhodném pro slavnostní večeři. A Kreeze, jak byl malý, tak působil nabubřele.

Jako ovce určené na porážku následovali plukovník Dupray, Ginger i Bertie drobného ovčáka jménem Kreeze. Vešli do malé místnosti téměř na konci hlavní chodby bungalovu. Kam zmizeli další dva dva muži si Ginger nestačil všimnout. Až nyní si uvědomil, že z šesti cestujících tu zbývají jen tři!

Když se usadili kolem stolu, začal Kreeze s projevem. Hlas měl příjemný a svou řeč uměl nazpaměť. Zazněla chvála nejdokonalejšího afrického loviště, chvála hotelu, díkuvzdání leteckému spojení a přání příjemných dnů. Pak je pan Kreeze vybídl, aby se tu cítili jako doma a vzápětí je upozornil na hotelový řád, uložený v knize hostů. Je nezbytné, aby pánové uznávali všechna nařízení do posledních podrobností! Omlouval některé body řádu, které se mohou zdát přemrštěné, ale není prý zbylí. Společnost přece převzala veškeré záruky a ručí dokonce i za pojištění zdraví návštěvníků. Zmínil se i o nešťastné nehodě brigádního generála Cardinga, který neuposlechl ustanovení řádu a opustil tábor bez domorodého stopaře. Porušil předpisy a shodou náhod narazil na lidožravého lva. Kreeze je dále upozornil, že dole v mokřinách je postavena malá vodní elektrárna, ale bohužel je hostům nepřístupná, protože v bažinách žije nespočetné množství smrtelně jedovatých plazů! Cestovní kancelář je přece povinna snížit možná rizika na

minimum, horoval podivný mužíček. Konečně se uklonil a požádal hosty, aby budou-li cokoli potřebovat, obrátili se na něj v jakoukoli denní či noční hodinu.

„Krásné zážitky a na shledanou u večere.“

„Co si o něm, propánakrále, myslíš?“ řekl Bertie, když vklouzli s Gingerem do pokoje.

„Na názor je ještě brzy,“ odpověděl Ginger. „Ale mají tu oplocení jako u zajateckého tábora a něco tu zavání! Příjezd Robinsona to jenom potvrzuje. Ty jsi, lorde, chrápal a já neměl příležitost ti sdělit, s kým sedíme v kabině. Nicméně doufám, že sis toho pána také všiml. Biggles by se měl dozvědět, že jsme na správné stopě. Nezbude, než šlápnout na pedál.“

Ginger vytáhl z kapsy klíče a natáhl se pro kufr, do kterého uložil malou, ale výkonnou vysílačku. Potěžkal kufr v rukou a tiše zaklel.

„Jemináčku, co je ti?“ řekl Bertie.

Ginger neodpověděl. Roztřesenýma rukama odemkl zámek a odklopil víko. Kufřík byl prázdný, vysílačka se vypařila!

„Dostali nás,“ vydechl Zrzek. „Převezli nás a Biggles měl zase pravdu! Nejhorší je, že už asi vědí, co si o nás myslet.“

„Jemine, to je nadělení,“ zabědoval Bertie. „Katastrofický případ, řekl bych, však víš, co tím myslím.“ V jeho prstech se objevil monokl a jeho majitel se jal sklo zuřivě cídit.

„Je to ještě horší,“ procedil Ginger mezi zuby. „Šlápli jsme do vosího hnízda. Vysílačku vybrali už v Káhiře, když vážili naše zavazadla. Už tenkrát mi přišlo divné, s jakou láskou se o ně starali.“

„Pokud to rádio našli, vědí, co jsme zač... Propánakrále!“

„Vždyť jsem to už říkal,“ hořce odvětil Ginger. „Kreeze už jistě o přístroji ví a Robinson také. A oba si uvědomují, že se o té zlodějně dozvíme každou vteřinou. To jsem zvědavý, co nám poví. Kdybychom se mu však o tom lupičství nezmínili, byli bychom ještě podezřelejší.“

„Máš pravdu, starý brachu. Tak se tam tedy k němu dohrabeme a pošeptáme mu naší stížnost do ouška. Vždyť nás ke stížnostem sám vyzval ve svém proslovu, ne?“

„A také jsme pojištěni,“ ušklíbl se Ginger.

Zamířili přímo do kanceláře. Kreeze je přijal s úsměvem, který se vzápětí změnil ve výraz muže, zasaženého bleskem. Hrál svoji úlohu opravdu dobře.

„Neobvyklé, opravdu neobvyklé,“ pronesl užasle.

„Nemyslím!“ odsekl Ginger. „Nic neobvyklého v tom nevidím. Zloději jsou všude. Měl jsem to rádio v kufru ještě při vážení na letišti v Káhiře. Ted' tam není. Jinými slovy řečeno, vážený pane Kreeze, někdo v době, kdy jsem zavazadlo svěřil vaší cestovní kanceláři, otevřel v mé nepřítomnosti můj kufřík a vzal si z něj, co se mu líbilo. Co pojištění? Náhrada škody?“

„Musíme to vyšetřit,“ sliboval Kreeze. „Pokud se zjistí, že ztráta vznikla naší nepozorností nebo nedbalostí, dostanete plnou náhradu. Ano, beze všech výhrad!“

Ředitel se odmlčel a zahleděl se svýma černýma očima na Zrzka, jehož výraz byl vskutku nevinný a bezelstný.

„Čistě ze zvědavosti, pane kapitáne. Proč s sebou vláčíte tak objemný předmět, když jste se vydal do divočiny za zvěří?“

Ginger si byl dobře vědom, že podobná otázka musí přijít a byl na ni připraven.

„No jasně,“ kývl a líbezně se usmál. „Patrně se to k vám dosud nedoneslo. Bylo vydáno nové nařízení, že vyšší důstojníci královské armády musí být neustále dosažitelní. Musíme být v neustálém kontaktu s velitelstvím. V případě nutnosti musíme potvrdit zprávu a vrátit se okamžitě na základnu. Žijeme ve velmi těžkých dobách, pane. Může se stát všelicos a ta ztráta pro mne může být nepříjemná!“

„Pokud je tomu tak, nemusíte se ničeho obávat,“ ubezpečoval ho tiše Kreeze. „Máme tady vlastní vysílací stanici, která udržuje nepřetržitou službu. Pokud potřebujete vyslat zprávu, neváhejte a nerozpakujte se o to požádat. Pokud zachytíme nějakou zprávu pro vás, dám vám okamžitě vědět. Máme silný přijímač, který je schopen zachytit i slabé signály. Vědí u vaší jednotky, kam jste vyrazili na dovolenou?“

„Samozřejmě,“ řekl Ginger lhostejně. „A děkuji vám za pomoc. Ulevilo se mi.“ Víc neměl co dodat, ledaže by Kreezovi oznámil, že jeho naděje na získání informací o dračí společnosti se právě rozplynula jako dým ve větru. Zbývala jim jediná cesta – vážit každý krok a být opatrnější než antilopa skákavá.

Vrátili se do pokoje. Po krátkém odpočinku se osprchovali a chvíli si pospali. Pak už mohli pouze očekávat běh věcí příštích. „Propánakrále,“ vyjádřil se k věci Bertie.

Ginger neřekl nic tak důležitého, ale cítil až v morku kostí, že se jim začátek vůbec nezdařil. Srazili první kámen a brzy zahřmí lavina. Ginger neřekl vůbec nic.

KAPITOLA ŠESTÁ

PRŮZKUM

Během několika hodin Bertie s Gingerem v táboře zdomácněli. Seznámili se s celkovým uspořádáním života v hotelu a pečlivě, skoro nazpaměť, se naučili pravidlům vnitřního pořádku. Ani rýpavý Ginger se neodvážil proti jeho zásadám něco namítat, neboť řád skutečně vycházel vstříc pohodlí návštěvníků a vypadalo to, že ukládá společnosti nezvykle tvrdé povinnosti.

Ledacos se však týkalo i hostů. Přístup k elektrárně byl zakázán, a stejně přísný zákaz platil k opuštění tábora bez doprovodu zkušeného lovce nebo domorodého stopaře. Dalo se to vysvětlit opravdu závažnými skutečnostmi. Jenom místní lovci znali dokonale honitbu, stezky divokých zvířat, věděli, kde jsou napajedla a tak právě jedině oni mohli lovcům pomoci vystopovat vytoužený cíl. Navíc to zaručovalo, že všichni návštěvníci měli stejné možnosti, nikdo nebyl zvýhodněn a svůj velký lov si mohl prožít každý. Současně to byla nejlepší ochrana proti zběsilému střílení svátečních střelců Pánubohu do oken, při kterém by navíc vždy hrozilo jejich vzájemné postřelení. Bylo také jasné, že účast zkušeného stopaře chránila lovecké zelenáče před šelmami, které hotelový řád určitě nečetly a netušily, jak cenný je život každého z návštěvníků.

Na každý den pobytu byla přichystána výprava za jiným druhem zvířat a každý večer se proto měla konat schůzka, při které se objasňoval lovecký program příštího

dne. Řád také předpisoval povinnost vrátit se do ležení před soumrakem. Hosté měli pak zakázáno uplácet domorodé pracovníky a uzavírat jakékoli obchody s piloty společnosti. Veškerou poštu, dopisy i balíčky směl přepravovat pouze stroj se znakem orientálního draka...

Bertie, který pozorně přečítal řád už po několikáté a pořád nenacházel důvod, aby si mohl pořádně zanádat, si konečně přišel na své:

„Propánakrále,“ řekl. „Kdo jiný by si tu ode mne mohl převzít moje psaníčko? Viděl jsi tu někde chodit pošťáka?“

„Ne,“ zašklebil se Ginger. „Neviděl jsem tu ani poštovního holuba. Komu chceš psát?“

„Jemine, já mám známých a všichni se třesou na zprávu o skolení mého prvního buvola...“

„Tak jim tu zvěst přinese drak!“

Co se týče vlastní budovy, reklama nelhala. Hotel překypoval luxusem. Bungalov měl dvě křídla, ve kterých se nacházely pokoje hostů. Ve střední části byla nádherná jídelna a přijímací hala, sloužící také jako společenská místnost. Moderní klimatizace tu stále udržovala tak příjemný chládek, že se snaživí sluhové, pobíhající s nápoji a lahůdkami, ani nezapotili. Na stěnách, obložených vzácným dřevem, visely jedinečné lovecké trofeje, patřící spíše na výstavu než do hotelu.

Ginger se brzy dozvěděl, že spolu s nimi tu jsou jen čtyři další hosté. Dva bohatí Američané, kteří přiletěli před nimi, se rozplývali nad nezapomenutelnými zážitky v divočině a litovali, že se jejich pobyt už chýlí ke konci. Také další host končil. Měl odletět již příštího rána. Byl to známý lovec, proslulý také v diplomatických kruzích.

Jak by ne, když pracoval pro francouzskou cizineckou službu.

Čtvrtý, poslední host, byl zvláštní. Hoteloví zřízcenci nazývají podobné návštěvníky „trvalkami“. Nikdo si už přesně nepamatoval, kdy sem vlastně přijel poprvé. Byl to podivín štíhlé postavy a protáhlé tváře, ozdobené hustou šedivou bradkou. Pocházel prý odněkud z Čech a nechával si říkat doktor Dorov. Tvrdil o sobě, že žije z pozůstalosti, která rozhodně nebyla malá. Chudobou tedy nestrádal, ale neoblékal se podle toho. Prvně ho viděli, jak se šourá chodbou v sešlapaných pantoflích a potrhané kamizole, na nose tmavé brýle a v ruce vzácnou pěnovou dýmku. Později ovšem zjistili, že tak chodí téměř vždy. Rozdíl byl jediný – při cestě do džungle si navlékal boty.

Zřejmě jediným mužovým zájmem byla ornitologie. Vedení hotelu mu vyhradilo apartmá s pracovnou, kde se často svítilo dlouho do noci. Jeho sbírka afrického ptactva se utěšeně rozrůstala, neboť Dorov uměl své ptačí oběti dokonale preparovat. Pro vědu bylo asi důležitější, že měl v malíčku i znalosti o životě ptactva. Občas prý odesílal do Evropy zajímavé zoologické nálezy.

Zajímavější však bylo, že kdykoli se Ginger na Dorova podíval, vetřela se mu do hlavy myšlenka, že tohoto muže musel už někde vidět. Profil jeho tváře a oči byly Zrzkovi povědomé, kdo to však je a kde ho viděl, na to si nedokázal vzpomenout...

Pak se dozvěděli, že včera zastřelil Francouz nádherného buvola, jehož hlavu už měl v práci místní preparátor. Tak nádhernou trofej by tu prý nikdo nenechal. Oběma nováčkům nedalo, aby se na ni nešli do dílny podívat.

Zoologická pracovna se nacházela v malém domku až u plotu na druhé straně tábora. Oba rychle pochopili, proč je tak daleko od turistické části. Celý objekt totiž tak příšerně zapáchal, že by klidně mohl stát ještě o míli dále.

Dílna měla úctyhodné rozměry a nebýt zápachu, mohla by sloužit jako muzeum. Nad stoly se skláněli dva muži. Když jeden z nich Gingerovi odpověděl, že Kudinga je významným zdrojem výstavních exponátů pro velká evropská muzea, tazatel pochopil i další výhodu zdejšího podnikání. Pokud se některému z hostů nezdařilo ulovit pořádný kus, mohl si zde trofej koupit za nekřesťansky vysoký obnos. Profesionální lovci společnosti se vskutku činili a každý vášnivý sedmilhář si tady přišel na své.

Bertieho čestné sportovní srdce zatlouklo prudčeji.

„Je to hnus,“ zašeptal Gingerovi. „Propánakrále! Prodávají tu trofeje i lidem, co nevědí, kde má flinta hlaveň! Jeminkote, to je ale hnus!“

„Tamhletu nohu bych si dal líbit,“ řekl nahlas Ginger a ukázal na sloní tlapu odříznutou u kolena. Zruční řemeslníci ji usadili do stříbra, takže vznikl stojan na deštníky k pohledání!

„To se dá zařídit,“ zasmál se preparátor. „Promluvíme si o tom před vaším odjezdem. Možná, že se vám ale podaří dostat vlastního slona.“

Ve skutečnosti zajímaly lovecké trofeje Gingera snad ještě méně než Bertieho, ale jejich úloha vyžadovala neutuchající zájem. Proto se v dílně zdrželi a vesele rozprávěli s řemeslníky o krásách Afriky a nádhře velkých lovů. Jakoby za odměnu se tím dozvěděli zajímavou novinku. Pokud se jim skutečně podaří pěkný

úlovek, vycpané trofeje jim společnost dopraví do domovského místa zdarma. Místní dílna obvykle nedokáže preparování dokončit, a to se většinou dělá až na pracovištích firmy v Londýně, Paříži nebo v New Yorku. Až z těchto míst se trofeje rozesílají hostům v dokonalém provedení. Společnost poskytovala skutečně vynikající službu.

„Musím připustit, že vědí, jak na to,“ pokyvoval Ginger hlavou, když vyšli ven. „Lovci chtějí své trofeje s sebou domů a je mi jasné, že tady je na to málo času. Proč je však zdejší dílna tak veliká?“

„Jemine,“ řekl Bertie. „Viděl jsi někdy slona?“

„Snad nemyslíš, že cpou do dílny celého slona,“ zaskřípal zuby Ginger. „Kdepak! V tom je něco jiného. Jen vědět co.“

Zůstal stát a zahleděl se k elektrárně uprostřed bambusových mokřin. Ticho afrického soumraku rušilo vzdálené hučení turbin.

„Dost by mě zajímalo, proč tu elektrárnu postavili právě tam,“ zabručel.

„No musí být přece dál od hotelu, protože její hukot by probudil i medvěda ze zimního spánku,“ řekl Bertie.

„Snad. Může tam být i vodní proud, který se dá využít,“ uvažoval dál Ginger. „Co mi ale připadá k smíchu, je jejich obava z hadů. Už při zmínce o hadech většině lidí naskočí husí kůže a tady se tvrdí, že bažiny jich jsou plné. Podle mého mdlého rozumu to jsou povídačky dobré pro žáčky první třídy. Je to lež, Bertie! Nezbyde nám, než si trošičku zaslídit, což bude velice choulostivá věc. Za temné noci by to snad šlo. Ve dne tam ale neproklouzne ani jeden brejlovec, natož tvoje obrylená maličkost. A to nosíš jenom jedno sklo!“

„Hele, starý brachu, tím chceš říct, že se budeme plížit břichem po zemi mezi těmi syčícími potvůrkami?“ otřásl se nechutí Bertie. „Doufám, že tohle tě nenapadlo!“

„No...“ ušklíbl se Ginger. „Můžeš se plížit po zádech, když nechceš po břiše. Ale není to moc praktické. Mne teď víc trápí, že nejsme schopni sdělit Bigglesovi ani to, jak tu hřeje slunce!“

Slunce skutečně hřálo, ačkoli už stálo těsně nad západním obzorem. Došli k zadní části vysokého plotu, k malé brance okované či spíše obrněné důkladnou petlicí s masivním visacím zámkem.

„Podívejme se,“ řekl Ginger. „Zkratka k elektrárně. Kreeze má od ní určitě klíč. Cítím se tu jako vězeň a patrně si opatřím pruhované šaty. Ještě že ta naše cela má klimatizaci a chlazené nápoje. Tenhle plot bych nepřelezl, i kdybych byl mladší a tolik mě neloupalo v kloubech.“

„To musíš mít stále takové excentrické a zběsilé nápady?“ naříkal Bertie. „Vždyť víš, co tím myslím.“

„Mám praštěné nápady, vím, co myslíš a neboj se,“ chlácholil ho Ginger. „Hrozně bych tu teď potřeboval Bigglese. Chybí mi, že se na něj nemohu obrátit o radu. Teď zrovna se snažím přemýšlet jako on, jenže jsem si zapomněl přibalit jeho mozek.“

„Ukradli by ti ho v Káhiře, jako tu vysílačku,“ zazubil se Bertie.

„Umím si představit, jak by tenhle plot Bigglese zaujal,“ pokračoval Ginger. „Penězi na něm nešetřili. Lidé a obchodníci zvláště by si takovou bariéru nepostavili, kdyby proto neměli zatraceně dobrý důvod. I když zapomenu na elektrárnu, tak mi tenhle plot nedá

spát. Podobné přece stavěli nacisté kolem koncentračních táborů. Důvody, které na nás vysypal pan ředitel, jsou jen kouřovou clonou. Už jsi někdy slyšel o nimrodech, co jedou stílet lva a bojí se ještěrky? Domorodci občas využívají trnité ploty, ale sami spí pod širým nebem. Což mi právě něco připomnělo. Kolik tu vůbec pracuje domorodců? Pojd'me se projít kolem plotu a obhlédnout situaci.“

„A záleží ti na tom tolik?“

„Moc! Víc než na tobě!“ odsekl Ginger. „Poslouchají Kreezeho na slovo a znají každou píd' země. Znamená to, že nemáme nejmenší šanci, kdyby nás náhodou napadlo zmizet. Jsme tu zcela v jejich rukou. Bude-li Kreeze chtít, neodveze nás a může nás držet tak dlouho, jak se mu bude chtít. Třeba do soudného dne! Chudák Biggles. Neví o nás nic. Bude se současně vztekat a mít o nás strach... Počkej! Co se to tam děje?“

Na druhé straně plotu došlo k nějakému nedorozumění. Pokřikovali tam na sebe dva domorodci. Ze zvyšujícího se tónu jejich hlasů se dalo usoudit, že se ti dva nepohodli. Byli to statní mládenci, oblečení podle místních zvyků. Jeden z nich měl dokonce přes ramena přehozenou leopardí kůži.

Ginger, který předpokládal, že mluví některým z místních nářečí, náhle strnul. Nechtěl věřit vlastním uším, když si uvědomil, že tito divoši na sebe řvou jazykem amerických přístavních dělníků.

„Jasně, že jsem to zmáknul! No a co? To ty hraješ na obě strany, křiváku křivá!“

„Oukej... Oukej, jen klídek,“ zazněl mírnější tón druhého muže. „Náčelník šéf rozhodl, chytráku!“

Ginger pochopil, že si jich mladíci nevšimli. Chytil Bertieho za rameno a strhl ho k sobě za křoví.

„Jemine! To mě podrž!“ sykl Bertie.

„Další hřebík do rakve,“ tiše zamumlal Ginger. „Tak starostlivou péči bych od společnosti nečekal. Tihle chlupci vůbec nejsou zdejší. Dovezli si je sem rovnou ze Států a vsadím se, že budou ostřejší, než by byli místní. Zase jsme o něco dál a dobře, že jsme je zaslechli. Měli bychom se vrátit do hotelu. Zajímá mě, co asi kutí pán, který s takovou láskou věnoval Bigglesovi doutník.“

Nedošli daleko. Na cestičce u domu stál Kreeze, a když je uviděl, rychle k nim zamířil. Vypadalo to dokonce tak, že je hledá.

„Pánové! To jsem rád, že vás vidím,“ volal nadšením celý bez sebe. „Právě dávám dohromady program zítřejší výpravy a chtěl jsem se vás zeptat, zda se nepřidáte. Nevím, jak se cítíte na lov hluboko v nitru džungle. Pokud ovšem hodláte lovit jen v nejbližším okolí, mohu to zařídit.“

Ginger by se rád přiznal, že výlet do pravého, divokého pralesa je jeho celoživotním snem, jenže Biggles ho sem vyslal se zcela jiným posláním. Cesta do džungle by z pohledu jeho velitele byla jen mrháním času a penězi ze státní pokladny. Proto dlouho nepřemýšlel.

„Díky, pane Kreeze, ale mám obavy, že jsme si ještě nezvykli. Raději zůstaneme doma,“ řekl utrápeně. „Co myslíš, Bertie. Cesta byla únavná a potřebujeme se z ní vzpamatovat. Než se pustíme na pořádnou túru, oddychneme si na nějaké menší.“

„Asi máte pravdu,“ kývl Kreeze. „Je to rozumné. Zařídím to.“

„Potom bychom každopádně rádi lovili spolu,“ navrhl bezelstně Ginger. „Jsme kamarádi... a vůbec.“

„To nebude problém, pánové. Trochu tím zmenšíte možnost získat nejlepší trofeje, ale pokud vám to nevadí, zařídím i tohle. Když budete lovit spolu, přidělím vám jen jednoho stopaře. Jmenuje se Kisumo a uvidíte, že to je dobrý a šikovný chlap. Ehm... mimochodem, je čas na večeři.“

Kreeze se uklonil, otočil se a zamířil k hotelu. Následovali ho, aby se ve svém pokoji před jídlem ještě opláchli. Vraceli se kolem páchnoucí preparátorské dílny a přidali do kroku. Když už mizeli v přítmí stromů, zaslechl Ginger cvaknutí kliky. Otočil se. U dveří uviděl Robinsona společně s doktorem Dorovem. Opouštěli dílnu, o něčem se velmi družně bavili a mířili na pěšinu, vedoucí k opevněným vrátkům. Pan doktor kráčel jako mladík, ani ho nenapadlo šoupat nohama.

„Jemine,“ vydechl Bertie. „Náš elitní ptakoznalec se nešourá. Asi zapomněl, jestli víš, co tím myslím. Napadá mne, že možná ani tak nemiluje své ptáčky jarabáčky, starý brachu.“

„Mně se ten děda nelíbil od začátku,“ řekl Ginger. „Už to vypadá, že v tomhle hnízdě je všechno podvod na podvod!“

Před vstupem do bungalovu ztichli. Na chodbě přešlapoval plukovník Dupray, jako by na ně čekal.

„Tak tady jste, chlapci,“ zvolal vesele. „Co se to tu šíří za hlouposti? Důstojníci indické armády prý nesmějí odjet na výlet bez vysílačky? Kdo tu tvrdí takové nesmysly?“

Ginger pocítil, jak se mu svírá žaludek. Zhluboka se nadechl.

„Jak jste se to dozvěděl, pane?“

„Pan Kreeze se mě zeptal na dnešní postup při průběhu dovolené v armádě.“

„A co jste mu řekl?“

„Pravdu, pane! Žádný tak nesmyslný příkaz přece neexistuje. Jsem v generálním štábu a každý rozkaz podléhá mému schválení.“

„Někde tedy musí být chyba, pane,“ řekl Ginger a na jeho tváři se zjevil výraz přihlouplého prostáčka.

„Nechápu, jak tu někdo může šířit takové přitroublé zprávy,“ rozčiloval se plukovník.

„Já už také ne,“ řekl Ginger smutně. „Pojďme ještě na chvílku na čerstvý vzduch,“ vybídl Bertieho.

Obrýlený šlechtic jej následoval. Když už je nikdo nemohl slyšet, Ginger se na Bertieho nešťastně zašklebil.

„Copak jsme museli mít takovou smůlu, že se sem zrovna teď vydá důstojník z indických oddílů? Při Robinsonovi a jeho spolku stojí všichni rohatí. Pokud nás Kreeze dosud z ničeho nepodezíral, teď nám ten stellarský drak ukáže drápy. Můžeme si začít kopat hroby!“

„Jemináčku,“ vydechl Bertie. „A máme alespoň lopaty?“

KAPITOLA SEDMÁ

GINGER LEZE NA STROM

Za prvního ranního rozbřesku Ginger otevřel oči. Ne! Nemýlil se, venku hučely letecké motory. Rozespale si protřel zrak a podíval se na hodinky. Zív, vyhrabal se z postele a došel k oknu. Jasný sluneční kotouč právě začal šplhat na křišťálově modrou africkou oblohu.

Vedle pacemakeru postával pouze Francouz. Hlídal nakládání svých zavazadel a trofejí. Pak se ve dveřích bungalovu objevil Kreeze, došel k jedinému cestujícímu a dal se s ním do hovoru. Potřásli si rukama, Kreeze se vracel do haly a Francouz vlezl do kabiny. Stevard zavřel dveře, motory se rozeřvaly a letoun se pohnul. Brzy na to byl ve vzduchu a zmizel v ranním oparu. Nad Kudingou zase zavládl ranní klid.

Ginger se oblékal a přemýšlel o tomto podivném táboře i o tom, co je tu čeká. Nadějně to nebylo.

U snídaně seděl s Bertiem. Oba chmurně usrkávali kávu a těkali očima k ředitelově kanceláři. Čekali, až se vynoří a pozve je, aby mu vysvětlili, proč se včera plukovník Dupray tolik rozčílil. Čekali však marně, Kreeze se neobjevil.

Sotva dojedli, přinesl jim sluha pečlivě zabalené sendviče, mávl směrem k verandě a sdělil jim, že Kisumo čeká venku. Nezbyvalo než dohrát roli lovců až do konce. Ginger se necítil dobře. Kreeze už jistě pochopil, že Ginger v životě neulovil ani králíka a bude zkoumat každý jeho krok přímo drobnohledem.

V pokoji popadli loveckou výbavu a vydali se na terasu. Čekal na ně domorodý hromotluk oblečený v kombinaci evropského a domorodého šatu. Netvářil se nijak vesele, a když si Ginger sečetl, že jedna a jedna jsou dvě, hned věděl, že tohle nedopadne dobře. Nespletl se.

Stačilo pár slov a bylo jim jasné, že Kisumo mluví anglicky málo a nerad. Už včerejší poznatky však oba Angličany přesvědčily, že nemohou přikládat význam tomu, co se jim zde předkládá.

Všechno mohl být podvod, i Kisumova neznalost jazyka! Ginger už v pokoji upozornil Bertieho, aby raději držel jazyk za zuby, neboť jedno nevhodné slovíčko mohlo zapůsobit jako rozbuška a mohlo by být posledním slovem, které kdy řekli.

Domorodý lovec jim navíc dával neblahou jistotu, že nemusí dlouho trvat a stíny pralesa se nad nimi uzavrou. Pak budou mít velmi obtížný úkol, sami si najít cestu zpátky.

Kisumo ukázal oštěpem ke kráteru a vyrazili. Gingera překvapilo, že jejich dnešní honitba leží uprostřed vyhaslé sopky. Očekával, byť k tomu neměl důvod, že je povede do savany. Spletl se.

Po chvíli pochodového, ale i mluvnického úsilí jim lovec vysvětlil, že za pásem lesa u mokřin leží koryto vyschlé řeky. Tam, kde se v proláklínách udržela voda, jsou napajedla, u nichž se shromažďuje zvěř. Budou tam antilopy, nebude chybět ani lev a nosorožec a při trošce štěstí narazí v rákosí i na kaferského buvola.

Obcházel les po hraně kráteru. Pás lesa nebyl širší než jednu míli a vyšlapané zvířecí stezky jim umožňovaly poměrně snadný pochod. Bertie, který měl

se stopováním určité zkušenosti, rozpoznával celou řadu stop. Neustále povykoval a ukazoval na zem. Bylo jasné, že kraj oplývá zvěří, což ovšem znamenalo, že opatrnosti není nikdy nezbyt.

Když po půlhodině chůze vstoupili do chladivého stínu vysokých stromů, bungalov zmizel z dohledu. Les se pomalu rozestupoval, až se před nimi rozevřel travnatý svah s občasnými hromádkami zvětralých šedých balvanů. Z okraje kráteru se celé místo zdálo být na dosah.

Bylo větší, než Bertie předpokládal. Terén se povlovně svažoval a ztrácel se ve vzdáleném terénním zlomu. Mnoho zvířat zatím neviděli, jen samotářského nosorožce, pohazujícího hlavou mezi křovinami dobré dvě míle před nimi. Ginger zaostřil dalekohled. Kisumo označil toho obra za starého nevraživého samce, který si už s lovci užil svoje. Byl několikrát postřelen, ale vždy se dokázal ze zranění vylízat. Domorodec ukázal oštěpem k říčnímu korytu, které se ztrácelo v bujně zeleni. Kisumo je upozornil, že lepší a bohatší loviště si nemohli přát.

Zatímco je domorodec varoval před možným nebezpečím, Ginger se obíral jiným tématem. Kořist před ním by sice nebyla k zahození, ale pro něj byl důležitější cíl, který mohl najít přesně na druhé straně. Na opačném konci rákosí totiž ležela elektrárna!

Les sestupoval po příkrém srázu do kráteru. Nebylo pochyb, že najít vhodné místo, odkud budou mít stavbu jako na dlani, nebude příliš složité. V elektrárně musely ležet silné magnety, protože Ginger nedokázal myslet na nic jiného. Jak blízko se k ní dokáže přiblížit, nevěděl, ale klíč k rozluštění záhady mohl objevit i dalekohledem. Stačilo najít vhodné místo!

Jenže vytoužená změna směru jejich pochodu nepřicházela. Kisumo o pohled na elektrárnu nestál a Ginger nemohl čekat, že by v něm takovou touhu vyvolal. Nemohl se dokonce ani domluvit s Bertiem, aniž by je Kisumo neslyšel, a on se nechtěl spoléhat na jeho chabé znalosti angličtiny, zkušenému stopaři by patrně stačil už první náznak podezření, aby se stal jejich hlídačem a všeho schopným nepřítelem.

Avšak plánu na průzkum okolí se Ginger rozhodně nemínil vzdát. Pokusil se na Bertieho významně zamrkat, ale jeho urozený druh se choval jako tupec. Zrzek mrkal a významně se šklebil dlouho, jenomže jediným následkem byly drobné křeče v jeho lícním svalstvu.

Po třech stech metrech chůze se však naskytla nečekaná možnost. Ginger uklouzl na viklavém kameni a s výkřikem bolesti se sesul k zemi. Posadil se a s tváří zkřivenou předstíranou bolestí si třel kotník. Opřel se pak o pažbu pušky a s námahou se postavil na nohy. „Jsem vyřízený,“ křikl.

„Propánakrále, starouši,“ řekl Bertie a spěchal k němu. „Co se stalo? Snad ne had?“

„Tsss,“ sykl Ginger. „Asi vyvrknutý kotník.“

„To je hnus! Příšerná smůla.“

Kisumo přiběhl, poklekl a pečlivě zkoumal Gingerův kotník. Byl pečlivý a Bertie se ke studii končetiny přidal, takže zraněný neměl možnost na něj spiklenecky mrknout. Konečně Bertie se smutkem v oku navrhl, aby se vrátili do tábora.

„Za nic na světě!“ protestoval Ginger. „Jen pokračujte. Já tu zůstanu a trochu noze ulevím. Takovou bolístku zvládnu, jen se mi nechce belhat se za vámi a zdržovat. Taky byste mě možná museli nést do hotelu a

tebe, kdybys nedostal toho nosorožce, by mohlo napadnout pověsit si nad krb moji hlavu!“

Zatvářil se žalostně, ale Bertie stále nic nepochopil.

Kisumo vstal, opovržlivě se ušklíbl a rozhlédl se po okolí. Ginger na tohle čekal jako na smilování. Otočil se k Bertiemu a zamrkal tak výrazně, až sebou lord trhl a vteřinu stál s otevřenými ústy. Pak je zaklapl. Konečně pochopil, že Zrzek má něco za lubem.

„No, víš...“ zahořekoval, „já se sem asi víckrát nedostanu a ten nosorožec vypadá na luxusní trofej. Nebyla by k zahoeení.“

„Tak si jděte, u všech hromů!“ řekl Ginger. „Střílejte! Nejsem dítě, abych se nesrovnal s bolavou nohou a ztracenou trofejí!“

„Zvládneš to, starouši?“ strachoval se lord, který už věděl, na čem je. „Nebudeš se tu sám bát?“

Ginger se po něm ohnal, ale nedosáhl a znovu sykl bolestí.

„Jdi třeba ke všem nosorožcům! Jdi lovit. Vydržím to bez tebe a aspoň si odpočinu. Vyzvednete mě cestou zpátky.“

„Co vy na to?“ obrátil se Bertie ke Kisumovi. „Jdeme?“

V černé tváři se zjevily rozpaky. Nepředvídaná událost Kisumu zřejmě zaskočila, musel přemýšlet a rozhodovat se sám. Ale myšlení škodí poslušnosti a rozkazům. Pokyny společnosti nemohly počítat s takovouto divadelní kotníkovou scénou.

„Já tady počkám. Až se budete vracet, tak mi pomůžete," vyhrkl.

Kisumo váhal. Vůbec ho nenapadlo, že by si v divočině někdo dovolil tak proradný a průhledný trik. Proč by také měl podezírat vážené hosty ze záludnosti a darebáctví? Kisumo se jen obával nebezpečí, kterému mohou být oba návštěvníci v případě rozdělení vystaveni. On přece odpovídal za jejich bezpečí!

„Kisumo, to je v pořádku,“ vyhrkl Ginger. „Já tady počkám. Hlavně tam nebudte příliš dlouho a až se budete vracet, tak mi pomůžete.“ Zářivě se zasmál: „Mám jediné přání. Nenechávejte mě tady přes noc.“

„Tak dobře,“ ujal se rozhodování Bertie. „My jdeme a ty se odsud ani nehni! Vrátime se co nejdřív.“ Hodil si pušku přes rameno a vykročil. Kisumo ho následoval, aniž pronesl jediné slovo.

Ginger pozoroval, jak mizejí za zlomem kráteru, a uvědomil si, že pokud se opravdu dostanou k nosorožci a pokusí se ho složit, zabere jim to tolik času, že on sám nemusí spěchat. Odhadl, že má od nich klid nejméně dvě hodiny a spokojen se svým úskokem využil přirozený kryt stromů a vydal se na opačnou stranu. Sám předpokládal, že za půldruhé hodiny bude zpátky, a to bude dřív, než se ti dva vrátí.

Na okraji lesa se zastavil a ještě jednou pečlivě prozkoumal místo, kde zmizeli. Chtěl se ujistit, že ti dva si to přece jenom nerozmysleli. Neviděl je, jeho oči však utkvěly na obrovitém zvířeti, které se tam mihlo. Nepoznal, zda to je sám král pouště či jeho družka, ale bylo jasné, že šelmu vyrušili lovci. Ginger mohl pozorovat, jak se zvíře plíží vysokou travou a připravil se, že uslyší výstřel z Bertieho pušky.

Neozvalo se však nic a dravci se podařilo zmizet v houštinách. Zrzek mávl rukou a sestupoval do krátem.

Nepamatoval se, kde přesně leží bažina, spoléhal však na svůj orientační smysl, který ho málokdy zklamal.

Vyšlo to.

Půda se před Gingerem měnila a pod nohama se mu náhle objevila houpavá mokřina. Úlevně se nadechl vlhkého vzduchu. Přešel úzký pás čvachtavého bláta a vstoupil do mělké vody, ze které vyrůstal hustý bambusový lesík. Bez potíží se jím neslyšně pohyboval dál, až se náhle zastavil. Byl před plotem.

Když si včera prohlíželi elektrárnu z tábora, nemohli tuhle překážku vidět. Skrýval ji bambus.

„Hrome,“ zahučel tiše Ginger. „Tohle nepřelezu. určitě by to zvládla každá pitomá opice, ale já ne.“ Podrbal se na hlavě, aniž by ho napadlo, jak se tím opici podobá.

Vzhledem k hustému porostu viděl sotva na pár yardů, a protože zatoužil po lepším výhledu, sunul se kolem plotu s představou, že bambusový porost nemůže být všude tak neprostupný. Šel dál a dál, ale jeho sen nepřicházel.

„K té elektrárně musíš!“ zahučel Ginger.

Zmocňovalo se ho zoufalství, když se věc vyřešila sama. Na plot padl vyvrácený strom a dva kůly se zlomily. Stačilo udělat krok, natočit se na bok a protáhnout se dírou v plotě.

Jediný padlý strom, jediná trhlina, a mnohamílová ohrada se stala zbytečnou.

„Vyhodili zbytečně peníze,“ pokračoval Ginger v tiché samomluvě. „S takovou běžnou nehodou musí tak velká firma počítat,“ ostře káral projektanty Stellar Skyways. „Ostuda! Nedbalost!“

Pak si uvědomil, že stojí na suché zemi, na jakési hrázi, na níž postavili plot. Vlastní močál a jezero leželo pod ním. Svah, na němž stál, klesal tak příkře, že mohl shlížet na bažinu přes koruny stromů pod sebou. Elektrárna, cíl jeho pátrání, ležela přímo před Gingerem...

Sestup byl obtížný a co horšího, jak ztratil výhled, ztratil i směr. Turbína elektrárny neběžela a Gingerův skvělý orientační smysl náhle selhal. Dalo se to pochopit. Šel skutečně zrádným močálem, kde musel dávat pozor na každý krok. Hustý bambusový porost sice naznačoval, že tu nebudou zrádné tůně, ale narážel na místa tak hlubokého bahna, že se do něj bořil až po kolena. Tvořilo se tam, kam pronikala voda z výše položených míst. Jediné ostrůvky, poskytující pevnou půdu pod nohama, nacházel Zrzek tam, kde vyrůstaly kmeny jakýchsi afrických vrb. „Hnus, hnus, hnus!“ syčel Ginger.

Obtížný sestup a zrádné bláto zavinily, že Zrzek zapomněl na hady. Ostatně na ně ani nevěřil, protože o nich mluvil zcela nedůvěryhodný pan Kreeze. Přiblížila se však chvíle, kdy získal důkaz, že i ředitel hotelu může mít někdy pravdu.

Jak klopýtal přes vyčnělé kořeny vrb, málem šlápl na výstavní kousek smrtelně jedovaté africké zmije, jejíž útok žádný člověk nepřežije. Plaz dorostl délky dobrých tří stop a tloušťky lidské paže. Ležel na kořeni stromu, lehce se vlnil a svýma proradnýma očima sledoval každý vetřelcův krok.

Ginger zalapal po dechu, ale nezaváhal. Rozběhl se a přeskočil smrtelné místo, aniž by se podíval, kam dopadne. Ozvalo se ostré zasyčení, hadí tělo se odlepilo od sukovitého kořenu a Zrzek vykopl nohy do výšky.

Zmije se mihla těsně vedle jeho levé nohy a její jedové zuby ji minuly o pár palců. Plácla sebou do bláta a jinam, než dopadl Ginger. Na chvíli byl v bezpečí a jeho skok by byl zcela jistě zapsán na první stránce Guinnessovy knihy rekordů, jen kdyby poblíž stál někdo s měřícím pásmem.

Dopadl šťastně na nohy, bláto vystříklo a následujících deset kroku udělal Zrzek tak rychle, jako ještě nikdy v životě. Dorazil k dalšímu stromu a udýchaně se opřel o jeho kmen. Obličej mu zpopelavěl, lil se z něho pot a chvěl se strachem. Unikl jisté smrti o pověstný vlásek.

Třesoucíma se rukama setřel pot z čela a ohlédl se po zmiji. Oddechl si. Byla tam, ale její zablácené tělo poklidně mizelo ve vysoké trávě.

Gingerovi nezbylo než zauvažovat. Schůzka se svinutým zabijákem vnesla do jeho průzkumu nové prvky. Rád by sice věřil, že se zmije zatoulala do močálu náhodou, ale pravděpodobnější byla druhá možnost – Kreeze nelhal! Porost v bažinách se na několika místech pohyboval, jako by se tam vlnila další hadí těla. Tolik divné to nebylo. Tento druh jedovatého plaza byl ve Střední Africe běžně rozšířen, byť bažiny nevyhledával.

Udělal krok, pečlivě se rozhlédl a znovu vykročil. Před ním stál strom vysoký okolo třiceti stop. Konečně pevná půda pod nohama. Po dlouhé době se před Gingerem otevřel pěkný rozhled. Připadal si sice pod mohutným stromem jako trpaslík, ale s úžasem zjistil, že elektrárna stojí nanejvýš čtyřicet yardů před ním. Dostal se tedy mnohem blíž, než předpokládal. Pohlédl vzhůru do koruny stromu a uvědomil si, že z horních větví by měl báječný výhled na celou budovu.

Začal se drápat do koruny a zjistil, jak mu při tom překáží puška.

„Nahoře ji nebudu potřebovat,“ řekl si a opřel zbraň o peň porostlý mechem. Za pár minut pak seděl na větvi, asi patnáct stop nad úrovní bažiny, a civěl, skryt hustým listovím na budovu. Žádný loupežník či nemrava nemohl najít místo, odkud by si mohl lépe prohlédnout stavení.

Elektrárna byla vystavena ze dřeva a Ginger až při pohledu ze své pozorovací základny pochopil, jak je obrovská. Měřila dobrých čtrnáct yardů do délky a sedm do šířky. Měla třtinovou střechu, jejíž jednotlivé došky byly svázány drátem. Na boku viděl řadu oken, ale dlouho nemohl přijít na nic zvláštního. Mnoho nechybělo a vzdal by se pozorování, když náhle strnul.

„Co je tohle?“ řekl si polohlasem. „Nejsou to nakonec domy dva?“

Ginger měl ke stavitelství a architektuře daleko, ale přece jen byl schopen úvahy, že dům a elektrárna zvlášť stávají na pevné zemi. Když se však na dům zahleděl pozorněji, uvědomil si, že tady to jaksi neplatí. Jedna část stála na zemi, zatímco druhá...

„No ne,“ zahuhlal. „Dva stejné domy a jeden z nich je na vodě!“

Až nyní rozeznal, že jedna část elektrárny stojí na pevném břehu, zatímco druhou nesou čtyři mohutné vory, mírně se pohupující na hladině jezera. Nevšiml by si toho, nebýt jejich lehkého pohybu. Spojovací trámy byly upraveny tak dovedně, že na první pohled nebylo podivné řešení stavby patrné. Ale bylo to tak a obě části budovy musely mít i spojovací dveře.

Z budovy vedla tři dlouhá prkna, tvořící jakýsi můstek přes bláto k cestě vedoucí do hotelu. Vzdálenost

dělící toto místo od Gingerovy jídelny a ložnice se odtud vůbec nezdála být velká. Určitě to nebylo dál než půl míle. Stezka byla vroubena drátěným plotem, který končil u hlavní palisády tábora, a Ginger zamrkal. Na jejím konci uviděl z druhé strany branku s mohutnou petlicí, které si všiml včera.

Bylo to jasné. Už mu nemohl nikdo namlouvat, že tento plot chrání návštěvníky hotelu před zvířaty. Ohrada jednoznačně zabraňovala nepovolaným dostat se do elektrárny, zatímco stezka umožňovala snadný přístup každému, kdo měl klíče a kdo tam prostě směl. Plot kolem stezky chránil tyto lidi před náhodným útokem šelmy nebo hada!

Proč ale polovina budovy plave na vodě, Ginger nepochopil.

Nebyl přece problém postavit celou budovu na zemi, i když zde nebyla příliš pevná. Gingerovi se zdálo, že by bylo lehčí vysušit kus močálu, než stavět pontony, vztyčovat na nich sloupy a...

Pokrčil rameny. Nechápal.

Dobrych dvacet minut pozoroval továrnu, aniž se cokoli dělo. V jedné chvíli měl dojem, že vidí za oknem stín, jako by se uvnitř někdo hýbal, ale jistý si tím nebyl. Turbíny byly právě vypnuty, všude vládlo ticho a Zrzek došel k závěru, že se zmýlil. Ještě před odchodem pohlédl k brance a uviděl u ní doktora Dorova. Právě pečlivě zamykal petlici a pak svižně vyrazil k elektrárně s malým plochým balíčkem v ruce. Přešel můstek, došel ke dveřím a otevřel je. Ozvaly se dva hlasy, Dorov s někým mluvil!

Pak vyšel obyvatel elektrárny na plošinu a Dorov mu podal balíček. Nová postava na prkenné scéně balíček

zvedla k očím a pečlivě si ho prohlížela. Dorov sejmul tmavé brýle a nasadil si obyčejné. Na tak velkou vzdálenost nedokázal Ginger přesně určit, co ti dva drží v rukou. Odhadoval, že jde o jakousi fotografickou desku. Přiložil k očím dalekohled, ale ani ten mu nepomohl.

Ginger nespokojeně zasyčel. Když nezjistí, o čem ti dva hovoří, celé jeho hadí dobrodružství bude zbytečné. Otráveně sledoval, jak muž s deskou v ruce zmizel v domě, a když se znovu vrátil ven, měl prázdné ruce. Deska zůstala uvnitř.

Naštěstí nebyl všem dnům konec. Uplynulo několik vteřin a venku se objevil třetí muž, jehož modrošedivé montérky připomínaly oděv zručného hodináře. Ginger zamrkal. Poznal ho okamžitě. Byl to jeho spolucestující z pacemakeru... mladík s potřísněnými prsty!

Zrzek přiložil dalekohled k očím a pozorně se mu zadíval na ruce. Tušení ho nezklamalo. Bylo to jasné. Teď měl ten člověk ruce barevné téměř až k loktům a barva či inkoust odkapávaly na prkna spojovacího můstku! Museli ho vyrušit od práce.

Dorov mu něco živě vykládal a po chvilce oba zmizeli uvnitř.

Ginger čekal, až se Dorov znovu vynoří, a dočkal se. Tentokrát měl v ruce pinzetu s kouskem papíru a v druhé velkou lupu. Studoval papírek na denním světle a Ginger ho dalekohledem napodobil. Jenomže dalekohled není lupa...

Zrzek na papírku s námahou rozpoznával nějaká písmena, ale co si to Dorov přinesl, to se mohl jen dohadovat. Jen jediná věc byla bez pochyb. Papírek byl pro „elektrárnu“ tuze důležitý! Dokazoval to i způsob

jejich hovoru. Mluvili tak tiše, jako by se obávali, že se s jejich tajemstvím seznámí nějaká dotěrná africká zmije.

O to víc se Ginger lekl, když náhle zazněl hlasitý výbuch smíchu. Byl to Dorov, který se náhle hlučně rozesmál a začal cosi jásavě vykřikovat. Bylo by po tajemství, kdyby mluvil anglicky...

Jenomže Ginger jeho větám nerozuměl. Dorov mluvil nesrozumitelnou cizí řečí.

„U všech d'áblů,“ zasyčel Ginger. „Proč jsem se ve škole neučil cizí jazyky? Ti dva mu rozumějí a dobře se baví. Hrome!“

Byla to však pozdní lítost a učitelé řečí by jen smutně pokývali hlavami. Představení končilo a nad jevištěm se zatahovala opona. Dorov se uklidnil, vyměnil si brýle, mávl k mužům, kteří mizeli uvnitř a vydal se zadrátovanou uličkou k hotelu.

Za chvíli se rozhučely turbíny.

Přes neslavný závěr si Ginger na výsledek pátrání nemohl stěžovat. Cestou sem ani nedoufal, že toho objeví tolik. Bylo mu už zcela jasné, že elektrárna neslouží jen k výrobě energie, ale také k jakési tajné, nezákonné činnosti. Jasné bylo i to, že Dorov svou lásku k ptactvu nebeskému jen předstírá a že je to podvodník, který má v celé bandě výsadní postavení! Velmi pravděpodobné bylo i další zjištění – v elektrárně pracují dva muži!

Ginger poposedl. Napadlo ho, že by mohl nahlédnout dovnitř. Jen na pár minutek! Odvážná myšlenka mu zahlodala v hlavě, ale pak mávl rukou.

Nemůžeš chtít všechno, připustil. Nejdříve budeš muset najít způsob, jak předat informace Bigglesovi, a to bude velice tvrdý ořech. Podíval se na hodinky a s hrůzou si uvědomil, že je půl třetí. Musí pospíchat, aby se včas

vrátil na místo schůzky! Bertie sice chvátat nebude, určitě si bude s láskou prohlížet stepní kytičky, co však udělá Kisumo, to neví ani čert. Co když pojme podezření a půjde se přesvědčit, co tam ten kulhavec dělá? Bertie přece nebude tak nezdvořilý, aby přehlédl Kisumovy příkazy a zmizel mu někde v savaně z očí.

Ginger si protáhl svaly a začal sestupovat ze stromu. Náhle zaslechl podivný zvuk a podíval se dolů. Hrdlo se mu stáhlo a cítil, jak mu na zpocených zádech naskakuje husí kůže. To, co pod sebou viděl, bylo snad ještě horší než číhající zmije.

Přímo pod stromem čekal obrovský kaferský buvol a zlovornýma očima vzhlížel k bezkřídlému vetřelci, hnízdícímu ve větvích. Nebyl to žádný nezkušený bulíček, byl to rozložitý a zkušený býk s hrbolatým mulcem mezi nozdrami, na kterém se dal přecíst jeho úctyhodný věk. Stál tam jako vrostlý do země a díval se vzhůru pohledem, který připomínal chladnokrevně uvažujícího vraha.

Ginger vůbec netušil, kdy se ta hovězí potvora dole objevila, zajímali ho především lidé v elektrárně. Jenže teď tu býk byl, stál a čekal, až k němu Ginger přijde.

„Hlídací buvol,“ řekl si bezradně. „Huš, huš,“ rozhodil rukama a sestoupil o dvě větve níže.

Buvol se ani nepohnul a Zrzek měl pocit, že jeho strom, až dosud tak pevný, se mění v osiku, ve třtinu, ve starou sešlou švestku. Do mysli se mu vetřela představa, že býk skloní hlavu, zahrabe předníma nohama a opře se plnou vahou do kmene, aby ho vyrval z měkké, blátivé země i s kořeny.

Hlava s obrovitými rohy se zatím nehýbala. Býk jen občas hodil očkem vzhůru a Ginger měl pocit, že zvíře na něj mrká.

„Jejda, on ví, že tu dřepím jak hruška před spadnutím,“ pronesl tiše. „On čeká, až mu spadnu do chřtánu!“

Zrzek hodnotil tohle buvolí překvapení jako velice nemilé. Věděl ovšem, že jeho riskantní podniky mu mohou způsobit nepříjemnosti a v krajním případě i smrt, ale při pohledu na ty obrovské rohy pocítil ještě něco jiného. Dosud mu přálo štěstí a až teď přišla chvíle, kdy se karta obrátila. Osud se k němu otočil zády!

Pak si Ginger uvědomil, že tenhle buvol s očima podlitýma krví tudy pobíhá stále a že se mohli potkat kdykoli od vteřiny, kdy prolezl plotem. Na čele se mu zaperlil chladný pot. Uvědomil si, že při setkání v pláni by dopadl mnohem hůř!

Několikrát měl příležitost mluvit s lovci, kteří líčili afrického buvola jako nejnebezpečnější zvíře na zemi. Souviselo to s jeho silou, rychlostí a zuřivostí, hlavně však s jeho naprosto nevyzpytatelným chováním a s neuvěřitelnou odvahou a odolností. Ginger si uměl představit spršku střel, které prolétly hlavou zvířete, aniž by zastavily jeho zuřivý útok. Alespoň tak nějak popsal setkání s buvolem jeden Gingerův přítel.

„Mezi kaferskými buvolky jsou zvířata, která poslala na onen svět víc lovců než kterákoli jiná šelma na světě,“ slyšel tehdy. „Jde hlavně o opuštěné samotáře. Staré býky, které stádo vypudilo, protože neuměli nic jiného, než vyhledávat potyčky! Takovým se vyhýbejte!“

A zvíře, o němž zkušený lovec mluvil, čekalo teď pod Gingerovým stromem, zatímco jeho ručnice stála

vedle, opřená o kmen. Stejně jsem ji mohl nechat ležet v Londýně na piáně, pomyslel si hořce. Zmáčknout spoušť bych stejně nemohl. Bylo by to stejné, jako navléknout hlavu do oprátky. I kdybych tu příšeru náhodou zabil, musel bych rychle vysvětlovat, co jsem dělal v zakázané zóně.

Ginger si prostě nevěděl rady. Věděl jen to, že střela z pistole, kterou měl za opaskem, by měla na buvola stejný účinek jako náraz kuličky hrachu na zeď a také by vzbudila zájem Stellarů.

Zvíře se patrně protáhlo dovnitř stejnou dírou jako já, uvažoval dál. Otvor, který mi připadal jako cesta do ráje, se teď změnil v propadliště do pekla, hrome! Přemýšlel dál a pochopil, že i když se zvíře vznešeně sebere a zmizí, stejně bude poletovat po bažině. Až slezu ze stromu, musím vzít nohy na ramena! uvědomoval si posmutněle. Stihnu to? Ta bestie si na mě klidně počká, až se dostanu na otevřenou pláň. A já sprinty běžat neumím.

Ginger vzdychl a podíval se znovu na zvíře. Buvol zvedl hlavu a změřil ryšavého detektiva pohrdavým pohledem.

Uběhlo půl hodiny. Ginger si dodával odvalu tím, že žvýkal svou svačinu. Chutnalo mu, jako by polykal sádru. Slunce se nachýlilo k obzoru a buvolovi to bylo jedno. Stál nehybně jako socha, jen občas ostřeji zafuněl a zem zaduněla pod údery jeho paznehtů.

Bertie s Kisumem mě už hledají! Co chudák Bertie? Co asi namluví Kisumovi? Zažije ohavnou noc. Co na něj v hotelu vymyslí, když se vrátí sám?

S večerem se zvedla hejna moskytů, která Gingerovi jeho nečekané zaměstnání pasáka dobytka rozhodně

neusnadnila. Postřehl rachot leteckých motorů a napadlo ho, že přiletet letounu může být pro další vývoj důležitý. Na buvola a jeho rohy však přistání stroje nemělo nejmenší vliv. Zoufalý Zrzek po něm plivl. Toužil jen po tom, aby ta rohatá příšera odešla! Letadlo, elektrárna a celé to pátrání teď mohly jít k čertu. Gingerovi to bylo fuk. Seděl bez hnutí na větvi a sledoval buvola. A to hnusné zvíře opět zvedlo hlavu a podívalo se nahoru přezíravýma, po krvi dychtícíma očima.

KAPITOLA OSMÁ

SMRT POD LIÁNAMI

Když se Bertie vrátil na místo, kde opustil Gingera, bylo pár minut po půl čtvrté. Zděsil se. Zrzek nikde. Neznal jeho plán, ale v hlavních rysech si ho dokázal dát dohromady. Bertie poznal, že se cosi zadrhlo...

Nebyl připraven na to, že by se Ginger včas nevrátil, a on sám se tím dostal do úzkých, co teď namluvit Kisumovi. Nejlepší bude tvrdit, že se Ginger zřejmě rozhodl jít domů napřed.

Už asi před hodinou Kisumo navrhl, že se vrátí do tábora o něco dřív, a Bertie příliš neprotestoval. Černý stopař se po celý den choval jako nezkušený začátečník. Všechna zvířata vyplašil dřív, než mohl Bertie zamířit, dvakrát téměř zabloudil a stále nevrle bručel. Nechoval se jako lovec!

Bertieho napadlo, že hlavním důvodem, proč se tak znemožňuje, je obava z trestu, který na něj čeká, až se v hotelu dozvědí, že dovolil bílým lovcům, aby se rozdělili. Kisumo se totiž k tomu neustále vracel a jeho koktavá angličtina Bertieho znervózňovala. Ani jeden z nich se proto nesoustředil na lov a výsledek byl pro lovce smutný, pro zvěř veselý.

Kdyby Bertie střílel v Anglii na zajíce, zažil by mnohem větší vzrušení než s tímhle černým nekňubou v savaně. Nosorožec jim zmizel, kdesi na obzoru zahlédli jednoho lva a pak malé stádečko antilop. Úlovek se jim rychle ztratil v nedohlednu, takže jakmile Kisumo navrhl návrat, Bertie ochotně souhlasil.

Když Gingera nenašli, černý stopař stále nemohl pochopit, proč se zraněný neopírá o strom a nenaříká. Vrtěl hlavou a krčil nad tou záhadou rameny. Mozek mu nepracoval tak rychle, aby došel ke správnému závěru. Ale znepokojen byl i Bertie. Vzpomněl si na útočné zmije, které v této krajině žijí, a připomněl si ředitelova slova. Proboha! Snad jedna taková syčící potvora nezakousla zuby do bolavé Gingerovy nohy?

Posadili se do trávy a čekali dobrou půlhodinku. Slunce klesalo k západu a Kisumo začal bědovat, že došlo k další nehodě. Bertie mlčel a sám raději vyrazil do lesa, aby důkladně propátral okolí. Žádné lidské kosti však nenašel.

Pak uslyšel letecké motory a podle zvuku pochopil, že letadlo jde na přistání. Aníž by to věděl, prožíval při tom stejné pocity jako Ginger. Přílet pacemakeru ho ani trochu nezajímal!

Nad savanou se zatím rozlila růžová záře zapadajícího slunce a nervózní Kisumo navrhl, aby se vrátili a oznámili, k čemu došlo. Bertie pochopil, že se stopař neobává o Gingerův život, ale o svůj. Kisumo se bál toho, co s ním Kreeze udělá, až zjistí, že právě přišel o jednoho z poplatníků.

Bertie se dopálil, Kisumovi to řekl, ale ten odmítal čemukoli rozumět. Dohadovali se o Gingerovi tak dlouho, až černý hoch objevil řešení: „Až se to pan Kreeze dozvěděl, poslat ven výprava!“ řekl jistým hlasem. „Zkušený lovec ubohý pan Angličan najít. My ne!“

V tom se Kisumovi nedalo odporovat a tak se Bertie zvedl. Čekat dál skutečně nemělo smysl. Vraceli se a nešťastný lord zapomněl i na čištění monoklu. V duchu si

připravoval vysvětlení pro pana Kreezeho, a z obav o Gingera mu nebylo lehké u srdce.

Do tábora vstoupili těsně před soumrakem a Kisumo oznámil, že musí okamžitě za panem ředitelem. Kreeze zrovna v kanceláři nebyl a utrápený černochoz ztuhl na chodbě před dveřmi jako socha a čekal. Bertie se šel osprchovat a právě když si navlékal domácí oděv, zaklepal na dveře sluha a oznamoval, že pan Kreeze na něj čeká v kanceláři. Bertie pospíchal.

Kvapně vtrhl do místnosti a stačil mu jediný pohled, aby pochopil, že z Gingerova zmizení se stal operační úkol nejvyšší vojenské důležitosti. Vedle Kreezeho stolu stáli Robinson, doktor Dorov a... Tug Carrington!

Bertie zkoprněl, ale než by něco plácnul, stačil se zhluboka nadechnout. Kreeze seděl za psacím stolem a z jeho chování bylo zřejmé, že schůzku řídí. Místo aby uvítal lorda, vztekle vzhlédl k Tugovi a zaburácel:

„Co tu sakra ještě děláte? Neřekl jsem vám, že máte odpočívat!“

„Ehm... promiňte,“ vykoktal Tug, mrkl na Bertieho a dveře se za ním zavřely.

„Chtěl jste se mnou mluvit, pane řediteli?“ bezelstně se zeptal Bertie.

„Ano, vážený pane,“ řekl Kreeze. „Jeden z pilotů společnosti se právě vrátil z Londýna a přivezl mi dopis. V příloze je pár obrázků a tuším, že by vás mohly zajímat, vlastně už tu měly být před několika dny, jenomže nastal ten zmatek...“

Odmlčel se, asi aby dodal svým slovům vážnosti, a spustil:

„Pane majore! Když jste kupoval náš zájezd, prohlásil jste, že jste důstojníkem indické armády, že? Major Bertie Lissie, že?“

„Jasně,“ horlivě přitakal Bertie. „Jak by ne.“

Kreeze pomalu vybral jednu z fotografií a hodil ji na stůl.

„Co tedy řeknete tomuhle?“ vybafl.

Bertie si nasadil monokl, zvedl obrázek a pečlivě ho prohlížel. Znal vážnost své situace, ale málem se rozesmál. Na snímku byl zachycen on sám, jeho urozenost, strnule stojící před vchodem do Scotland Yardu.

„Proč jste nám neřekl pravdu?“ dožadoval se Kreeze odpovědi. „Proč ty lži? Proč byste nemohl přijet do našeho hotelu jako důstojník C.I.D.? Tady přece nemůžete přijít na nějaké nepravosti. Nebo si snad myslíte, že ano?“

„Nikdo by si neměl být ničím jist předem,“ řekl Bertie rozšafně. „Však víte, jak to myslím. A policejní důstojníky málokde vítají s otevřenou náručí. I teď. Proč takové cavyky kvůli maličkosti? Nejsem přece první člověk, který cestuje inkognito.“

„Vůči naší společnosti to nebylo právě fér,“ prohlásil Kreeze, avšak v jeho tónu jako by zaznělo pochopení situace. „Kdo vás sem poslal? Bigglesworth?“

„Když se tak nad tím zamyslím,“ řekl Bertie, „tak vlastně ano. Vyzval mě, abych se aspoň o dovolené vrátil k mé lovecké zálibě. Jako mladík jsem v Africe lovil.“

„A při té příležitosti jste se měl podívat, co se tady děje pod pokličkou?“ vyzvídal Kreeze.

„Naší povinností je nepřehlížet nepořádky, pane.“

„A zdalipak jste tu pokličku už u nás zvedl?“

„Samozřejmě.“

„A poznal jste, co to tu v hrnci vaříme?“

„Nic zvláštního, co by stálo za zakousnutí. Až dosud.“

„A copak by vám nejvíc zachutnalo?“

„Nejste trochu moc zvědavý?“ zamračil se Bertie.
„Rozhodně nejsem ochoten odpovídat na vaše vlezlé otázky.“

„Kde je teď Bigglesworth?“

„Zavolejte si do Yardu. Číslo určitě znáte. Sekretářka vám tu informaci neodmítne.“

„A kdepak jste zapomněl svého přítele Hebblethwaitea?“

„První správná otázka, pane. Bohužel na ni nemohu odpovědět. Vyvrkl si kotník a...“

„To víme. Kisumo mi vyličil celou záležitost,“ přerušil ho Kreeze a zabubnoval prsty do desky stolu.
„Víc vám toho zatím nepovím, pane Lissie. Doporučuji vám však, abyste se s Kisumem rychle dohodli a šli ztraceného pána hledat. Může být v nebezpečí.“

Způsob, kterým to pronesl, Bertieho znepokojil. Kreeze už o nich věděl téměř všechno a Bertie si uvědomoval, že stojí tváří v tvář smrtce a kosa je nabroušena. Kudinga rázem ztratila tvář luxusního letoviska. Mávnutím proutku se z ní stal zajatecký tábor v odlehlé pustině.

„Buďte opatrný!“ pokračoval Kreeze. „Neradil bych vám, abyste se pokusil někde ztratit. Byla by to totiž dlouhá... a nebezpečná pouť.“

„Co si to o mně, pane řediteli, myslíte,“ jásal Bertie.
„Jemine. Ani by mě nenapadlo dobrovolně se vzdát vaší společnosti.“

Kreeze zalapal po dechu, ale Bertie se už otáčel a rázně opustil kancelář. Rychlost, se kterou se daly události do pohybu, ho téměř omámila. Hlavně nenadálé zjevení Tuga, na něhož Bertie téměř zapomněl. Jak byl ten Biggles prozíravý! On s Gingerem jsou teď téměř mimo hru, ale trumfy v rukávu drží Tug. Kreeze už ví, kde se tu vzali důstojníci z Indie a proč si vyrazili na slony, jenže kdo je Tug a proč přijel, o tom nemá potuchy. Se zářivým úsměvem ve tváři spěchal Bertie do svého pokoje. Dosud nechápal jedinou věc. Proč mu dovolili volný pohyb po táboře a dokonce mu nevzali ani zbraně? V okamžiku, kdy spatřil fotku, jak stojí v uniformě u vchodu do Scotland Yardu, loučil se s puškou, se svou pistolí a hlavně se životem. A teď tohle!

„Nic si nenamlouvej, Bertie,“ zamumlal si. „Hodí tě do hlubokého bláta nebo lvům, kdykoli se jim zlíbí, a když dostanou Gingera, dopadne to s ním stejně. Kdo velí celé bandě? Kreeze? To asi těžko. Takovou velkou organizaci řídí chytřejší a prohnanější člověk, než je ten zakrslý mužíček,“ pokračoval v samomluvě. „Co teď na tom ale záleží? Nejdříve musím najít Gingera a varovat ho.“ Trochu dětinsky se rozhlédl pokojem, aby se ujistil, že se Ginger mezitím nevrátil, a vyšel před hotel. Kisumo tam už na něj čekal s puškou v ruce. Společně vyšli hlavní branou.

Bertie by nesl svou zbraň raději sám, ale když se o ni přihlásil, stopař zuřivě zavrtěl hlavou. Nemělo smysl se s ním hádat, bylo pravděpodobné, že dostal instrukce.

Lorda to zlobilo, ale strach o Gingera převládl. Africká noc, dáma v černém, se ujímala vlády, ponuré stíny padaly na pralesní stezky a zahalovaly Zrzkův osud stále hustším a tmavším závojem. Bertie nenacházel

důvod, který by Gingera mohl tolik zdržet, až ho napadlo, jak je pravděpodobné, že k podobnému zmizení ze světa ho právě nyní vede Kisumo. Uvědomil si to a od té chvíle byl připraven na všechno.

Klíč k záhadě se pootočil, když podruhé zvedl hlas, aby požádal černocha o svou pušku. Nastával čas, kdy velké masožravé šelmy opouštějí doupata a vycházejí k napajedlu. Pravděpodobnost střetu stoupala každou chvílí a Bertie chtěl být připraven na jakýkoli útok. „Podejte mi zbraň!“ řekl.

Kisumo, který šel středem stezky před ním, se zastavil. Pomalu se otočil a přestože bylo šero, Bertie na něj vytřeštil oči. Liknavý nekňuba kamsi zmizel a muž před ním měl chladnokrevné oči vraha! Proměnil se v gangstera. Když promluvil, změnil se i jeho slovník a Bertie měl pocit, že ho pralesní stezka dovedla do amerického podsvětí...

„Na tuhle bouchačku už, brácho, nedosáhneš,“ řekl plynně černý lovec a zamířil hlaveň na Bertie hrud. „Budeme spolu končit, strejdo!“

„Ale proč, propánakrále?“ pokusil se odvrátit konečné řešení Bertie, který nečekal tak přímý a rychlý obrat.

„Přece proto, že tvůj výlet mezi zvířátka končí,“ zasmál se jeho společník. „Měníme program, strejdo. Asi bys nevěřil, že to umím s bouchačkou líp než ty. Hádej, do čeho se teď trefím! No tipni si! Lev to nebude!“

„Nerozumím,“ řekl Bertie a horečně přemýšlel, co udělat. „Jaká zvířátka? Nikdy jsem neřekl, že neumíte střílet...“

Vylovil monokl, dal se do leštění, ale myšlenky si tím v hlavě nesrovnal. Stále se mu vracelo poznání, proč

dnes jeho stopař nebyl schopen vystopovat ani líně přežvykující krávu, kdyby se ve stepi nějaká objevila...

„To taky není důležitý,“ zazubil se černoch. „Šéf už rozhodl.“

„Jemine,“ vydechl Bertie. „To značí, že mě chcete odbouchnout a odstranit stopy? Propánakrále, to snad ne?“

Podivný jazyk anglického šlechtice rozesmál chlapce z přístavu ještě víc.

„Vždyť jsi polda,“ řehtal se. „Doma mě všichni pochválí, když klepnu poldu. A stopy? Tady? Za chvíli tu jsou hyeny a šakalové! Ani by mě nenapadlo mazat stopy. Tu tašku na cigára mi ale podej! Nějaká africká straka by ji mohla odnést a to by byla škoda. Byla drahá, co říkáš, strejdo?“

Bertie rozuměl dobře, ale neřekl nic. Čekal zákeřnost, ale nenapadlo ho, že přijde tak brzy. Zase podcenil nepřítele. Kreeze počítal se vším a vymyslel to dobře. Kisumo zvedl pušku, nahmátl spoušť a Bertie pochopil, že nebude moudré stát kulce v cestě. Než zahřmí výstřel, pokusí se o jaguáři skok do houštiny. Napjal svaly k odrazu a Kisumo ztuhl, jako by vycítil, k čemu se jeho lordstvo chystá. Zamířil.

Bertie napjal všechny síly a odrazil se. Dopadl žalostně. Na mokrému blátě mu uklouzla noha, takže se zřítil k zemi jak podřátý. Pokusil se mrsknout tělem stranou a dopadlo to ještě hůř. Na kluzké stezce se přetočil a padl obličejem na zem.

Pak slyšel výstřel ze své kulovnice a měl pocit, že zahřměl hrom. Zaplácala křídla a nad koruny se vzneslo pár vyplašených ptáků. Nedaleko v houštině odfrklo jakési veliké zvíře, patrně vyrušené ze spánku.

Ozvěna výstřelu dozněla a Kisumo stál tiše na místě. Stezku halila černá tma a Bertie, ležící tváří v blátě, se nehýbal. Vyplašení ptáci se kdesi usadili a do pralesa v okolí kráteru se vrátilo hrobové ticho noci...

KAPITOLA DEVÁTÁ

TUG NACHÁZÍ PRÁCI

Když nelenili Ginger s Bertiem, nemohl zahálet ani Tug. Také on začal nad očekávání dobře, i když musel zaparkovat svůj vůz a na okně svého londýnského pokoje zabít dvě obtížné mouchy. Pak vylovil ze skříně hrst osobních věcí, hodil je do tašky, zamkl byt a odjel autobusem do středu města. Práce nad hlavu. Ještě že se na roli nezaměstnaného pilota nemusel převlékat.

Najal si pokoj v ošuntělém a zchátralém hotelu Beverly, hned vedle nádraží King's Cross.

Nezasvěcený člověk by se však podivil, kolik peněz může utratit ten chudý otrhanec za inzeráty v nejdražších londýnských novinách! Tug rozhazoval a nešetřil ani na příplatcích, takže jeho oznámení se zjevila na reklamních stránkách hned druhý den ráno. V textu neuvedl ani adresu, ani telefon, udal pouze číslo hotelového telefonu. Chtěl udržet své jméno do poslední chvíle v tajnosti a co nejrychleji proniknout do kabiny letounů, honosících se obrázkem orientálního draka.

On i Biggles odhadovali, že nabídek přijde dost, vyběravý Tug ovšem čekal na jedinou. Stellar Skyways – ti jsou nejlepší! Hned dopoledne volali tři zájemci. První Tuga zklamal. Vysoce ocenil pilotovy letecké zkušenosti, ale to jen proto, aby ho zlákal k nákupu vysavače. Tug se neovládl a drsnými slovy mu vysvětlil, že pokud jeho vysavač nemá vrtuli a kormidlo, že mu ho omlátí o hlavu. Pak zavěsil.

Druhá nabídka zněla zajímavěji. Ozval se nadšený muž, hodlající založit vlastní leteckou společnost. Asi náhodou mu však uklouzlo, že právě nemá po ruce dostatečný kapitál.

„Nemáte?“ podivil se Tug. „Ale to jsme na tom stejně, vzácný pane. V nádrži mé stíhačky už taky zbývá poslední galon!“

Teprve třetí hovor přinutil Tuga k soustředění. Člověk na druhém konci linky mu sdělil, že si přečetl inzerát a nabízí pilotovi slušně placenou práci. Protože o tak velkých věcech se zásadně nejedná telefonicky, navrhuje schůzku v hale hotelu Regency na Picadilly přesně o páté. Přejde tam v šedém obleku a v knoflíkové dírce bude mít červený karafiát.

Tug se na tu módní přehlídku docela těšil.

Když vešel do hotelu, poznal svého muže na první pohled. Vypadal jako typický burzovní obchodník. Sedý, skvěle střižený oblek, hladce vyholená tvář, věk kolem čtyřiceti let. Neměl s sebou jen karafiát, ale vzal si i společníka.

„Těší mne,“ uvítal Tuga. „Mé jméno je Black.“

„Tug Carrington,“ představil se pilot. „Taky mne těší.“ Tázavě vzhlédl k druhému muži s nadějí, že se jmenuje White.²

„To je v pořádku, to je můj přítel,“ zmrazil Tugovy naděje pan Black a pro pilota to bylo první varování, s kým má tu čest.

Vysoký svalovec „White“ působil hrubým, neotesaným dojmem a změřil si Tuga pohrdavým

² Black – černý, White – bílý. Narážka na falešná jména.

pohledem. Měl šedé, tvrdé oči a v nich výraz lovce, chladnokrevně číhajícího na oběť. Vyčnělé lícní kosti naznačovaly, že jde o cizince. Později se Tug přesvědčil, že se v odhadu nemýlil.

„Posad'te se, prosím,“ vyzval ho Black a v jeho hlase zazněla zdvořilá neústupnost. „Dáte si šálek čaje, pane Carrington?“

„S radostí.“

„Jste pilot a hledáte práci?“

„To jsem,“ odvětil nadšeně Tug. „Pane, já létal na všem, co má křídla. Já...“

„K tomu se dostaneme později,“ přerušil ho Black. „Nejdříve vám položím několik otázek, když dovolíte?“

„Prosím,“ nedal se dvakrát pobízet Tug.

„Podle znění vašeho inzerátu soudím, že neoplýváte příliš tučným kontem v bance.“

Tug připustil, že zdroje občas vysýchají.

„Odpust'te mou dotěrnost, ale můžete upřesnit, jak hluboko máte do kapsy? Víím, že se to nesluší.“

Pilot se na Blacka zadíval jako kuře určené na porážku.

„Má to snad něco společného s mými letovými zkušenostmi?“ řekl ponurým hlasem.

„Svým způsobem ano,“ usmál se Black a nabídl Tugovi cigaretu. „Příliš mnoho mladíků se teď po válce nepřiměřeně chvástá svými zkušenostmi, což není pro dobré obchodní vztahy nejvhodnější. Chci tím říci, že pokud vám opravdu chybí peníze na živobytí, příliš se neptáte, jakou práci dostanete. V první řadě vás zajímá příjem. Asi chápete, co vám tím chci říct?“

„No dobře,“ řekl Tug smutně. „Já vám to teda naservíruji natvrdo. Mám děravý obě dvě kapsy!“

Black se odmlčel, a když promluvil, v hlase se mu ozval zvláštní tón, který Tug nepřeslechl. „Mohu vás chápat tak, že přijmete i slušně placenou práci, která bude poněkud... neobvyklá?“

Pilot věděl, že výsledek jednání závisí i na něm. Nemělo smysl ztrácet čas. Čím dříve Blackovi dovolí, aby se vyjádřil jasněji, tím rychleji se dohodnou. Na druhé straně se však nesměl chovat příliš nedočkavě. To by zase bylo podezřelé.

„No, snad vám rozumím,“ řekl zamyšleně. „O jiné práci než o létání skutečně neuvažuji.“

„Dobře. Souhlasím. Jaký plat si představujete?“

„To záleží na okolnostech,“ řekl Tug ledabyle. „Do práce vám ale nenastoupím pod čtyřicet liber za měsíc!“

Blackova tvář se zachvěla. „Co byste řekl sto librám měsíčně a úhradě veškerých cestovních výloh?“

„Na to neřeknu nic,“ ušklíbl se Tug. „To bych se totiž musel napřed probudit ze sna!“

„Sny se občas stávají skutečností. Samozřejmě, že se za ně musí odvést odpovídající výkon.“

„Za tyhle peníze jsem ochoten pracovat každý den od kuropění do večerky,“ horlivě ho ujišťoval Tug. „Dokonce i přes čas. Jen si ale nemyslete, že jsem spadl z višně. Když mi šéf nabídne víc peněz, než kolik po něm chci, bude v tom háček. Určitě se nemýlím, co?“ V Tugových očích zablesklo.

„Máte naprostou pravdu, pane,“ kývl Black. „Jsem rád, že si rozumíme.“

„Aha! A v čem je ten háček?“

„Nic takového není,“ usmál se Black. „Mimořádnou výplatou firma odměňuje práci, probíhající bez otázek. Uděláte svoje a o nic jiného se nebudete starat. To je všechno!“

„To zní lákavě,“ zabmčel Tug a usrkl si horkého čaje. „Ted’, když ještě nejsem zaměstnán, se zeptat můžu?“

„Jistě. Prosím.“

„Tuším, že máte leteckou společnost, která doručuje zásilky podle přání zákazníků. Je to tak?“

„Dejme tomu,“ řekl Black. „Vypadá to, že nastal čas, abych před vámi vyložil karty. Některé naše zboží by občas těžko prošlo celnicí. Co vy na to?“

„Náklad mě nikdy nezajímal, pane. Vždycky mě platili za to, abych dobře odstartoval, doletěl a přistál. To, co říkáte, mě nezajímá a nikdy nezajímalo. Za války to bylo trochu jinak, ta práce byla nebezpečná. Ale dneska? Když nedostanu slušnou práci pro vládu, proč bych si nenechal zaplatit od někoho jiného?“

„Dobře,“ kývl Black. „Máte smysl pro obchod. Líbíte se mi.“

„Cítím to stejně,“ rozjařil se Tug. „Nedáte si skotskou?“

„Ne, díky,“ řekl Black s úsměvem a znovu se na svého nového zaměstnance zadíval. „Jste si jist, že práci zvládnete? Chci tím vyjádřit, že z rozjetého vlaku se jen těžko vystupuje.“

„Jsem tvrdohlavý chlap, pane. Jsem si jist! A proč bych se taky hádal s někým, kdo mi na můj chleba přidá máslo a kopec šunky?“ filozfoval Tug. „Musím se vám ale k něčemu přiznat. Nemám ještě civilní koncesi. Budete mi muset dát čas, abych o ni požádal.“

„S tím si nelamte hlavu,“ mávl Black rukou. „To vyřešíme snadno. Kdy můžete začít?“

„Vy na mě ale pěkně chvátáte.“

„Nemůžeme čekat. Přišli jsme o pár pilotů, zboží se vrší a práce stojí. Proto jsem tu a proto jsme se tak rychle dohodli.“

„Copak se stalo vašim pilotům?“ zeptal se Tug.

„Mysleli si, že někde jinde dostanou lepší práci,“ řekl lhostejně Black. „Jeden se rozhodl prodat nás policii, druhý novinám. Oba dva, bohužel, potkala nehoda. Jednoho přejel bláznivý řidič na Fleet Street a druhý si nedal pozor na letišti. Neuhnul před roztočenou vrtulí. Neštěstí si oběti nevybírám. Vy budete určitě pozornější.“

„To bych prosil,“ vybuchl Tug. „Na svou kůži si dávám pozor, jéje! Mám ale občas rád trochu soukromí. Doufám, že mne nebudete dřít sedm dnů v týdnu! Že ne?“

„To vám klidně slíbím. Máme rozum. Kdy tedy začnete?“

„To záleží jen na vás. Kam mě teda pošlete?“

„Pro začátek půjde o jednoduchý přelet. Strávíte několik dní v Severní Africe. Tady Ivan poletí s vámi. Je to náš hlavní pilot. Musíme si prověřit, zda zvládnete naše letadlo.“

„Povezu nějaký náklad?“

„Ne. Doručíte pouze jeden naléhavý dopis. Můžete odstartovat už zítra ráno?“

„Jasně.“

„Pak jsme domluveni. Další příkazy dostanete v naší kanceláři v Káhiře. Ted' vás nechám, abyste si s Ivanem pohovořili o letadlech a o vašich zkušenostech.“

Tug se obrátil k muži, který dosud nepromluvil ani slovo. Jeho angličtina zněla spisovně, ale ne anglicky. Užíval jazyk pilotů R.A.F., mohl to být Polák, který zde sloužil v bitvě o Anglii.

„Znáte americký pacemaker?“ začal.

Během několika minut Tug věděl, že muž se v letectví skvěle vyzná a dokonce v něm vznikl pocit, že létání je pro Ivana něco jako životní náboženství. Nejdřív hovořili o Tugových nalétaných hodinách a o strojích, na nichž létal. Pak se dostali k navigaci, ke vzdušným proudům a letovým pravidlům. Tugovi, který se leteckým bitvám věnoval po celých pět let, nedělal žádný dotaz nejmenší potíže a musel se zamyslet jen při otázce, ve které letce sloužil. Už měl na jazyku číslo pověstné Bigglesovy 666, když si uvědomil, jak by všechno shodil, a rychle se převedl k jiné letce. Ivan si ničeho nevšiml.

„Je v pořádku,“ řekl Blackovi závěrem. „Pedály jsou pro něj jako ušité,“ dodal a i teď užil běžný armádní slang.

Black kývl, vytáhl peněženku a podal Tugovi svazek bankovek. „Padesátka jako záloha,“ řekl. „Bude jich mnohem víc, když s vámi nebudou potíže. To mi můžete věřit!“

Tugovi padesát liber potíže nenadělalo a hned uvěřil, že jeho nový šéf bídou netrpí. Pokud měl Biggles pravdu a Black patřil k padělatelům, pak ho almužna určená pilotům vůbec nezajímala.

„Kam teď jdete?“ zeptal se Black.

„Do hotelu,“ odtušil Tug. „Máte snad jiný návrh?“

„Do vašeho hotelu je pěkně daleko. Je nám milejší, když jsou piloti naší společnosti na dosah.“

„A kde máte přehled, co zrovna kutí, že?“ neodpustil si Tug.

„Poslyšte. Nesnažte se být tak vtipný!“ zamračil se Black. „To bychom si nerozuměli. Najali jsme si domek kousek od Croydonu a všichni chlapci si ho oblíbili. Je to velmi příjemné a luxusní místo, kterému říkáme Mezinárodní pilotní klub – I.P.C. Najdete ho na Laurels Upper Purley. Jed'te rovnou tam. Až si zvyknete, budete se tam cítit jako doma! Nám by vyhovovalo, kdybyste se přestěhoval už dnes. Koneckonců odlétáte už ráno.“

„Jenže kolik budu platit?“

„Můj Bože,“ nakrčil Black obočí. „To je přece zdarma.“

„Vážně? To ještě ušetřím peníze za tu zavšivenou komnatu?“

„Na shledanou,“ řekl unaveně Black a vstal. „Večer se uvidíme!“

Odcházel a jeho mohutný společník ho následoval.

Tug se uklonil a pozorně sledoval, jak procházejí mezi stoly. U dveří si Black vyměnil významný pohled s obtlouklým mužem v námořnické uniformě, který se už delší čas potloukal po hale. Tug se kousl do rtu. Zdálo se mu to? Viděl to správně? Asi ano. Jenže Black a jeho společník už byli venku, kráčeli dolů ulicí a ani se neohlédli.

Sedl si a ještě několik minut uvažoval. O firmě Stellar Skyways nepadlo při hovoru ani slovo, ale muž, jehož si Biggles vážil pro jeho tvrdé pěsti, cítil, že úskok vyšel. Určitě narazil na lotry a pomůže bývalým kolegům v pátrání.

„Stejně bych chtěl vědět, zda pracuju pro Stellar Skyways.“ zeptal se Tug tiše sám sebe. Zvedl se a došel k

telefonu. Sálh po sluchátku, aby se podělil o radostné novinky s Bigglesem, když si uvědomil, že zdejší telefon nebude tím nejlepším spojením pro spiklenecký rozhovor. Rozhodl se, že zavolá až ze svého pokoje. Do hotelu ho dovezl taxík. Ulice byly plné mléčné, neprůhledné mlhy, kterou už staletí proklínali všichni Londýňané. V recepci si vzal klíče, umyl se, sbalil věci a sestoupil do viktoriánské haly, kde visel staříčkový telefon. Kufr nechal v pokoji.

Zvedl sluchátko, čekal, až se ohlásí spojovatelka a náhle mu po zádech projelo zvláštní mrazení. Někdo ho sledoval. Pomalu se otočil a začal si jakoby bez zájmu prohlížet halu, oči mu padly na velký věšák. Stál v rohu místnosti a kabáty z něj téměř padaly. Tug zamrkal. Jeden z nich se lehce pohnul a kabáty se přece samy od sebe nehýbají...

Sjel očima až k podlaze a to už věděl, že se nemýlí. Z jednoho pláště vyrůstal pár bot. Slídič! Špeh!

Právě v tu chvíli ho spojovatelka požádala o volané číslo a ubohý Tug se musel bleskem rozhodnout. Netušil, kdo stojí za věšákem, ale až příliš dobře cítil, s kým má tu čest.

Nechtěl zavěsit, prozradil by se tím, ale právě tak nemohl volat přímo do Delmaru. V náhlém záchvatu jasnozřivosti požádal o spojení s garáží, kde odstavil vůz po návratu z Bigglesova nového hlavního stanu. Spojovatelce se omluvil. Hrozně nerad ji obtěžuje, ale přímé číslo ne a ne zabrat!

Ozval se majitel garáže a Tug mu hlasitě sdělil, že bude pár dní, možná i týdnů pryč. Požádal ho, aby dal vůz do pořádku, přeje si, aby byl připraven, až se vrátí.

„Peníze?“ zahltalil. „Ano, ovšem. Poukážu je zítra. Díky.“

Zavěsil a šouravě stoupal do schodů, jako by se vracel do pokoje. Už na prvním odpočívadle se však zastavil a v šeru chodby se plížil zpátky. Bydlel ve skutečně mizerném hotelu. Majitel šetřil i na osvětlení. Nezabránil tím Tugovi v tom, aby nepoznal slídiče, obyvatele šatního věšáku. Právě opouštěl úkryt. Byl to onen tlustý námořník, jehož si všiml v hotelu Regency.

Tug mu zůstal utajen. Rázem mu bylo jasné, že se v odhadu pana Blacka nezmýlil a ještě jasněji pochopil, jak bude obtížné spojit se s Bigglesem.

„Hrom do toho,“ zašeptal a ujasnil si třetí věc – tichou kletbou si člověk neuleví.

Neslyšně vyšel nahoru, vklouzl do svého pokoje a zamkl za sebou. Už ani trochu nepochyboval, že prozradí-li se jeho spojení s Bigglesem, padají všechny karty pod stůl a svých snadno vydělaných padesát liber může dát rovnou stranou na účet „Tugova rakev“.

„Kdepak,“ zahučel tiše. „Nezbylo by mi ani na tu garáž!“

Špehoun, dusící se pod kabáty, mu vyhnal z hlavy jakékoli myšlenky na telefonování. Napadlo ho, že napíše Bigglesovi dopis. Nebylo to nic složitého, jenže Tug byl v nejprostších věcech naprosté neviňátko. Ani se už nepamatoval, kdy naposledy někomu psal.

Obálka Tugovi vyklouzla z rukou.

„Papír, tužka, obálka a známka!“ podrbal se na hlavě. „Kde to všechno vzít?“

Tug se rozhlédl a uvědomil si, že hotel zase tak špatný není. Obálka ležela na stolku. Na dopisní papír sice hoteliér nemyslel, ale Tug vystrachal z kapsy účet z hospody, který zapomněl vyhodit, a tužku měl u sebe také. Naškrábal dvě věty a hned se rozhodl, že pošle dopis bez známky. Biggles psaní vyplatí a ještě mu pěkně poděkuje...

„Stěhuji se do Croydonu. Zítra podle všeho cesta do Egypta. Tug.“

Zasunul účet do obálky s nadepsanou adresou a právě olizoval lepidlo, když zaslechl ode dveří šramot. Klika se lehce pohnula a Tug ztuhl. Nemusel dlouho uvažovat nad tím, kdo se o něj tolik zajímá. Bylo mu jasné, že se musí obálky zbavit, neboť pro něj mohla znamenat vstupenku do pekla.

„Dotěrnější než opice,“ zašeptal a pohled mu utkvěl na okně. Po špičkách k němu došel a potichu ho otevřel. Vedlo do dvora. Dole stála řada přeplněných popelnic, vedle nichž seděl čistič bot se svým nádobíčkem. Odpočíval. Znal toho černého chlapce. Pracoval zde i jako hotelový sluha a přinesl Tugovi kufr do pokoje. Byl navlečen do starého leteckého stejnokroje s hodností kaprála a choval se tak ochotně a zdvořile, že si ho drsný Tug oblíbil na první pohled.

„Hej, kaprále,“ zasyčel dolů k chlapci a z dlaní předem vytvořil trychtýř. „Hej! Slyšíš mě?“ Hoch otočil hlavu.

Tug vystrčil ruku s dopisem a zamával s ním.

„Pošli ten dopis. Nevím, kam dřív skočit!“

Obálka mu vyklouzla z prstů a krouživě se snesla k chlapci, který ji zachytil v letu.

„O. K.,“ vykřikl vesele a zadíval se na adresu. „Jako by ji už měl pošťák v kabele.“

„Díky,“ zasyčel Tug a zavřel okno.

V té chvíli někdo zaklepal na dveře. Carrington k nim klidně došel, otočil klíčem a díval se do obličeje muže v modrém námořnickém oděvu. Chystal se vejít, ale Tug mu vstoupil do cesty a sevřel pěsti.

„Dej tam zpátečku, holoubku!“ řekl. „Tohle je můj pokoj!“

„Promiňte,“ zvedl muž ruce před sebe a omluvně se usmál. „Nespletl jsem se, ani nechci rušit. Jen mne za vámi posílá pan Black, kdybyste snad potřeboval pomoc.“

„To teda nepotřebuju,“ zavrčel vztekle Tug. „Běžte za ním a vyříd'te mu, že Tug Carrington si s balením ví rady sám! Nejsem malé dítě, sakra! Mám sbaleno a jestli to umíte, tak mi sežeňte taxík!“

„V pořádku,“ usmíval se muž. „Nemusíte tak hulákat. Proč se na sebe mračit, když máme stejnou práci a šéfa?“

„A nevíte, jak to mám poznat?“ utrl se na něj Tug. „Co jste zač? Nemáte ani tolik slušnosti, abyste se představil!“

„Všichni mi říkají Joe.“

„Umíte kormidlovat?“ zmírnil Tug tón, neboť si vzpomněl, že jeho černý posel právě vhadzuje dopis do schránky. „Jste námořník, ne? Ani jsem nevěděl, že pan Black má jachtu.“

„To ne,“ odmítl jeho nápad Joe. „Občas jezdím s taxíkem a můj vůz právě stojí dole. Nemusíme nikoho

volat. Pan Black povídal, že určitě neodmítnete, protože jste prý náramný škrt na každé penny. Měl pravdu?“

Tug něco nesrozumitelného zachrčel a raději se odvrátil. Málem se rozesmál, jak snadno je přesvědčil o svém skrblictví. Nebyl hlupák, aby dávno nepochopil, že Joe je Blackův špeh. V předstíraném vzteku kopl do svého kufru.

„No, no,“ řekl Joe. „Snad není tak zle. Měli bychom jít.“

„Hoří? Musím zaplatit účet!“

„Tak zaplaťte.“

„Jak jste mě našel?“ hrál Tug hloupého, když scházeli ze schodů. „A jak dlouho tu okouníte?“

„Dost dlouho, abych měl jistotu, že se šéfovi neztratíte ve městě,“ odpověděl upřímně tloušťk. „Mám ale pocit, že se vám na mně něco nelíbí. Co a proč? Vy práci u nás nechcete?“

„Hlouposti. Taky rád vím, na čem jsem. A vás jsem už někde viděl, jen nevím kde.“

„To bych se ani nedivil,“ ušklíbl se Joe. „Moje krásná tvář ozdobila první stránky novin. To jsem byl ještě voják.“

„Vsadil bych poslední měďák, že medaili jste nedostal!“

„To by mi ještě tak scházelo,“ rozveselil se Joe. „Che, che, metál! Chytli mě s plnou kapsou drobností od jednoho berlínského klenotníka. Che, che, měl jsem tehdy propustku. Ti se vztekali.“

„Kolik vám napařili?“

„Půl roku, ale já se o sebe umím postarat.“

„Takže jste udělal mezinárodní ostudu,“ zavrčel Tug.

„Vy se mnou opovrhujete?“

„Ale to ne. Plujeme na jedné lodi a největší díry do dna vždycky vyvrtaří špatní kamarádi. Nic proti vám nemám.“

„To jste řekl hezky. Jste vtipálek.“

Tug se vyrovnal s hoteliérem a usedli do tlouštíkového auta. Za necelou hodinu byli v Croydonu a Tugova kariéra mohla začít. Pilot Carrington už věděl, že slouží u firmy, která nespouští ze svých zaměstnanců zrak ani když spí.

KAPITOLA DESÁTÁ

POCHMURNÁ NOVINA

Budova Mezinárodního pilotního klubu stála mezi vysokými, stále zelenými živými ploty, ale zvenčí vyhlížela mrtvě. Připomínala nejspíše zakletý dům duchů. Stačilo však vstoupit a zazněla zcela jiná písnička. Šikovný architekt uvnitř vytvořil velmi útulný prostor, příjemný každému, kdo tam zavítal.

Tuga už přešel úžas nad tím, jak krásný má pokoj, a sešel do haly. Zjistil, že shodou okolností má jen jednoho souseda, kterým byl zamlklý Francouz, nestále létající mezi Londýnem a Paříží. Jinak tu nebyl nikdo a také nenašel jedinou zmínku o Stellar Skyways. Bylo mu to divné...

Už se šerilo, když se v hale objevil pan Black se svým stálým společníkem Ivanem. Přisedli k Tugovi, který se tuze těšil na družnou zábavu.

„Za svítání startujeme,“ zahájil ji Ivan a zívł.

„Ano?“ zeptal se Tug.

„Ano!“ pronesl pan Black.

Ivan znovu zívł, vstal a šel na kutě. Tug zamrkal a pochopil. Opustil Blacka v hale se zamlklým francouzským pilotem a po dlouhé době šel spát se slepicemi...

Za svítání stál Tug u soukromého hangáru letiště v Croydonu a v hlavě se mu vyjasnilo rychleji, než to stihlo slunce na východním obzoru. Před Tugem stál

pacemaker ozdobený drakem Stellarů. Od letadla na fotografii se lišil pouze registračním číslem.

„Měl byste si stroj zkontrolovat!“ vyzval ho Ivan.

„Málo zíváte,“ odsekl Tug. „Předpokládám, že nevezu náklad.“

„Jo, to platí,“ ušklíbl se jeho společník a podal mu svazek papírů. „Tohle si prohlédněte a neztraťte to!“

Tug je převzal a s úžasem si uvědomil, že má v ruce svou civilní koncesi a k tomu řadu dokladů, opravňujících ho k přeletu skoro celé Evropy a Afriky!

„No ne!“ vyhrkl a poklepal Ivana po rameni. „Jak jste to tak rychle dokázali? Jo a ještě mě napadá. Není to házení peněz do pece, když letím až do Afriky s jedním dopisem?“

„Vím, že jste šetrný,“ ušklíbl se Ivan. „Když však jde o důležitou věc, člověk nesmí skrblit. Za války jsme taky občas doručovali důležité depeše místo bomb. Vy ne?“

Tug se odmlčel. Srovnání jejich situace s válkou ho tak zarazilo, že si šel raději prohlédnout stroj. Všechno bylo v pořádku a během několika minut se vznášeli v průzračném vzduchu: Mířili k jihovýchodu a pilot Tug si vedl tak zdatně, že jeho společník nedostal příležitost k poznámkám. Mlčeli, jen občas zaznělo pár slov o technických detailech. Pod nimi se objevilo pobřeží Pyrenejského poloostrova.

„Říká vám něco jméno Bigglesworth?“ ozval se nad Itálií Ivan a Tug stiskl pevněji řídicí páku.

„Něco mi to říká,“ pronesl ledabyle. „Jen si nemohu vybavit, kde jsem to jméno slyšel. Je to už určitě dávno.“

„Velí zvláštnímu oddělení Scotland Yardu.“

„Vážně?“ řekl Tug. „Tak to má smůlu. O poldy se nestarám!“

„Budete muset. Letíme do Afriky kvůli němu,“ svěřoval se Ivan. „Tenhle inspektor a jeho vyšetřovatelé se asi budou divit!“

„Mě bobíci nikdy nezajímali a nehodlám svoje zvyky měnit. Bobby není moje hobby³,“ ušklíbl se Tug, ale cítil, jak se mu stahuje hrdlo při představě, co banda chystá na Bigglese a jeho přátele. „Naznačujete, že po nás jdou poldové?“

„Stát se může všechno,“ připustil Ivan a ztichl. Tug nedotíral. Další dotazy by byly jen pícháním do vosího hnízda.

V Káhiře přistáli bez potíží a v luxusním hotelu najal Ivan dvoulůžkový pokoj. Tugovi vadilo egyptské horko a ještě víc to, že ho nový kolega neopustil ani na vteřinu. Vyspal se špatně. Hned ráno navštívili kancelář Stellar Skyways a Tug byl konečně dvě minuty sám, byť pod dohledem z kanceláře. Viděl Ivana, jak si cosi šušká s místním úředníkem a po očku ho sleduje.

„Změna plánu,“ řekl, když se vrátil. „V Římě došlo k jisté nepříjemnosti, musím tam.“

„Copak?“ zajímal se Tug. „Spadlo Koloseum?“

„Nechte si své vtipy,“ utrl se pilot a vylovil z brašny dopis a mapu. „Tohle předáte přímo do rukou panu Kreezemu! Je ředitelem našeho hotelu v osadě Kudinga. A tady je mapa. Sledujete mě?“

³ Bobby – běžně užívaná přezdívka londýnských policistů.

„Ukažte mi tu chudinku a já si ji už najdu,“ šprýmoval dál Tug.

„Mlčte a dívejte se!“ poručil Ivan a pečlivě vyznačil na mapě trasu i záchytné body, aby pilot nezabloudil. Ten horlivě kýval a už neřekl ani slovo. Nemohl čekat lepší vývoj událostí. Poletí sám a dokonce mu dovolili nahlédnout do hotelového seznamu hostů. Nad dvěma jmény vyvalil Tug oči...

Rozloučili se. Tug s dopisem v kapse a mapou v ruce nastoupil do letadla a během několika minut se pacemaker vznášel nad řekou, která byla svědkem lidských dějin, nad Nilem. Vládlo počasí jako vystřižené z reklamních prospektů a letoun poslouchal jako nejlepší švýcarské hodinky. Než Tug přistál na sežehnuté trávě přistávací plochy v Kudinze, potkal jediné letadlo. Bylo označeno drakem a mířilo opačným směrem. Tug neodolal a zamával.

Přistál hladce, a když plynule roloval k ohradě, uviděl hotelového sluhu. Běžel mu vstříc a křičel, aby se ihned hlásil u ředitele. Motory ztichly, Tug sestoupil na zem a v doprovodu černého mladíka vešel do bungalovu.

„Vy jste pan Kreeze?“ zeptal se s líbezným úsměvem.

„To jsem já,“ ozvalo se ostře. „Vy jste u nás nový?“

„Tug Carrington. K vašim službám.“

„Měl jste nějaké problémy?“

„Všechno O. K.“

„Dobře. Sluha vás odvede do pokoje, kde najdete všechno, nač si vzpomenete. Odpočíněte si hned, není vyloučeno, že ještě dnes večer poletíte zpátky do Káhiry. Dejte mi ten dopis, je to depeše zásadní důležitosti!“

Tug mu podal obálku. Kreeze ji otevřel, vysypal před sebe na stůl hromádku papírů a fotografií, hrábl do ní a tvář se mu rozjasnila.

„Tak!“ téměř vykřikl. „A máme to!“

V jeho tváři nebyla jen radost. Tug v ní uviděl vítězství, triumf a uspokojení nad vlastní prozíravostí. Kreeze s rozzářenýma očima položil snímky na stůl lícem vzhůru.

Tug pokrčil rameny, ušklíbl se a jeho pohled padl na obrázky. Kdyby nebyl Kreeze oslněn svou jasnozřivostí a všiml si jeho výrazu, ihned by pochopil, na čem je. V Tugově tváři se totiž objevily přesně opačné pocity, než měl on sám. Viděl by úlek, zděšení a Tugův strach.

Na čtyřech obrázcích s pozadím hlavní brány Scotland Yardu viděl Tug čtyři muže, jejichž tváře dobře znal. Byli to Biggles, Algy, Ginger a Bertie!

„A máme je!“

„Co jsou zač?“ řekl Tug, který se už ovládl a cítil jen slabý tlak u žaludku, jak se úlek vytrácel. Ginger a Bertie byli sice v pasti, ale Tug dobře věděl, kolika nástrahám už unikli!

„To jsou vykutálení ptáčekové z letecké sekce Scotland Yardu. Vy tuhle bránu neznáte? Nejsou tak chytrí, jak si o sobě myslí, a ti dva z nich, co jsou u nás na návštěvě, to brzy pochopí! Už teď vědí, že klouzají po tenkém ledě, netuší ale, že se už vlastně prolomil.“

Tugovi marně vrtalo hlavou, kde k těm snímkům banda přišla.

Pokud je získali dříve, mohli si přece odpustit kamelota a bitku na Mount Street. Zeptá se, ale musí se ptát chytrě. Sáhl po snímku, na němž byl Biggles, a obrátil ho.

„Šikovný fotograf. To je asi z velké dálky, co? Z jaké asi?“

„To nevím, ale známe hochy, co si založili moderní fotostudio,“ chlubil se Kreeze, jako by to sám vymyslel. „Samí odborníci! Už si dali dohromady menší album zajímavých lidí, kteří považují každého fotografa za protivu. Vedou si náramně dobře a prodávají obrázky pět liber za kus. Schopní hoši!“

„Chytré,“ řekl Tug a uvědomil si, že sít' lotrů, do které se právě zapléтал, je hustší, než si uměl představit. „Říkal jste, že dva z těchle poldů jsou tady?“

„Ano a je to moc dobře,“ ušklíbl se samolibě Kreeze. „Šli si zastřílet, ale brzy se vrátí.“

„A vy už si s nimi poradíte, co?“ zasmál se Tug a přejel si prstem po krku. Horečně uvažoval, jak se k přátelům dostat, aby je mohl varovat, ale nenapadlo ho nic.

„Určitě,“ zamnul si ruce Kreeze. „Jsou na tom jako vlci lapení do pasti. Už možná chňapají po železech, ale jen si vylámou zuby! Jenže vy se o to nestarejte,“ vzhlédl k Tugovi. „Měl byste se jít pořádně vyspat. Ještě dnes večer doručíte do Káhiry můj dopis. Přiložíme i pár trofejí, které posílám do Států. Odletíte po šesté, kdy už slunce tak nepraží, abyste se v kabině zbytečně nepekl.“

„Jo, díky,“ vzdychl Tug.

Opustil kancelář a chvíli bloumal po chodbě. Pokud je Ginger s Bertiem na lovu, nemůže nic dělat. Může se stát, že se vrátí až po soumraku, a to už bude na cestě do Káhiry. Tug vztekle zavrčel. Neměl zdání, jak by přátele varoval, i kdyby se vrátili včas.

Nakonec zakotvil v jídelně, ze žalu se naobědval a horkou část dne strávil na verandě, kde se mu zdálo být

nejpříjemněji. Lelkoval, podřimoval v lehátku, nedělal nic.

Když se slunce nachýlilo k obzoru, objevil se na verandě Kreeze. Tug se probral, nemusel před ním spánek ani moc předstírat, a zapředl s drobným ředitelem hovor o Africe, o zvěři, prostě o hloupostech. Po chvíli tlachání vstoupil na verandu další muž.

„Kisumo s Lissiem se vrátili,“ oznámil. „Ten zrzavý se prý někde ztratil.“

„Cože, u čerta?“ vyjekl Kreeze. „Na co si to ten Kisumo hraje? Měl přece jasné příkazy, blázen jeden. Jak se to stalo?“

„Ten zrzavý si prý vymkl kotník hned na kraji lesa. Nechali ho prý na místě, protože se nedokázal postavit na nohy. Jenže při návratu tam nebyl. Hledali marně a pak se vrátili sami dva.“

Kreeze něco zavrčel a chvíli přemýšlel.

„Dobře,“ řekl pak. „Povězme si to jasně. Jak jsem předpokládal, oba ty špicly nám sem nasadila policie. Nezbyde, než se jich rychle zbavit. Kde teď je ten směšný major a popletený Kisumo?“

„Lissie šel do pokoje a Kisumo čeká u vaší kanceláře.“

„Pošli oba za mnou,“ přikázal ředitel. „Ať hnou kostrou! Přeji si, aby u mne byli co nejrychleji!“

Kreeze i posel špatné zprávy zmizeli v útrobách hotelu a Tug vstal. Letadlo už možná čekalo, ale on zatoužil přijít záhadě s Gingerem na kobytku ještě před odletem. Samozřejmě ho napadlo, že ho drobný Kreeze vykáže, ale kde jinde než u něj se mohl něco dozvědět? Tiše vklouzl do kanceláře. Ředitel tam seděl, nad ním

stáli dva neznámí muži a všichni byli tak zamyšlení, že Tugův příchod snad ani nepostřehli.

Vzápětí se otevřely dveře a vstoupil Bertie, následován statným černochem. Lord uviděl Tuga, vyvalil oči a dalo mu dost práce, než zase ovládl své lícni svaly. V té chvíli si Tugovu přítomnost uvědomil i vládce kanceláře.

„Co tu, sakra, ještě děláte?“ zahromoval a křičel na Tuga dál, jenže ten nečekal. Nemělo smysl Kreezeho dráždit a upozorňovat na novou stopu, na nového podezřelého. Vypadl na chodbu a došel na terasu, odkud po očku sledoval dveře kanceláře. Viděl tam špatně, ale doufal, že Bertieho nepropase, aby si s ním mohl alespoň vyměnit varovný pohled.

Nepovedlo se. Uvnitř už bylo šero a světla dosud nerozsvítili. Uviděl Bertieho až asi po deseti minutách. Byl už venku, jeho černý průvodce mu nesl pušku a oba mířili branou ven z tábora. Měl tisíc chutí vydat se za nimi, ale neodvážil se toho. Podobně jako Bertie i Tug doufal, že se brzy nějaká příležitost naskytne. Čekal dál, čekal dlouho a úplně zapomněl na letadlo, kterým měl odletět do Káhiry...

Pak se ozvaly výstřely z kulovnice a Tug ztuhl. Výbuchy zazněly právě z míst, kde zmizeli dva večerní poutníci.

„Hrome,“ zavrčel Tug.

„Kde se střílelo?“ ozval se za ním klidný hlas. Tug se lekl a otočil hlavu. Těsně za ním stál Kreeze, který se na verandě zjevil jako duch.

„Někde tam,“ ukázal Tug. „Vylekal jste mě.“

„Kolik jste slyšel výstřelů?“

„Tři.“

„Divné...“ řekl pan ředitel. Jeden měl přece stačit.“

Z domu se vynořili další dva muži. Jeden z nich se pohyboval šouravou chůzí, kouřil pěnovou dýmku a podle Kreezova oslovení byl doktorem. Tug měl zvláštní pocit, že nikoho z těch dvou střelba také příliš nepřekvapila. Do paměti se mu však hlavně vryla Kreezova věta.

„Jeden měl přece stačit...“

Vzápětí Tugovy dohady skončily.

„Lissie byl policejní špicl,“ řekl Kreeze doktorovi.

„A ten vyjevený zrzek asi ještě je. Slídili tu už moc dlouho a nedalo se udělat nic lepšího, než nařídít Kisumovi, aby se postaral zatím alespoň o jednoho z nich. Řekl jsem mu, aby mu tu loveckou pušku ani nepůjčil!“

„Bude to nehoda,“ řekl doktor a pousmál se. „Máme smůlu.“

„Jakou smůlu? Afrika je plná krvelačných šelem.“

Tug zatřel zuby. Měl pocit, jako by na něj někdo vylil vědro ledové vody. Poslali Bertieho na smrt a černošský kat mu dělal průvodce! Za chvíli přijde na verandu a všichni se dozví, že nedokázal bílého lovce zachránit před lvem nebo nosorožcem.

Když si zapaloval cigaretu, klepaly se mu prsty. S hrůzou si uvědomil, že sledoval Bertieho právě ve chvíli, kdy strkal hlavu do oprátky.

„Jen pořád nechápu,“ doléhal mu do uší Kreezův hlas, „proč se ozvaly tři výstřely? Jeden by měl stačit. A Kisumo by už taky měl být zpátky...“

„Asi se tam něco semlelo,“ řekl lhostejně doktor. „Však on se vrátí.“

Muži zmlkli, čekali. Snášela se stále hustší tma. Tug měl pocit, že už čekají celou hodinu, ovšem ve skutečnosti neuplynulo ani patnáct minut. Kisumo se stále nevracel a Kreeze byl stále nepokojnější.

„Dost čekání!“ prohlásil konečně. „Vůbec se mi to nelíbí. Doktore, dejte dohromady pár mužů! Jdeme se tam podívat!“

Muž s dýmkou zapomněl na šouravou chůzi a během pěti minut stálo před domem šest mužů. Tři z nich byli černí stopaři, běloši nesli kulovnice a svítilny.

„Pomohu vám,“ nabídl se Tug.

„Klidně pojďte,“ kývl Kreeze. „Dopis jsem ještě nedopsal a až se vrátíme, bude zpráva úplnější. Odletíte prostě později.“

Vyrazili. K lesu se dostali rychle a vstoupili pod klenbu větví. Okraj pralesa byl vyprahlý a tichý, po Bertiem a Kisumovi jako by se slehla zem. Svítilny ozářily zeleň porostu a pak se, na stále měkkí a blátivější pěšině, objevily šlépěje. Kreeze vyslal vpřed dva stopaře. Černí chlapci se rozběhli tmou, zatímco zbytek výpravy je následoval více než opatrně. Netrvalo však dlouho a zpředu se ozvaly výkřiky. Stopaři něco našli.

Ve chvíli byli u nich a bílé paprsky světla ozářily postavy černochů, stojících nad ponurým pralesním jevištěm.

Tug strnul. Těkávé paprsky ručních svítilen už neukazovaly jen sytou zeleň afrického pralesa. Zdupaná zem tu zrudla krví. Užaslý Tug hrůzou vytřeštil oči. Podobný obrázek viděl jen jednou, za války, kdy vybuchovaly granáty...

V tratolišti krve uviděl nejprve mohutné tělo kaferského buvola. Byl mrtev, ale jeho nestvůrně velká

hlava budila děs i nyní. Zvíře mělo otevřené oči, z koutků tlamy ještě odkapávala krev a sveřepý výraz rohaté příšery připomínal ztělesnění zla, krále pekelné říše.

Kousek opodál ležel černoch. Jeho statné tělo bylo rozerváno na dvě části a Tug na mrtvého dlouho hleděl rozšířenýma očima, než poznal, že v této kaluži krve leží Kisumo.

Bertie! Zavířilo Tugovi v hlavě. Kde je Bertie?

Pak ho uviděl.

Bertie spočíval ve vysoké trávě kousek opodál. Ležel naznak a kousek od něj byla zadupána do země jeho kulovnice. Ruce měl bezvládně rozhozeny, nohu zarytou do bláta, jako by ji tam někdo přišlápl. Na čele mu zasychala krvavá stružka.

Tug zaťal zuby. Musel se silou vůle přemáhat, aby k padlému příteli nepřiskočil, třeba by se ještě dalo něco udělat.

Předešel ho Kreeze, kterého ovšem ani nenapadlo, že by mohl někomu pomoci. Překročil zmrzačený trup Kisuma, došel k Bertiemu a špičkou boty strčil do bezvládné paže.

„Tolik krve jsem snad ještě neviděl,“ řekl zadumaně a shýbl se pro Bertieho pušku. Vyprostil ji z bahna, otevřel komoru, aby se přesvědčil, zda je nabitá, pak pokrčil rameny a odhodil zbraň na zem.

„Už to začínám chápat,“ otočil se k ostatním. „Tihle dva šli stezkou, když je překvapil buvol. Vyrušili ho z pastvy a on je oba zabil dřív, než zahynul sám. Ta bestie měla tuhý život. Dostal tři kulky a ještě to stačil!“

„Postavíme sem stráž?“ zeptal se doktor.

„Určitě. Musí hlídat před hyenami. Roznesly by kořist po okolí. Ráno odneseme ostatky do tábora.“ Vraceli se.

Tug cítil, že na něj přichází mdloba. Než to přešlo, zastavil se, takže mu ušla další Kreezova slova. Dohonil skupinu s pocitem, že se probouzí z děsivého snu.

Bertie je mrtev! Mrtev, ačkoli se Tugův výklad neštěstí poněkud lišil od Kreezova. Tug si totiž vzpomněl na krátkou prodlevu mezi prvním a dalšími výstřely. Odhadoval, že Kisumo nejprve vystřelil na Bertieho a výstřel rozzuřil zvíře, pasoucí se opodál. Buvol zaútočil a ačkoli černocho vystřelil dvakrát, nezastavil ho. Než stačil nabít, srazily ho zvířecí rohy. Buvol ho stačil rozpárat, ačkoli byl sám prakticky mrtev!

Jenže co s tím, když je mrtev i Bertie? Přítel, šlechtic a skvělý stíhač. Už nikdy nevezme do ruky monokl, aby ho vyleštil...

Tug byl na měkko, jeho myšlenky se však nezastavily.

Kde je Ginger? Mohla ho ta rohatá příšera také zabít? Kdyby to tak věděl. Strašně si přál, aby mohl v Kudinze zůstat do doby, kdy se všechno vysvětlí. Svou cestu do Káhiry teď viděl ve zcela jiném světle a kdyby to šlo, vyhnul by se jí. Pak si ale uvědomil, že by mu cesta umožnila seznámit s událostmi Bigglese.

Tug váhal, jenže zasáhl Kreeze.

„Připravte se k odletu!“ řekl. „Dopis dostanete za chvíličku. Přinesou vám ho do letadla, tak se nezdržujte!“

V bídném světle Tug prohlédl letoun a usadil se v kabině. Čekal. Dlouho se nic nedělo a pak si vzpomněl, že do stroje ještě naloží lovecké trofeje. Bylo mu to nějak

lhostejné, cítil se špatně a snad z nervového přepjetí začal podřimovat. Probudil ho Kreezův hlas.

„Hej, promiňte,“ pokřikoval ředitel. „Zdržel jsem to, ale musel jsem se trochu vzpamatovat. Takovou noc jsem ještě nezažil.“

„Stalo se něco?“

„Eh, vlastně nic. Ti hloupí černoši, co měli střežit mrtvoly, se nějak pobláznili a utekli. Neslyšel jste střelbu? Při útěku do tábora stříleli jako splašení. Prý tam něco bylo, asi lev. Ale já jim nevěřím Nejhorší je, že přijdou hyeny a máme po důkazech, jak se to v noci seběhlo.“

„A záleží na tom?“ řekl bezcitně Tug.

„To je pravda,“ ušklíbl se Kreeze. „Tady je dopis. Dáte ho úředníkovi v kanceláři, vysílačkou jsem ho požádal, aby na vás počkal. Dostanete tam další příkazy.“

Tug převzal zapečetěné psaní a zastrčil ho nedbale do kapsy. „Spolehněte se, šéfe.“

Stroj se brzy pohnul, odstartoval a po dalších šest hodin brázdil noční africkou oblohu, posetou hvězdami. Káhirský úředník byl poslušný a čekal na Tugův příchod.

„Tady je dopis a já jdu spát,“ řekl unaveně pilot. „Jestli si myslíte, že ještě někam poletím, jste vedle!“

Úředník kývl. „Ano, ale ráno přijďte brzy. Můžeme pro vás mít něco naléhavého.“

Tug mávl rukou. Ačkoli skutečně padal únavou, zamířil ještě k telegrafní stanici. Chtěl, aby jeho zprávu dostal Biggles co nejdřív. Věděl, že mu ji v Londýně doručí, i kdyby byl náhodou právě na návštěvě v pekle. Když vyšel před letiště, postavil se mu do cesty Arab v dlouhém hábitu. Žebrol o bakšiš.

„Táhni k čertu,“ zavrčel vztekle Tug, jemuž myšlenka na milodar připadala v tomto čase přinejmenším přihlouplá.

„Ale, Tugu, nebuď takový skrblick!“ prodralo se chrčivě bílou látkou, obalující Arabovu hlavu. „První uličkou doleva a rychle!“

Pilot zalapal po dechu. Byl to Biggles. Jasně poznal jeho hlas, napodobující hrdelní arabskou výslovnost.

„O. K.“ řekl. Neotáčel se a zamířil vlevo. Pomalu kráčel jakýmsi stromořadím a po chvíli se Biggles objevil vedle něho.

„Promiň mi to přestrojení,“ huhlal tiše. „Jinak to nešlo, i když tyhle hadry nesnáším. Od včerejška okouním kolem Stellarů, abych tě našel. Stejnokroj by je jednak dráždil, jednak bych si ho tady zaprášil.“

„Jsi sám?“

„Je tu i Algy. Dostal jsem tvůj dopis a musel jsem za tebou. Tak co mi povíš?“

„Je mi to strašně líto,“ řekl smutně Tug. „Ale... Bertie je mrtev.“

Biggles se zastavil.

„Řekni to ještě jednou!“

„Bertie Lissie je mrtev,“ opakoval Tug.

„Jsi si tím jist?“

„Zatraceně, Biggles. O tom bych přece nežertoval. Ležel v trávě a nehýbal se. Viděl jsem ho na vlastní oči. Ta banda přišla na jejich hru a nechali ho patrně zastřelit černým průvodcem.“

„To je zlé,“ zavrčel Biggles. „Co Ginger?“

„Taky bída. Nevím, kde je. Zmizel, jako by se propadl do země.“

„To je jen o málo lepší. Vidíš tam ten penzion Constantino? Máme tam pokoj. Vklouzni tam první. Nesmí nás vidět spolu.“

„To jsem pochopil,“ řekl tiše Tug. „Viděl jsem čtyři obrázky. Stačilo by jednou a...“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

GINGER LEZE ZE STROMU

Ještě před tím, než Bertie zoufale uskočil, aby se vyhnul kulce vystřelené z jeho vlastní pušky, blesklo mu hlavou, že ani nemá čas rozžehnat se s božím světem. Zaťal zuby v očekávání tupého nárazu, jenže smrtící střela se nedostavila.

Ležel v blátě a užasle zamžikal. Kisumo přece vystřelil, ale Bertie si až nyní uvědomil, že slyšel výstřel, ale nezaslechl svist kulky, která ho minula. V takových chvílích pracuje mozek rychlostí blesku, jenže ten jeho měl asi malé zpoždění...

Po mně černoch nestřelil, uvědomil si. Na co tedy střílel? Zvedl se na loktech, aby zjistil, co se děje. Uviděl Kisuma, pokrčeného v kolenou, jak stojí ve střehu. Prst měl na spoušti a hlavní pušky jako by hledal cíl.

Vypadá to, že pušku vůbec nepoužil, napadlo Bertieho. Kdo to tedy střílel a proč? Lord, ležící v blátě, byl zmaten, jediné, nač by vsadil i svůj zamilovaný monokl bylo to, že druhý, záhadný střelec musí být hromsky blízko. Tiše, aby se neprozradil, sáhl po pouzdru s pistolí.

Od výstřelu neuplynuly ani dvě vteřiny tiché jako smrt, když se náhle dalo všechno do pohybu. Bylo to, jako když se rozběhne filmový projektor a mrtvý obrázek se změní v divoký film plný bleskového děje.

Náhle zapraskaly větve, zadusala kopyta a ze zelené clony pralesa se vyřítil obrovský buvol. Bertiemu utkvěl v paměti obraz mohutných rohů, zlověstný záblesk oka a

tlama zvířete, z níž odstříkovala rudá, zpěněná krev. Běsnící býk se hnál přímo na černocho, jehož puška vylétla k rameni. Hlaveň sebou podvakrát trhla, zahřměly dva výstřely, ale kdyby Kisumo vystřelil na rozjetou lokomotivu, výsledek by byl stejný. Kulky nemohly buvola zastavit, střelec to věděl a i černá duše zločince má smysl pro pud sebezáchovy.

Kisumo odhodil zbraň, otočil se a vyrazil k útěku, jenže útočící zvíře mu nedovolilo udělat víc než tři zoufalé skoky.

Bertie se pozvedl, chtěl to vidět a potom ho to mrzelo. Kisumův konec byl strašný. Obrovská býčí hlava podebrala černocho a vyhodila ho do výše. Mužovo tělo se ve vzduchu zazmítalo jako přeražený kmen a dopadlo před býka. Černoch byl v té chvíli už jistě mrtvý, ale zběsilý buvol měl opět nepřítele na očích a býčí hlava a dusající nohy dokončily krvavou práci.

Pak býk zafřkal, trhnutím šíje odhodil mrtvolu stranou a zastavil se. Chvíli strnule stál, nohy rozkročený, hlavu vztyčenou. Náhle se mu přední nohy podlomily v kolenou a vzápětí se mohutný trup sesunul k zemi. Končetinami zvířete proběhlo několik křečovitých stahů a buvol byl mrtev. Přežil svou oběť sotva o minutu.

Bertie zalapal po dechu a obezřeme vstával, oči upřeny na zvíře. Shýbl se pro pušku. Ještě měl před očima smrtelné salto svého lotrovského průvodce a ještě nevěřil, že vražedný býk už nevstane. Ostatně poblíž mohl číhat jeho buvolí bratříček. Bertie se bál a nebylo na tom nic divného. Zvíře budilo respekt a strach i po smrti.

Když vedle v křoví zapraskala zlomená větev, vyrval lord pušku z bláta, odskočil a zarachotil závěrem.

„No, no. Přece bys neublížil příteli!“ ozvalo se z houští. „Máš tu ale nepořádek, Bertie. Podívej, co je tu krve!“

Z křoví se vynořil Ginger. Nekuhal a usmíval se.

„Propánakrále,“ vykřikl Bertie a hlas mu přeskočil do dětské fistule. „Kde ses tu vzal, Zrzku? Proč si se mnou tak ohavně zahráváš? Málem jsem omdlel.“

„Já že si s tebou zahrávám? Co tě to napadlo?“

„Tohle mě napadlo! „Jemine!“ ukázal šlechtic prstem na mrtvou nestvůru. „To tys ho rozzuřil do běla. Vždyť mě mohl zabít, jestli víš, co tím myslím.“

Kisumo se otočil a vyrazil k útěku...

„Neudělal ti nic,“ řekl Ginger. „A zabil jsem ho já. Nemůžu za to, že ta příšera rejdí lesem i po smrti. Otravovala mi život celé odpoledne a teprve před půl hodinou na mne ztratila chuť a já z toho stromu mohl slézt. Pospíchal jsem pryč, ale ten d'ábel si se mnou hrál na schovávanou. Čekal opodál, a když mě viděl na zemi, chtěl ode mne nějaký fant. Musel jsem znova na strom, ale jeho to už přestalo bavit a hnal se pryč. Nevěděl jsem o tobě a netušil jsem, že budeš tak hlučný. Bud rád, že jsem šel za buvolem s puškou!“

„Dostal Kisuma, ale toho nelituji. Věřil bys, že ten darebák mne chtěl zastřelit mojí vlastní kulovnicí?“

„Co jsi mu udělal?“

„Prasklo to, hochu. Mají naše fotky. Promiň. Tobě ušlo, že život pádí dál stejně rychle jako tvůj hlídací buvol. Vrátil jsem se do tábora zrovna když přiletěl Tug a...“

„Tug je tady?“ vyhrkl Ginger.

„Jasně. Právě on přinesl ty obrázky. Moc nám to před Scotland Yardem sluší a Kreeze už ví, kdo nám dává výplatu. Přestal nás mít rád a asi Kisumu navedl.“

„Tug by mu ale ty fotky nedal, kdyby věděl, co veze. Nebo ano?“

„Propánakrále! Přivezl zapečetěnou obálku a netušil, co v ní je. Kreeze mě pak poslal s Kisumem, abychom tě našli a vyléčili tvůj kotník, jenže ten černý brach z New Yorku měl pro mne překvapení. Vzal si mne na mušku, právě než se přihnál býk. Jemine, ten byl rychlý jako blesk. Kisumo už mne nezastřelil a přiznávám se, že netoužím být u toho, až ho budou skládat do rakve.“

„Hrůza,“ řekl Ginger. „Dobře, že to tak dopadlo. Mám taky hrstku novinek.“

V rychlosti vysypal zprávu o elektrárně, o podivném chování doktora Dobrova, o jedovatém hadu a znovu vyprávěl o hlídacím buvolovi, který na Gingera zapůsobil zvlášť silným dojmem.

„Pán Bůh sem nasadil prapodivnou čeládku, ať už jde o zvířata nebo o lidi,“ usoudil Berne. „Co s tím teď uděláme?“

„Taky bych rád věděl,“ zadumal se Zrzek. „Chce to chladnou hlavu. Zpátky ke Kreezemu se mi nechce, ale buvolové si mne nezískali o nic víc. Hrome, tady je tma!“

„Měli bychom si promluvit s Tugem,“ řekl Bertie, když se už trochu uklidnil. Dokonce si vzpomněl na monokl a začal ho leštit. „Má letadlo!“

„Bylo by to skvělé řešení, ale Kreeze z něj určitě nespouští oči. Tug je teď jediný z nás, komu věří. Ohrozili bychom pátrání a i jeho život! Měl by tu být Biggles, strašně rád bych se s ním poradil,“ posteskl si Ginger. „Do hotelu nemůžeme, tady se dá čekat návštěva hladové lví smečky a potom, co tu budeme jíst? Už teď mám hlad!“

„Jak tady můžeš myslet na jídlo?“ řekl lord a bezmyšlenkovitě usedl na tělo padlého buvola. „Propánakrále,“ vykřikl, když si uvědomil, na čem sedí, a vyskočil.

„Otázka zní jinak,“ prohlásil Ginger. „Co myslíš? Považoval by Biggles to, co jsme zjistili, za důkazy postačující k zajištění Kreezeho? Řekl bych, že ano, ale raději bych se ho zeptal přímo. Kdypak asi poletí Tug do Káhiry? Co když už teď v noci?“

„Jemine. Jenže já se víc bojím Kreezeho. Půjde po nás, jestli víš, co tím myslím! Bude ho zajímat, kde je Kisumo.“

„Určitě,“ řekl Ginger a vzhlédl. „Zkusme to po bigglesovsku. Co udělá Kreeze? Střelbu museli v táboře slyšet a Kisumo se nevrací. Navíc se střílelo zbytečně moc a Kreezovi by mělo být jasné, že se jeho smyčka nějak sesmekla. Milý Bertie, buď si jistý, že se na tebe přijde podívat! Jde jen o to, kdy ho můžeš čekat.“

„Nechtěl bys toho nechat? Věštíš jak Pýthie. Proč ho mám čekat zrovna já?“ bouřil se Bertie. „Co budeš dělat ty?“

„Jasnovidec nejsem, ale musíme se rozmyslet, co uděláme. Kreeze sem určitě přijde. Když tu zjistí, žeš mu uklouzl, vystřelí červené světlice, shromáždí všechny schopné domorodce z okolí a jejich stopařskému umění neunikneme. Mám trochu šílený nápad, jak tomu zabránit...“

„Jaký, propánakrále?“

„Budeš hrát mrtvého, Bertie, a Kreeze tomu možná uvěří. Ví přece, že tu padly tři výstřely. Mělo by ho tedy napadnout, že než buvol napadl Kisuma, ten splnil svůj úkol a zastřelil tě. Druhé dvě rány černoch vypálil v zoufalé snaze zastavit útočící horu masa. Rekvizity tu máme. Mrtvého buvola, pušku zadupanou v blátě...“

„To chceš říct, abych si lehl do louže a umřel?“

„Proč ne?“

„S tím nepočítej! S pohřebními ústavy jsem nikdy nežertoval a nevěřím, že by Kreeze takový pitomý vtípek polknul!“

„To není vtip,“ řekl vážně Ginger. „Uznávám, že jde o šílený nápad, ale je to jediná možnost, jak ho oklamat. Alespoň na čas. Pomažu ti hlavu krví tak, aby to vypadalo, že máš v čele díru, a uložím tě do trávy. Neboj

se, schovám se do křoví a budu hlídat, aby tě neodnesla hyena, ty můj malý chudáčku.“

„Ale mně se ten nápad nelíbí,“ bouřil se Bertie. „Protestuji! Zabijí nás oba a... a... nesnáším krev a vůbec...“

„Jen pojd’,“ uklidňoval ho Ginger. „Moc času nemáme.“

„Propánakrále, ne! Co když je napadne odnést moji mrtvolu do tábora. Co uděláš potom, ty kuplíři se smrtí, smrt’áku jeden?“

„To neudělají. Pošpinili by si obleky a navíc si myslím, že nejsou tak útlocitní, aby jim záleželo na úrovni tvého pohřbu. Dají se do úklidu až ráno.“

„Jsi cynik. Bože, jaký ty jsi surovec! A co ráno? Doufám, že nechceš, abych tu ležel až do svítání? Co si pomyslí Kreeze, až zjistí, že se nebožtík Lissie propadl do země?“

„Uvědomí si, že džunglí neběhají jen buvoli, ale i lvi a hyeny. To snadno zařídím.“

„Jak? Co se mnou chceš dělat?“

„Prostě tě protáhnu tímhle roštím.“

„Jak se vůbec opovažuješ takhle o mně mluvit? Svírá se mi z toho žaludek. Ještě nejsem mrtvola! To nedokážeš vymyslet něco méně morbidního?“

„Podívej, Bertie,“ řekl už podrážděně Ginger. „Musíme Kreezeho přesvědčit, že jsi odešel k Burtonovi na pivo.⁴ Potěšíme ho tím a on nebude mít chuť něco zkoumat. Neznám lepší způsob, jak mu to namluvit, a slibuji, že od něj budeš mít do smrti pokoj!“

⁴ K Burtonovi na pivo – letecký slang. Být sestřelen, zemřít.

„Tak dobře,“ konečně souhlasil Bertie. „Je to ale odporná a hnusná léčka. Nechápu, proč to musí potkat zrovna mne. A mezi námi, nechtěl by ses položit vedle? To by měl Kreeze ještě větší radost.“

„Ne,“ řekl Ginger. „Skákal by štěstím a mohl by při tom některé mrtvole dupnout na ruku.“

„Jemináčku, máš pravdu. Co uděláme, až ti Kreezovi průzkumníci tahle jatka opustí?“

„Zajdeme si do hotelu na čaj. Měli bychom najít Tuga, aby vyložil Bigglesovi, jak na tom jsme. Kreeze není hlupák a bude mě hledat. Dlouho v pralese nevydržíme i z jiných důvodů. Nanejvýš dva, tři dny, pokud nás něco nesežere dřív.“

Ginger se dal do maskérské práce a Bertie jen zoufale vzdychal. Byla to ohavná a nechutná činnost, ale vydrželi to, dokud lord Lissie neměl na čele tmavě krvavou skvrnu, od které se táhla červená zasychající stružka.

„Dost!“ zasyčel náhle Bertie. „To stačí. Mám toho po krk a jestli nepřestaneš, otočím se a jdu rovnou do hotelu. Kreeze nekreeze, dám si tam sprchu!“

Ginger se zahleděl na své dílo a zmocnil se ho nekontrolovatelný záchvat křečovitého smíchu.

„Skvělé,“ kuckal se. „Vypadáš hrozně. Tebe se lekne i hyena. Ještě že je skoro tma, jinak by Kreeze s hrůzou utekl...“

„Ticho!“ okřikl ho Bertie. „Je to hnus, ale mám pocit, že něco slyším. Někdo jde!“

Ginger se zadíval mezi liány. V dálce probleskovalo světlo ručních svítilen.

„Na zem!“ zavelel. Jsou tady. Klapka! Začínáme!“

Chudák Bertie si s nechutí dřepł do travnatého cípu nedaleko mršiny buvola.

„Nechod' daleko a dávej pozor na hyeny,“ kladl Gingerovi na srdce. „Mohly by dostat chuť na moje lovecké kalhoty.“

„K službám, lorde.“

„Co puška?“

„V pořádku, jeho lordstvo, už jsem ji zašlapal. Ale vy byste se měl položit. Mrtvolý obyčejně nesedí.“

„Tváří k zemi?“

„Ne. Neviděli by nádhernou díрку, co máš v čele, a Kreeze by si tě musel obracet! Mohl by poznat, že jsi moc teplý a vláčný.“

„Vždyť je mi zima,“ zasténal Bertie. „Teplý a vláčný...“

Neobratně se natáhl na záda, rozhodil paže a jednu nohu zkrivil pod druhou.

„Nádhera,“ liboval si Ginger v úloze režiséra. „Přestaň dýchat a pomohl bys mi, kdyby se ti podařilo trošku ztuhnout.“

„Zmiz!“

Byl nejvyšší čas a hlavní režisér neváhal. Proklouzl do křoví. Dobrý úkryt našel hned vedle stezky, položil se na zem a sáhl po pušce. Netušil, jak scéna uspěje u přicházejících diváků.

Sotva se uvelebil, zjevily se dva tmavé stíny. Černí průzkumníci se opatrně zastavili, vstoupili na jeviště a pak pralesem zazněl jejich pokřik. V malé chvíli tu byli ostatní a krvavá scéna se osvětlila. Ginger poznal Kreezeho a Robinsona, byli tu další dva běloši a tři černí muži. Málem by přehlédł muže, který přišel poslední. Zadíval se na něj a těžce polkl. Byl to Tug!

Gingerovi blesklo hlavou, co znamená jeho přítomnost. Uvidí zkrvavenou Bertieho mrtvolu a Biggles dostane zprávu, že jeden z jeho mužů zahynul. Nedalo se pochybovat, že se rozběhne akce, že karty jsou rozdány! Bigglesovi nikdo nenamluví, že Bertie zemřel náhodnou smrtí!

Muži zděšeně těkali očima po hrůzostrašném obraze. Chvějivé kužely bílého světla působily chladně a děsivě, zatímco mrtvá těla a krvavá zem strašidelný dojem dokreslovala. Sám Ginger se zachvěl, když mu oči utkvěly na nehybném Bertieho těle. Příchozím pohled na masakr vyrazil dech.

„Tolik krve jsem ještě neviděl,“ ozval se Kreeze, na kterého to zjevně zapůsobilo nejméně. „To je nadělení.“ Protáhl se mezi strnulými postavami ostatních a vstoupil na zrudlou půdu. Začal pečlivě prohlížet detaily. Zvedl Bertieho kulovnici, otevřel závěr a zbraň odhodil, nezdržel se u Bertieho ani u Kisuma, jen chvíli postál nad mrtvým buvolem, zřejmě hledal vstřely. Pak se obrátil k Robinsonovi.

„Co se tu stalo, je jasné,“ řekl polohlasem. „Kisumo odvedl svoji práci a pak na něj z džungle zaútočil býk, podrážděný výstřelem. Kisumo dvakrát vypálil, ale buvol byl blízko a než padl, chlapce dostal.“

„Co uděláme?“ zahučel Robinson.

„Necháme je tu ležet do rána. Potřebujeme světlo a očitě svědky. Moc se nám bude hodit Dupray, protože o jeho výpovědi nebudou pochyby. Vyfotografujeme to a sebereme úřadům vítr z plachet! Pak přijdeme s nosítky a mrtvé odneseme do tábora. Lissieho uložíme vedle Cardinga. Pár pohřbů nemusí být vždycky špatná

reklama. Ať ti dobrodruzi poznají, jak to v Africe chodí, a že tu jde o život!“

„Kde je ale ten druhý?“ zeptal se Robinson. „Ten Hebblethwaite?“

„Nemůže být daleko. Ani bych se nedivil, kdyby už to měl také za sebou. Myslím, že buvola poznávám. Je to náš hlídač z bažiny, který si nějak prorazil cestu ven. Byl útočný až hrůza!“

„A co když ten druhý ještě žije?“

„Venku dlouho nevydrží a rád se vrátí do hotelu. Zítra se sejde s Lissiem, to nebude potíže! Jdeme! Nemá smysl, abychom tu dál okouněli.“

„Nechte tu hlídku. Ze snímků by nic nebylo, kdyby to tu našli lvi a hyeny.“

„Dobře,“ souhlasil Kreeze a otočil se k nejdelšímu z černochů. „Hej, Kolo. Zůstaneš tady a budeš odhánět hyeny!“

Zavrčení, se kterým černoch přijal příkaz, nesvědčilo o jeho velkém nadšení.

„Dobře,“ řekl Kreeze. „Vyber si ještě dva. Na tři muže se žádné zvíře neodváží. Rozdělte si oheň!“

Kolo pokrčil rameny, ale z výrazu jeho tváře se dalo vyčíst, že není potěšen. Ne protestoval však, bouřili se jen dva stopaři, na které ukázal.

Ginger se ušklíbl. S hlídkou nepočítal a musí teď něco vymyslet. Vyhledal očima Tuga. Znamení mu dát nemohl, znovu si však všiml jeho vytřeštěného pohledu. Po celou dobu Tug nepromluvil, stál opodál a Bertieho tragédii prožíval s výrazem solného sloupu. Až nyní se pohnul a následoval průvod, vracející se v záři svítilen do Kudingy. Gingerovi se vytratil úšklebek z tváře. Chudák Tug.

Důležitější však bylo, jak se zbavit hlídky. Možná by docela stačilo, kdyby se Bertie zvedl a něco na černé hochy zahuhlal. Bylo to však nebezpečné, neboť některý z nich možná na duchy nevěřil. Bylo nutno vymyslet něco jiného.

Konečně Zrzka napadlo, že nejlepším způsobem, jak vystrnadit hosty, bude útok na jejich pocity. Obvykle to zabíralo dost spolehlivě, proč to tedy nezkusit? Udělá ducha a spolehne se na to, že za ním do černé tmy nikdo nevkročí. Zavyje na ně hlasem baskervilského psa!

Než vydal ten krásný zvuk, chtěl si udělat pohodlí. Vzepřel se, aniž by si uvědomil, že se opírá o suchou větev, a ta praskla. Zaznělo to tak ostře a pronikavě, že sebou trhl nejen sám Ginger, ale i ztuhlý Bertie. Všichni tři hlídači se zahleděli do tmy, kde Zrzek lámal větve.

Bylo zle. Gingerovi nezbývalo, než změnit plán a dovést ho do konce. Přiložil dlaně k ústům, uvolněná větev znovu zapraskala a pak se ozval táhlý zvuk, kterým chtěl Ginger napodobit hlas toho nejrozzuřenějšího lva. Kdyby to slyšel král zvířat, jistě by se zastyděl! Zrzek se rychle nadechl a zařval podruhé...

Měl možná štěstí a napodobil zuřivého lva dobře. Kdo to posoudí? Kreezemu se však rozhodně nevyplatilo, že si přivezl do Afriky k ostraze muže až z amerického Bronxu, kde lvi nežijí a neřvou. Ať tak nebo onak, dunivé Gingerovo zařvání se osvědčilo a černí hoši pocítili, co znamená sousedství se šelmou. Vyskočili na nohy a dlouhán Kolo mrštil do houští oštěp, který prosvíštel nedaleko Zrzkovy hlavy.

Ginger sebou mrskl, v houštině to děsivě zapraskalo, a když se pak podíval ven, viděl, jak černí chlapci peláší pryč. Pochopil přitom, jak velký měli strach a on štěstí,

protože všichni tři odkudsi vylovili pistole a lesem zapraskaly výstřely.

Zrzek vzdychl a drápal se ven. Střelby se nebál, protože uprchlíci zachvácení děsem se neohlíželi.

Udělal dobře, neboť by se stali svědky, jak umrlec Bertie vstává na nohy, narovná se a s nadáváním si oprašuje svůj zablácený oděv.

„Propánakrále, proč jsi řval jako hovězí dobytek?“ vrčel Bertie.

„Takhle řvávali býci na našem rodinném statku. Nepřipadlo ti to hloupé?“

„Řval jsem jako lev a ti hoši to poznali. Nezasloužím si výčitky, a když chceš, doběhni se jich zeptat, co slyšeli.“

„Už mám té Afriky plné zuby,“ láteřil Bertie. „Falešní černoši, lev se zrzavými vlasy, jenom ten buvol musel být pravý! Hnus! Jdu si zabalit kufr!“

„Nezapomeň, že i tvoje mrtvola byla falešná,“ připomněl mu Ginger. „Když tě viděl chudák Tug, měl slzy na krajíčku. Ale plán nám vyšel, to bys měl uznat.“

„Jemináčku, on tu byl také? Když ho někdo oklame, vždycky se strašně dopálí. Budeme mu muset vysvětlit, že jsme nechtěli vyzrát zrovna na něj.“

Bertie se snažil očistit se od krve, ale Ginger ho zarazil. Připomněl mu, že ještě nedohráli představení do konce.

„Počkej ještě, Bertie. Teď přijde lev, ochutná tě a pak si tě odtáhne hluboko do pralesa. To moje zařvání byl totiž skvělý nápad. Umím si představit, co budou černoši vyprávět Kreezemu. Budou ze lva vystrašení ještě ráno!“

Úprava scény, aby byl Ginger spokojen, zabrala asi půl hodiny. Nejobtížnějším úkolem bylo vyrvat v houštině průchod pro mohutné lví tělo a nebohou oběť, avšak podařilo se. Zváleli nízký podrost a trávu do vzdálenosti dobrých sto yardů až ke zvláště husté houštině, do které se jim ve tmě opravdu nechtělo vnikat. Pak se vrátili.

„Co když se vydají po stopě a nikde ze mně nenajdou ani kousek?“ strachoval se Bertie.

„Nepůjdou nikam,“ odmítl námitku Zrzek. „Žádný rozumný člověk přece nepoleze za lidožroutem do houští.“

„Snad máš pravdu,“ řekl Bertie a s odhodlaným výrazem ničil svůj pěkný šátek, aby se konečně zbavil buvolí krve. „Co nechutného sis pro mne vymyslel teď? Propánakrále, jak já bych si dal sprchu nebo koupel!“

„Ještě musíš počkat,“ odbyl ho Ginger. „Pokusíme se najít Tuga.“

„Je to jediná možnost naší záchrany. Nadešel čas, aby do hry vstoupil Biggles.“

„Takže jdeme do hotelu?“

„Nic lepšího tě nenapadá,“ zavrčel Ginger. „Půjde nám tam o krk, ale někde začít musíme. Pojd’!“

Blížili se lesem k pláni, utápějící se v modrobílém světle měsíce. Vládlo ticho, rušené jen občasným skřekem z džungle, a náhle se vzduch rozechvěl burácením, které oba muži důvěrně znali. Slyšeli letecké motory, jejichž obrátky se zvyšovaly.

„Pacemaker,“ řekl Ginger. „Bída. Tug nám uletí. Pokud vím, jiného pilota tu nemají.“

„Nemohl by nás vzít s sebou?“ řekl Bertie, ale znělo to spíše jako prosba než jako přání.

„Kdyby o nás věděl, udělal by to,“ kývl Ginger.
„Poslouchej! Už startuje. Letí zpátky do Káhiry.“

Nedalo se o tom pochybovat. Uviděli obrys letadla, jak se plavně zvedá na konci dráhy, jak stoupá a mizí v modrošedém oparu nad džunglí. Zvuk stroje utichal a pak se v dálce ozvalo zařvání skutečného lva.

„Je pryč,“ vzdychl Ginger.

„Ó Tugu Carrington,“ zasténal Bertie. „Ty jsi nás opustil!“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

NA TAHU JE BIGGLES

Tug nemusel penzion Constantino hledat. Biggles ho dovedl téměř až k němu. Byla to nevábná řecká hospoda, jejíž majitel nabízel hostům také ubytování. Když prošel šerou chodbou a vstoupil do malého pokoje, uviděl Algyho. Spal. „Algernon Montgomery Lacey!“ zadeklamoval Tug.

Algy ospale zamžoural a přivřenýma očima vzhlédl k příchozímu. To už do pokoje vklouzl i Biggles a rychle setřásl nenáviděný burnus, pod nímž měl evropský oblek.

„Nikdo tě nesledoval,“ řekl. „Ověřil jsem to. Už jsi Algymu pověděl co se stalo?“

„Ještě ne.“

Biggles vzdychl, podíval se na podlahu a řekl: „Tug tvrdí, že Bertie odešel k Burtonovi na pivo.“

„To snad ne, Tugu?“ vyletěl Algy. „Bertie? To není pravda!“

„Je mi líto, Algy.“ řekl sklíčeně Tug.

„Zase si sedni, Algy,“ vyzval ho Biggles, sám se posadil do křesla a sáhl po cigaretě. „Jak to bylo, Tugu? Povídej!“

„Zatím jsem neměl nejmenší šanci tě informovat,“ řekl Tug. „Povím to tedy raději popořádku. Stellar skutečně zaměstnává lidi, kteří patří za mříže. Pokud jsme nenarazili rovnou na hlavu chobotnice, máme její největší chapadlo. Celý podnik v Africe páchne víc než americký skunk! V Londýně se ozvali na inzerát a nabídli mi dvakrát tolik, než jsem požadoval. Když jsem se

zeptal, co budu vozit, řekli mi, že pašované zboží. Nesmím se prý ptát, jaké. Důrazně mě varovali před tím, kdybych dostal chuť přemístit se jinam. Dva takové už dostali na prkno. Že jde o Stellar Skyways, jsem pochopil až ráno. Na přídi připraveného letadla byl drak.

Něco z toho jsem ti stručně napsal v dopise a předpokládám, že proto jste se vydali sem, do Káhiry.“

„Souhlasí,“ řekl Biggles. „O názvu společnosti jsi mi nenapsal, protože jsi ho v té době neznal. Nám ale stačila zmínka o Káhiře, protože od Bertieho a Gingera jsme věděli, že právě odtud startuje safari do Kudingy. Chtěl jsem si prohlédnout tu povedenou kancelář Stellarů a navíc se mi po vás stýskalo. Pokračuj, prosím.“

„Dostal jsem se do Kudingy, ale s našimi dvěma hochy jsem neměl možnost ani špitnout. Vydávali se za důstojníky indické armády, přesně jak jsi nařídil. Já letěl do Kudingy s obálku určenou chlapovi jménem Kreeze. Podle mého tam má hlavní slovo. Dal jsem mu psaní a asi si umíte představit moje zděšení, když otevřel obálku a na stůl se vysypaly fotografie. Jejich lidem se v Londýně povedlo vyfotografovat vás všechny přímo před hlavní bránou Scotland Yardu! Pro mě to byla rána! Později se poradíme, o tom, co udělat s jejich tajnou kartotékou. Nesedí mi představa, že mají album s vašimi obrázky.

Když jsem přistál, Bertie s Gingerem byli zrovna na lovu. Večer se vrátil jenom Bertie. Vykládal Kreezemu, že si Ginger vymkl kotník, měl někde na lovce čekat, ale ti ho pak nenašli. Jestli to byla pravda, jsem se nedozvěděl, protože mě Kreeze vyhodil z kanceláře. Pak poslal pro stopaře Kicuma, aby Bertieho doprovázel při hledání Gingera. Byla to léčka. Kicumo ve skutečnosti

dostal úkol vyboxovat našeho kamaráda z cesty, měl ho v džungli zastřelit. Mně to došlo, až když oba odešli do pralesa a ozvala se střelba. Čekali jsme, jenže do tábora se nevrátil ani ten vrah Kicumo. Kreeze se začal potit a rozhodl se pro pátrání. Skupina těch lotrů mě vzala s sebou do džungle a našli jsme tam hotová jatka. Kicumo a Bertie byli mrtví a vedle nich ležel obrovský zabitý buvol. Jak se to odehrálo, můžu jen hádat. Podle mého odhadu zastřelil Kicumo Bertieho a výstřel vyplašil buvola. Neumíte si představit, jaké měla ta lesní příšera rohy...“ Tug rozhodl ruce tak daleko, jak to jen šlo, aby jim ukázal jejich rozpětí. „Kdyby to byla křídla, létal by!“

„Chápeme, Tugu,“ svraštil čelo Biggles. „Pokračuj, prosím.“

„Než buvol pošel, udělal z vraha sekanou. Sešli se tam prostě dva zabijáci. V té době už byla tma, takže jsme se nemohli postarat o mrtvé. Kreeze tam nechal tři černochoy, aby hlídali. Ráno hodlal oběti pochovat. Strážní ale zpanikařili a utekli, prý je napadl lev. Víc nevím. Sem se mi nechtělo, ale když mě tak dobře platí, musím poslouchat!“

Biggles si poposedl, vypustil z úst oblak dýmu a hluboce se zamyslel.

„Jak to vlastně v Kudinze vypadá?“ zeptal se a Tug mu stručně popsal hotel i nejbližší okolí.

„Nenašlo by se tam místočko, kde by si dobrý pilot při přistání nepolámал krk?“

„Řekl bych, že by se našla řada takových rovinek. Podle mého se ve stepi dá přistát na mnoha místech. Je to jen otázka průzkumu terénu, jak je rovný a tvrdý.“

„Právě to mě zajímá. Měl jsi čas trochu se porozhlédnout?“

„Nijak zvlášť. Neradi vidí, když někdo bloumá po okolí hotelu. Ale i kdybys přistál, ber v úvahu, že se ti nepodaří vniknout nepozorovaně do tábora. Hotel stojí na mírném vršku uprostřed přehledné pláně. Jediné místo, do kterého není vidět, je prales, kde zabili Bertieho.“

Tug se odmlčel a vypadalo to, že Biggles usnul.

„Copak tě zase napadá?“ ozval se po chvíli ticha Algy.

„Pokud Bertie opravdu odešel do říše nebeské,“ řekl tiše Biggles, „můžeme mu pouze vzdát čest minutou ticha. Mám ale strach také o Gingera. Sedí na dvou židlích a obě už mají naříznuté nohy. Je uprostřed divočiny plné dravých zvířat a za patami má bandu chladnokrevných zabijáků. Nemám představu, jak by z té dvojité pasti unikl jinak než letadlem. Podle toho co říkáš, Tugu, nemá chudák Ginger o snímcích ani ponětí, zatímco Kreeze o něm ví všechno, s výjimkou toho, kde ho najít.“

„Ano,“ kývl Tug. „Shrnul jsi to přesně. Nejhorší na tom je, že Zrzek netuší, co všechno o něm Kreeze ví!“

Biggles se opětovně zadumal.

„Nezbývá než okamžitě zasáhnout,“ pronesl konečně. „Naše odvetná operace musí být blesková. Kreeze i ten jejich velký šéf musí pochopit, že mají na krku policii. Myslím, že až si to uvědomí, uberou plyn, pokud na čas vůbec nedupnou na brzdu! Už teď vědí, že po Bertieho smrti nastane důkladné vyšetřování. V tajností to neudrží, budou tedy předstírat, že šlo o nehodu. Vědí ale, že není možné zabít policistu a dát od toho ruce pryč.“

„Proč nezatáhnout sítě a nechytit celý ten spolek?“ podrážděně zavrčel Algy. „Zabili Bertieho a my víme, že...“

„Všechno co víme, jsou jen domněnky,“ přerušil ho Biggles. „Kde máš důkazy? Tug pracuje ve společnosti, provádějící jakési stínové obchody. Stačí to k zatčení? Zatím po něm ani nechtěli, aby porušil jakýkoli zákon. Bertieho skutečně mohl zabít zběsilý buvol. Kdo dokáže, jak to opravdu bylo? Kreeze shromáždí co nejvíc důkazů, aby potvrdil svou nevinu. My proti němu dosud nemáme nejmenší důkaz, který by obstál u soudu. Zatknout je předčasně by mělo jediný výsledek. Rybičky by se protáhly oky v naší děravé důkazní síti a byly by zpátky v potoce.“

„Kreeze se mi ale přiznal, že podrželi dva piloty,“ řekl Tug.

„Klidně to popře a stejně zapře i pašování zboží. Co to vůbec vozíš za kontraband, Tugu? Vždyť jsi neletěl s jediným balíčkem pašovaného zboží! Jejich letadla nikdo nikdy nezadržel! Nevíme kde zboží nakládají a kam ho vozí. Neměli bychom zapomenout ani na další souvislosti. Kudinga nevyrostla v savaně sama od sebe. Má úzké kontakty s celou Evropou. Vůbec nevíme, do jaké hloubky kořeny Stellarů sahají. Může jít o stovky a možná i o tisíce lidí z různých zemí. Nemůžeme poslat všechny do vězení. Možná, až nastane čas, generál a velení zařídí zásah i na kontinentu. Dojde k tomu však jen tehdy, až se kruh uzavře. Postoupili jsme už dost daleko, jen mě trápí cena, kterou za to zaplatil Bertie. Hrom aby do toho...“

„Nemluv už o tom!“ řekl Tug a odvrátil se. „Prosím.“

„Já vím,“ svěřil Biggles hlavu. „Ano! Budu informovat Raymonda a tentokrát mu přenechám iniciativu. Ať také jednou rozlouskne oříšek za nás. My pokračujeme ve vyšetřování. Dáme mu ale vědět, že se právě chystáme do jámy lvové.“

„Takže ty tam vážně chceš?“ ozval se Algy.

„Musíme. Gingera jim napospas rozhodně nenechám.“

„Co já?“ požadoval Tug další úkol. „Co mám udělat?“

„Tebe nepodezřívají. Jsi jejich pilot a naše poslední eso. Klidně pro ně létej dál. Kam myslíš, že tě pošlou?“

„Mám čekat do rána na další rozkazy. Tak mi to uložil úředník u přepážky.“

„Docela by mě zajímalo, co v tom dopise bylo,“ zatoužil Biggles.

„Neměl jsem možnost, otevřít ho tak, aby to nepoznali. Obálku zapečetili a na letišti už na ni čekali. Ten chlápek v jejich kanceláři není jen hloupý poskok.“

„Komu byl dopis určen?“

„Panu Whiteovi, řediteli místní pobočky Stellar Skyways v Káhiře.“

„Naložili ti něco do kabiny?“

„Pár trofejí. Nic víc.“

„Viděl jsi je? Co tam třeba bylo?“

„Ne. Neviděl. Myslím, že rohaté hlavy, lví kůže a sloní nohy. Nakládali to těsně před odletem a Kreeze mi řekl, že je doručují přímo zákazníkům.“

„Kdepak jsou teď?“ chtěl vědět zvědavý Biggles, jehož zájem o lov v Africe podivuhodně stoupl.

„Jsou v kanceláři, nebo pokud je nevyložili, v letadle. Pošlou je majitelům. Všechny byly zabalené a přesně popsané.“

„Co na nich bylo napsáno? Adresy?“

„Nedíval jsem se. Nezajímalo mě to. Pořád jsem myslel na chudáka Bertieho. Někaké nálepky tam asi byly.“

„Rohaté hlavy by mě docela zajímaly,“ řekl pomalu Biggles. „Kolik lidí pracuje v jejich kanceláři?“

„Nejsem si úplně jistý,“ přiznal Tug. „Je tam ředitel, takový upjatý úředníček, nějaký účetní a několik Egyptanů, kteří se starají o služby.“

„Kde je najali?“

„Nemám ponětí.“

„Myslíš si, že by některý mohl spát přímo v kanceláři?“

„Silně pochybuji, je to malý kamrlík.“

Biggles mrkl na hodinky. „Co si tak objednat zájezd při měsíčku?“ zavrčel. „V noci ale budou mít zavřeno. Něco ti, Tugu, povím. Tebe a nás dva nesmí nikdo vidět pohromadě. Ty se zamkneš a zůstaneš tu. Protože ti za nehty uvízlo hodně pravdy, napíšeš do Londýna podrobnou zprávu. Já ji podepíšu a odešlu diplomatickou poštou. Teď jdu s Algym na letiště. Pokud se nevrátíme do rána, pokračuj ve svém výnosném zaměstnání a na nás zapomeň.“

„O.K.“

„My se samozřejmě pokusíme vrátit včas, abys věděl, jak se věci mají.“ Biggles vstal. „Algy! Jdeme si zahrát na zloděje. Zatím sice nevím jak na to, ale na letišti se uvidí. Nemůžeme vylomit zámek ani vyrazit okno, to bychom všechno prozradili. Obhlédneme si

nejdřív terén. Tugu, drž se! Kdyby se snad opravdu stalo a my někde uvízli, podepiš zprávu sám a předej ji na štáb britských vojsk Středního východu. Spoj se s admirálem Lagganem. Řekni, že tě posílám já, a vyříd mu, že dopis musí být okamžitě doručen zvláštním kurýrem. A taky by ses měl vyspat.“

„Nějak si s tím poradím.“

„To se mám zase navléct do toho ohavného hadru?“ zavrčel Algy, když sahal po burnusu.

„Myslím, že ty cáry teď nebudeme potřebovat,“ pronesl vlídně Biggles a Algy si oddechl.

Na letiště to neměli daleko. Stačilo pár minut, a oba loupežníci stáli před kanceláří. Bigglesovo tušení se splnilo, kamrlík byl uzamčen, nikde ani světélko. Dveře a okna byla pečlivě zajištěna.

„Všechno je špatné,“ posteskl si Biggles. „Neumíš se protáhnout klíčovou dírkou?“

„Zkusím to, ale napřed se kouknu na hangár,“ řekl Algy.

Jenže narazili i tam. Mohutná petlice a zamčeno.

„Co uděláme?“ poškrábal se Algy na bradě.

„Jdeme do města.“

„To se ale projdeme.“

„Zastavím auto. Nemůžeme ztrácet čas.“

Provoz v noční Káhiře byl chudičký, ale Bigglesovi přálo štěstí. První vůz, první zamávání a auto stálo. Za volantem seděl britský důstojník v rozjařené náladě. Vracel se z večírku. Se smíchem se nabízel, že Bigglese a Algyho odveze od hotelu a zarazilo ho, když Biggles namítl, že netouží po koupelně a posteli, ale po policejní stanici.

„Jdete na policii? To vám ukradli hodinky?“ zeptal se důstojník, když se z jeho vozu stal taxík.

„Uhodl jste to,“ zasmál se vesele Biggles. Vystoupili přímo před policejním ředitelstvím.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

SE ZLODĚJEM NA ZLODĚJE

V káhirské služebně zastihli majora Grattana, umořeného horkem. Biggles s Algym se představili a předložili pověření vystavované pouze zvláštním vyšetřovatelům C.I.D. Major si doklady pečlivě pročetl a pak je vyzval, aby se posadili.

„Musí to být hromsky vážná věc, když vás vyhnala až za mnou do takového horka,“ řekl. „Slyšel jsem už o vás, majore. Však jste vyřešil řádku zapeklitých případů. Jsem vám k službám. Co pro vás mohu udělat?“

„Mám velmi neobvyklé přání,“ usmál se Biggles. „Potřebuji adresu nejlepšího zloděje, kterého v Káhiře máte.“

„Vy hledáte lupiče?“ nechtěl major věřit uším. „Mluvíte vážně?“

„Zcela vážně. Potřebuji šikovného kasaře, který dokáže překonat i nejsložitější zámky. Snad tu jsou takoví lidé?“

Major Grattan pochopil a začal se docela bavit.

„Jestli tu jsou kasaři? V tomto ohledu považujte Káhiru za město měst! A máte mimořádné štěstí i v tom, že jednoho takového hochu máme za mřížemi. Je to hvězda! Minulou noc jsme ho zavřeli, jak bych to řekl... pro podezření z přípravy vloupání. Znáte to, ne?“

„To znamená, že proti němu nemáte důkazy?“

„Upřímně řečeno, ne.“

„Bylo by možné propustit ho na kauci?“

„To mohu zařídit.“

„Jak se ta hvězda jmenuje?“

„Abdullah ibn Abu.“

„Egypt'an?“

„Je Arab. Má pozoruhodný charakter, nevyzpytatelný jako zdejší vítr. Když ho podržíte zkrátka, bude vám užitečný.“

„Mluví anglicky?“

„Docela slušně. Chcete si ho hned vzít s sebou?“

„Udělalo by mi to neskonanou radost.“

Major zazvonil. Do dveří vstoupil voják, vyslechl rozkaz a za chvíli se vrátil s vysokým tělnatým Arabem po třicítce. Měl důstojné držení těla, které příliš neladilo s neurčitým výrazem jeho obličeje.

Položil si ruku na srdce, uklonil se a oslovil důstojníka. „K vašim službám, effendi.“

„Abdullahu,“ řekl major a ukázal na Bigglese. „Přišel za tebou tento vysoký důstojník. Domnívá se, že jsi nejlepší ve svém řemesle. Pokud splníš jeho příkazy, dostaneš odměnu. Až celá věc skončí, vrátíš se sem a pokud budeš sekat dobrotu, už nikdy se nebudeš muset obávat vězení!“

„Přísahám při svatém jménu Proroka,“ pronesl vznešeně Abdullah.

Major Grattan se obrátil k Bigglesovi. „Řekněte sám, co od něj chcete. Mám zůstat, nebo chcete jednat o samotě?“

„Proč byste měl odcházet,“ podivil se Biggles. „Myslím, že to nebude trvat dlouho a vaše oddělení mi pomůže případ uzavřít. Abdullahu...,“ otočil se k Arabovi. „Bude to jen mezi námi!“

„Jestli promluvím, klidně mi dejte vyříznout jazyk,“ odpověděl prostě Arab.

„Potřebuji, abys otevřel dveře, které jsou teď zamčené,“ vyzval jej Biggles. „Dá se to zvládnout?“

Abdullah se zatvářil uraženě. „Dá se to zvládnout? Před tváří Boží, co mají ta slova znamenat? Což znáte dveře, ke kterým by Abdullah ibn Abu nenašel klíč!“

„Pokud je to tak snadné, proč sis neodemkl dveře cely a nezmizel z ní?“ zeptal se štiplavě Biggles.

„Udělal bych to, effendi. Strážci by mi však bránili v odchodu. Čekal jsem na vhodnější příležitost,“ přiznal se Abdullah.

Major Grattan se zachmuřil. „Z čeho by sis ten klíč udělal?“ Abdullah zamrkal a ze záhybu burnusu vytáhl hřebík a klubko drátu. Major svraštil obočí. „Kdes to sebral?“

„Z koštěte, kterým jako nehodný prorokův služebník, vymetám svou celu,“ řekl Arab. „To koště jste, pane, koupil na trhu od velkého podvodníka. Nestálo za nic!“

Biggles vstal. „Jdeme,“ vybídl Araba a otočil se k majorovi. „Mohl bych si vypůjčit vůz?“

„Mé auto parkuje před domem.“

„Děkuji, majore. Abdullahu, jdeme tudy!“

Biggles si sedl za volant a za chvíli se vůz zastavil kousek od hangáru. Trojice došla ke kanceláři Stellar Skyways a Biggles ukázal na dveře.

„Potřebuji se dostat dovnitř a nikdo nesmí zjistit, že zde měli návštěvu. Žádné stopy!“

„U Alláha! Stopy? Ve jménu Božím tu po nás nezbude více stop, než po šakalovi, který běží vyschlým korytem řeky.“

Abdullah neváhal a dal se do práce. Během pěti minut se dveře otevřely. Ustoupil a velkolepým gestem pokynul novým pánům.

„Je otevřeno. Proč jste mi udělal takovou laskavost, pane?“

„Až za chvíli. Hlídej dveře a varuj nás, kdyby někdo přišel,“ přikázal Biggles polepšenému zloději. „Algy. pojď! Nemáme mnoho času.“

Vešli do kanceláře. Biggles za sebou poctivě zavřel, i když dveře nezajistil kličkou. Rozsvítil baterku, a držel ji skloněnou k zemi. Stačil mu však jediný pohled.

„Jsme v kanceláři pro veřejnost,“ zavrčel. „Tady nenajdeme nic.“

Sáhl na kliku dveří do vedlejší místnosti. Bylo zamčeno.

„Přived’ Abdullaha,“ přikázal Algymu. „A zůstaň tam. Ty budeš přece jen lepší jako vrátný.“

Algy si vyměnil místo s Arabem a Biggles ukázal na další dveře.

„Výrobci zámků jsou jen podvodníci a šejdíři,“ prohlásil Abdullah. „K čemu jsou zámky, které každý otevře? To ví jen Alláh.“

„Bezpochyby,“ kývl Biggles. „Mluv tiše. Otevřeš už ty dveře?“

„Když je to Alláhova vůle,“ pokrčil lupič rameny.

Tentokrát mu stačily tři minuty, pak se uklonil a zmizel. Když vstoupil Algy, Biggles se probíral stohem spisů na stole.

„Dopis pro Whitea tu není,“ zlobil se Biggles. „Depeše byla asi naléhavá a doručili ji hned. White musí bydlet blízko!“

Na stole nenašli nic zajímavého. Dopisy a dopisy, které spíše potvrzovaly, že Stellar Skyways je firma čistá jako lilie. To Bigglese nepřekvapilo. Což by někdo nechal povalovat po stole utajované doklady?

„Někde musí být seznamy zaměstnanců,“ napadlo Algyho. „Měli by tu mít alespoň výplatní listiny.“

„Kdybychom dostali takový seznam do ruky, byla by celá záhada vyřešena. Jenže já si myslím, že je zde nenechali. Podívej! Mají tu dva přístroje. Telefon na stěně je určitě soukromá linka, klidně jí můžeme říkat červený telefon. To si budu pamatovat. Je to další důvod, abychom si na ty cestovatele dávali větší pozor.“ Náhle se zarazil. „Copak to máme tuhle?“

Došel k velké skříni, vestavěné do zdi. Světlo baterky sklouzlo po nespočetném množství balíčků, mezi nimiž se nacházelo pár loveckých trofejí.

„Úschovna zavazadel,“ řekl Algy.

„Jednoznačně,“ odpověděl Biggles. „Mám dojem, že jsme našli hlavní pramen, z něhož společnost žije. Zdejší úřadovna bude asi jejich hlavní sídlo. Ano... samozřejmě. Tug říkal, že jim chybí piloti. Musí mít vrásčité čelo z té hromady nedoručené pošty. Tohle všechno čeká na cestu k adresátům.“

„Proč to posílají právě z Káhiry?“

„Vždyť Káhira je základnou. Setkávají se tu jejich okružní lety po Evropě a Středním východě. Dnes máme čtvrtek. Evropská linka sem přilétá každou sobotu. V neděli tu nebude ani jeden balík. Cítíš ten podivný pach?“

Algy natáhl do nosu vzduch. „Naftalín?“

„Nepřipomíná ti to něco jiného?“

„Nemohu si vzpomenout.“

„Já už tyhle kuličky proti molům někde cítil,“ uvažoval nahlas Biggles. „Není to tak dávno. Počkej, musím se zamyslet. Hrome! Jasně! Vždyť je to ten pach, který jsem cítil, když jsem si prohlížel falešné bankovky a známky! Jde to tamhle odtud. Ty známky páchly jako tahle skříň. To už nemůže být náhoda. Podrž mi svítilnu.“

Zatímco Algy držel baterku, Biggles pečlivě kontroloval obsah skříně, ale nenacházel nic zajímavého. „Podivné,“ řekl pak. „Ty padělky tu někde jsou. Neuhýbej s tou baterkou! Že by..?“

Zvedl leopardi hlavu s vyceněnými zuby a otáčel trofejí ze strany na stranu. „Podívej! Hlavu dravce už vypreparovali a nakonzervovali, ale není ještě pořádně sešitá. Přepřavovat podobný polotovar je asi vhodnější, než riskovat poškození hotové trofeje. Kůži na krku sešili nedbale. Tady se hlava připevní na dřevěnou desku. Kdo skolil ten výstavní kousek?“ Biggles se podíval na nálepku. „*General sir Yardley – Simmonds, K.C.B. D.S.O..*“ četl nahlas. „*Barrington Hall, Leicester.* Odesílá *Hlavní preparátor Samuel Cassar Company, Bantock Place, London E.C.4.* Všimni si, že celý štítek je natištěn, jen generálovo jméno a adresa je dopsáno rukou. To znamená, že veškeré trofeje procházejí rukama toho Cassara!“

„A co má být?“ mírnil Algy svého velitele. „Co se ti nelíbí na tom, že generál střílel zvíře? Vždyť sir Yardley slouží poctivě a dostal řadu vyznamenání. Mohl taky zastřelit člověka...“

„Naprosto správně,“ řekl Biggles tichým hlasem. „Drž to světlo pořádně! Zajímá mě, co je tohle.“

Vytáhl z kapsy kapesní nůž a opatrně rozřízl dva stehy na leopardově šíji tak, aby mohl do lebeční dutiny

zasunout prsty. Potom Algy sledoval, jak Biggles vytahuje plochý balíček, dobře zabalený v tuhém papíře.

Uběhlo několik vteřin, než si Biggles odkašlal a řekl pár slov, která předznamenala konec jedné pašerácké cesty. „Koukej, máme to! Pětilibrovky! Vždyť jsem říkal, že to nejsou žádní příštípkaři. Jednoduchá, velice důvtipná cesta! Pálí jim to, kriminálníkům!“

„Tím chceš říct, že k nim patří i generál?“ zeptal se užasle Algy.

„Nesmysl!“ odsekl Biggles. „Vždyť je to jasné. Copak nechápeš, že jméno generála je jen zástěrka, aby mohla být zásilka doručena? Objevili jsme způsob, jakým dostávají padělky do Evropy. Tyhle trofeje pocházejí přímo z Kudingy. Pokud si tam generál Simmonds náhodou neodskočil zastřelit leoparda, máme důkaz!“

„Vybral jsi k němu nejkratší cestu,“ uznale kývl Algy.

„Dívej se,“ pokračoval Biggles. „Ty trofeje jsou vážně sešité jen lehce, ale tak, aby bankovky nevypadly. Objevili jsme jejich hlavní překladiště. Lovci ani neví, jakou cenu mají ty rohy, lví tesáky a sloní tlapy. Ale vtip věci je v něčem jiném. Jméno lovce je pouze záminkou, aby balík prošel celnicí. Všechny totiž míří do Londýna k dokončení preparace. Středisko těch lotrů je na Bantock Place. Tam dokončují konzervační práce a jejich preparátor má ruce jako švadlenka. Víš co dá práce přešíť všechny švy? Navíc má i hbité prsty, aby dokázal spočítat balíky peněz. Lovce pak dostane svou trofej a švadlenka si ponechá bankovky. Všichni jsou spokojeni. Podobně to mohou dělat v dalších městech. Stačí jim zorganizovat nové okružní lety a uvést do oběhu novou

měnu. Třeba řecké drachmy. Ověříme si to. Zkontroluj nálepky!“

Prohlédli pár balíčků a bylo to jako pout' světovými velkoměsty. Paříž, Řím, Istanbul, New York...

„Víme všechno, co potřebujeme.“

„Copak ani jednoho celníka nenapadlo, že může být něco uvnitř?“ žasl Algy.

„Určitě,“ smál se Biggles. „Vycpávky, vždyť jde o vycpaniny!“

Algy pozoroval, jak Biggles vytahuje plochý balíček zabalený v tuhém papíru.

Proč by si celníci měli myslet, že někdo pěchuje do krokodýlí hlavy pětilibrovky? Úředníci na letištích nejsou hlupáci, ale proč by zrovna měli prohlížet zásilku pro generála Yardley-Simmondse? Dokud měla firma dostatek pilotů, tak si lovci museli jen libovat. Měli svoje trofeje mnohem rychleji než od jiných firem. Obchodní činnost Stellar Skyways byla zorganizována do nejmenších detailů. Ztrácíme ale čas. Máme přece všechno, co potřebujeme. Teď, když známe adresy preparátorů, nebude potíží udeřit na všech místech ve stejný okamžik. Postavíme hlídky, které budou sledovat každého podvodníka, až se bude snažit dostat peníze do oběhu. Podrž mi světlo. Zapíšu ty adresy.“

Hrot Bigglesovy tužky chvíli zběsile poletoval po papíře.

„Nebylo by lepší zavřít celý ten krám hned?“ zeptal se Algy.

„Byla by to chyba. Necháme všemu volný průběh. Ať pokračují. Raymondovi řeknu totéž. Policisté ve všech zemích dostanou příležitost zatknout překupníky s balíčkem falzifikátů v kapse. Musíme tu teď trochu uklidit a vypadnout.“

Biggles opatrně vrátil bankovky do dutiny v leopardí hlavě a starostlivě natočil trofej tak, aby nebylo na šev vidět. Všechny prozkoumané hlavy se ve chvíli ukázněně šklebily ze svých míst na policičkách. Biggles naposledy přehlédl vzorný pořádek, který za sebou nechali a zamířil ke dveřím.

„Abdullah za námi zamkne.“

Oba muži si ani neuvědomili, kolik času strávili v liščí noře. Hvězdy už bledly. Biggles bez dalšího

vysvětlování odvezl užitečného Araba k majoru Grattanovi. Právě mu končila služba.

„Vracím vašeho vězně,“ hlásil vesele. „Odvedl vynikající práci Mohl by se hodit i vám. Bylo by skvělé, kdybyste ho zaměstnali při podobných policejních akcích. Asi by to ocenil.“

„Nevím,“ zaváhal major. „Ale špatný nápad to není! Mne by to asi nenapadlo. Takže byl dobrý?“

„Sám Alláh posvětil mojí ruku,“ klaněl se Abdullah. „Když budu na svobodě,“ dodal snivě, „moje matka nezemře z hoře nad mým osudem.“

„Jdi za ní a řekni jí, že už nikdy nebude kvůli tobě hořekovat,“ řekl major.

Abdullah ibn Abu se prsty dotkl čela, a ruka mu sjela k hrudi. „Přisahám na své srdce!“

„Zapomeň na dnešní noc!“ připomněl mu Biggles. „I v srdci!“

„Stalo se snad něco této noci, effendi?“ zeptal se nechápavě Arab, znovu se uklonil a byl pryč. Oknem právě pronikly do místnosti první paprsky začínajícího dne. Biggles poděkoval majorovi a za malou chvíli se i oni ztratili v ulicích Káhiry.

„Jdeme k Tugovi?“ zeptal se Algy.

„Kam jinam? Zbývá nám jediná povinnost. Musíme dostat Gingera do bezpečí!“

Když vstoupili do pokoje, Tug právě pečtil obálku.

„Počkej!“ zadržel ho Biggles. „Ještě počkej, něco tam dopíšu!“ Napsal pár řádků a přidal papír do obálky. Depeši zapečetil sám. Podíval se na Algyho:

„Promiň, kamaráde, ale budeš se muset vrátit domů. Vezmi si mosquito a budeš doma za sedm hodin. Ihned zajdeš za Raymondem a předáš mu tuhle depeši. Pověz

mu všechno, co jsme zjistili. Generál už bude vědět, jak se má zachovat. Doplnil jsem do depeše všechny adresy a jména, takže další postup bude záležet jenom na něm.“

Algy převzal dopis. „Kde budeš, až se sem vrátím?“

„V Kudinze, přece,“ odpověděl Biggles. „Asi bys to měl povědět Raymondovi. Zlom vaz. Chci si ještě promluvit s Tugem, než se vrátí do práce.“

„Jo, doufám, že se ještě uvidíme,“ rozloučil se Algy.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

UDÁLOSTI V KUDINZE

Když dohasla identifikační světla pacemakeru a nad africkou stepí znovu zavládlo ticho, Bertie s Gingerem ještě chvíli pozorovali ztichlou noční oblohu, jakoby odtud očekávali záchranu. Nedaleko nich žhnula do tmy elektrická světla hotelu. „A co teď?“ vyhrkl bezradný Ginger.

„Já ti to ale říkal, jemináčku!“ zanařikal úspěšný představitel úlohy mrtvého. „Kam jsme se to, propánakrále, tak hnali?“

„Asi nám nezbyde, než se vrátit mezi nosorožce a buvoly,“ řekl Ginger. „Těšíš se?“

„To je podlost!“ zlobil se Bertie. „Co moje odporně páchnoucí šaty? Chci se vysprchovat! Podívej, jak vypadají moje ruce!“

„Co má s nimi být?“

„Jsou hnusně špinavé a smrdí. Chci se umýt, slyšíš?“

„Snad zaprší,“ ušklíbl se Ginger. „Vstoupit do haly, by byla ta nejpošetilejší věc, kterou jsi v životě udělal. Byl bys možná první chlap, zavražděný kvůli hygieně! Bud' raději nečistý, ale živý. Ostatně můžeme jít hledat nějaké napajedlo. Tam bude vody dost. Do hotelu se stejně nedostaneš. Zamkli bránu. Na pokoj a na koupelnu zapomeň. Pojd, utáboříme se na čistém svěžím vzduchu a vybereme si raději místo pěkně daleko od sprchy a umyvadla.“

„Doufal jsem, že proklouznu dovnitř jako myška, opláchnu se, převléknu a vypadnu...“

„Neříkej!“

„Tak mi nenavrhuj napajedlo! Kde budeme spát? Kručí mi v břiše. Víš vůbec, kdy jsem se naposledy holil?“

„Přestaň, Bertie. Je přece mnohem příjemnější mít na bradě strniště, než mít kudlu mezi žebry!“

„Tak si alespoň vymysli, kde složíme hlavu! Nebylo na tom tvém pozorovacím stromě nějaké větší supí hnízdo?“

„Nebylo,“ zamyslel se Ginger, „Ale směr jsi uvedl správný. Jediné stavení mimo hotelu je ta záhadná elektrárna. A není daleko! Možná, že bychom se tam přece jen mohli schovat. Turbínu není slyšet, odhaduji, že uvnitř nikdo není. Na tak ponurém místě by tihle vznešení páni určitě nepřenocovali. Rozhodně tam budeme ve větším bezpečí, než když postáváme na otevřené pláni.“

„Pokud tam mají umyvadlo,“ vzdychl Bertie, „bude všechno pečlivě uzamčené!“

„Tak vylomíme zámky!“

„Opravdu? A co ráno? Až se vrátí osádka na stanici, pozná, že se tu motáme kolem.“

„Nedá se nic dělat. Trumfy nám nepadají už hezky dlouho. Já bych to zkusil, i kdybychom se tam měli opevnit! Pokud padneme do ruky panu řediteli, stejně nás zastřelí. Nemáme co ztratit. Hned ráno zahájí Kreeze velkou pátrací akci, bude hledat pana Hebblethwaita. Třeba i zapomene na vlastní elektrárnu. Říká se, že pod svícnem bývá tma.“

„Nezapomínej, že ten barák je oplocen. Viděli jsme to!“

„To ano, ale zapomínáš ty. Já ne! Řekl jsem ti přece, že v plotě je díra po spadlém stromu.“

„Ta, co jí prolezla ta rohatá bečka masa? Podobná místa si raději nepamatuji, starouši.“

„Nejspíš tam druhý buvol nebude. Ani bych se nedivil, kdyby si toho býka samotáře, nasadili do ohrady sami naši místní přátelé. Pro radost a na hlídání!“

„Propánakrále! Můžeš mít pravdu. A co zmije? To se budu raději hádat s tím darebákem Kreezem, než teď přesvědčovat jedovatou potvoru, aby mi odsýčela z cesty. Jemine! To vzdávám.“

„Hadi by tam opravdu mohli být,“ zaváhal Ginger. „Jenže my přece můžeme nějaké zmiji šlápnout na ocas i tady. Já bych to zkusil, Bertie, tady v Africe lepší hotel nenajdeme.“

„Co takhle najít pořádný strom a přespat v koruně?“

„Děkuji pěkně. Větvi a lián mám plné zuby. Jeden strom mi pro dnešek bohatě stačil! Jdeme! Musíme se odtud pohnout. Nejdříve se vrátíme na kraj pralesa. Mám pro tebe ještě jednu příjemnou novinku. Než dojdeme k elektrárně, můžeš se zastavit u jezera. Tam by sis mohl vyprat ty svoje kalhoty a dokonce by sis tam mohl namydlit i svou krvavou tvářičku, pokud ovšem máš s sebou mýdlo.“

„Konečně, rozumné slovo,“ pochvaloval si Bertie. „Cestou si aspoň seberu svojí kulovnici.“

„Zbláznil ses?“

„Co se zase děje, stařečku?“

„Kreeze ví, kde ji odhodil a také ví, že šelmy pušky nežerou. Dost snadno by pochopil, že jsem někde blízko,“ ostře řekl Ginger a v očích se mu už blýskalo.

„To jsem to zase zkopal! Jasně. Jsem to ale hlupák. Ty naštěstí pušku máš, takže jdi první. To pro případ, že by se někdo chtěl s námi prát. Však víš, jak to myslím!“

„Až moc dobře,“ poznamenal Ginger a vyrazil.

Vraceli se do pralesa. Stezka by je měla dovést k velké ohradě, bránící další cestě k jezeru, ale Ginger se chtěl nejdřív vrátit na místo krvavé tragédie, protože trup buvola byl jediným bodem, podle kterého se chtěl zorientovat. Předpokládal, že když se tam spustí dolů z kopce, narazí na otvor v drátěném plotě, nebo se dostane jen kousek od něho. Když se však přiblížili k padlému buvolímu tělu, zaslechli podivné zvuky.

„Copak se to tam děje?“ vyděsil se Bertie.

Zůstali na místě a pozorně poslouchali. Z místa pohromy se k nim neslo hluboké vrčení, zvuky trhání masa a spokojeného žvýkání.

„Lev!“ zašeptal Ginger.

„Nemohl se jít nažrat jinam?“ zasyčel Bertie.
„Propánakrále!“

„Kdepak, je dobře, že je tady,“ odporoval Ginger.
„Až se Kreeze vydá ráno na obhlídku, najde zřetelné stopy po nočním hodokvasu lví party. Nebude pochybovat, žeš posloužil těm milým zvířátkům za součást jejich druhé večeře.“

„Proč to říkáš?“ zlobil se Bertie. „Mám dojem, že by tě nadchlo, kdybys viděl, jak mě lvíce předhazuje mládatům. Raději si vzpomeň kudy se jde k díře v plotě?“

„Nechce se mi rušit lvy, hochu. Vezmu to raději jinudy. Pustíme se rovnou z kopce, až narazíme na plot, který nás už dovede k průchodu.“

„Takže jsi mi připravil hru na slepou bábu mezi lvem a zmijemi,“ zabručel nešťastný Bertie. „Bude tam tma jak při vyvolávání fotek. Co kdybychom počkali na denní světlo?“

„Špatný nápad. Hned ráno se do elektrárny vydává obsluha,“ řekl Ginger. „Někdo musí nahodit turbínu. A lví smečka taky většinou nespí tam, kde večerí. Mohli by zamířit stejným směrem jako my. Potom by tě nálada na vtípkování přešla.“

„Dobře, dobře,“ souhlasil horlivě Bertie. „Jemine! Zase máš pravdu, no jasně! Nějak se tam dokymácím. Čím dřív se dostanu z tohoto trnitého hloží, tím líp. Když já si pomyslím, že jsem jako kluk pořád otravoval tátu, aby se mnou chodil do zoologické zahrady, tak je mi z toho nanic. Dávej pozor na hady. Buď tak laskav, ty můj Zrzku, alespoň zařvi, až tě bude nějaká potvora chtít uštknout!“

„Neboj se,“ řekl Ginger. „Poznáš to, určitě si poskočím.“

Uhnuli ze stezky. Když se prodírali podrostem, rukama si chránili oči. Na náhodné pěšince jim měsíční paprsky, pronikající mezi korunami stromů, umožnily trochu vidět, vlastní džungli se však prosmýkali v naprosté tmě mezi kořeny, vysokou trávou a liánami.

Kdyby neležel plot pod kopcem, bylo by jejich úsilí najít k němu směr marné. Asi po hodině opatrného našlapování Ginger oznámil, že plot je tady. Na pár minut si oddychli. Sedli si a vzájemně si vytahovali z kůže trny.

„Mám v sobě dvě stě dírek,“ stěžoval si Ginger.

„Jsme jak párek opic,“ bručel lord.

Vstali a vydali se podle plotu vlevo. Šourali se nepřehledným terénem další hodinu, a konečně dospěli k cíli. Ginger se později vyjádřil, že o každé černé noci bude mít před očima drátěná oka a šelest nočních můr.

Potom náhle zakopl o vyvrácený strom a dráty se před poutníky rozestoupily. Stačil krok a vnikli do zakázané zóny. Odtud zbývalo k bambusové mokřině posledních pár set yardů.

Zrzek tudy už jednou šel, ale nebylo to znát. Ve tmě nepoznal nic. Těžce se prodíral mezi hustými stébly, občas narazil na kmen stromu a vytřeštěně civěl dolů pod nohy, jak hlídal, aby nevyrušil nějakou opuštěnou zmiji. Hadi tu byli, občas se ozvalo rychlé zašelestění trávy, ale tentokrát žádný nezaútočil.

Ginger si tiše nadával, Bertie mlčel. Oba uznávali, že není jiné východisko, než podstoupit tohle smrtelné nebezpečí.

Konečně okolní porost prořídil a ozvalo se dvojité úlevné oddychnutí. Nad hlavami poutníků se zjevily hvězdy a jasný modravý měsíc. Vyšli ze tmy do sinálního světla a přímo před nimi stála elektrárna.

Bertie toho měl dost. Posadil se a vytáhl kapesník, aby si otřel tvář.

„Jemine, podívej jak jsem podrápaný!“

Ginger neodpověděl. Obezřetně prohlížel elektrárnu a zaměřil se hlavně na dřevěnou plošinu. Od jeho minulého průzkumu se tu cosi změnilo. Voda kolem stlučených trámů se až příliš vlnila, ale Gingerovi trvalo dlouho než poznal, oč jde. Když na to přišel, vyděsil se. „To je nadělení,“ vyhrkl. „Podívej! Všude jsou samí krokodýlové. Máš po koupání!“

Bertie si nasadil monokl, ani ho neleštil.

„Další příšery do naší sbírky,“ zavrčel. „Víš, že mi to už ani moc nevadí? Kdybych jen trochu myslel, tak bych na takovou normální věc přišel! Kde je v Africe voda, tam najdeš tyhle miláčky.“

„Jsou všude. I na té verandě.“

„Však to je jediný kousek souše,“ ušklíbl se Bertie. „Nediv se jim. Jinak to tu všude čvachtá.“

„Nech toho. Aspoň určitě víme, že tam nezůstal nikdo z obsluhy.“

„To je povzbuzující,“ řekl Bertie. „Už vím, proč jsi mi sliboval, že si konečně vyperu kalhoty.“

„Strč si své kalhoty za klobouk,“ odsekl Ginger. „Víc mě teď zajímá, jak zahnat ty zubaté tlamy. Střílet nemůžeme, to bychom se mohli jít rovnou podruhé zapsat do hotelové knihy.“

„Já na ně zasyčím,“ rozhodl se Bertie. „Až mě ty ještěrky uvidí a ucítí, budou upalovat jako zajíci. Dávej pozor!“

Rozhlédl se, našel na zemi uschlou větev, zamával s ní a za hlasitého syčení, vrčení a skřípění zubů se rozběhl ke břehu. Chvilku ještě syčel na místě a pak hodil větev do nejhustšího houfu obojživelníků.

Přineslo to překvapující úspěch. Krokodýli, jeden po druhém, se důstojně zvedali z prken a odplouvali jako flotila na přehlídce. Prkna se chvíli pohupovala, ale po zvířatech zbývala jen zvlněná hladina. Vlny se brzy tišily i u druhého hustě zarostlého břehu, na němž krokodýli zmizeli. Během několika minut zavládl klid.

„No Bertie, to bylo skvělé!“ ocenil přítelův zásah Ginger. „Jak tě to napadlo? Pojd', čas spěchá.“

Jasně,“ řekl Bertie. „Díky za uznání. Ale musím připomenout, že když jsi mě sem lákal, nesdělils mi nic o

odběru krve. Na tebe moskyti nejdou? Zažeň je, jako já ty krokodýly. Mě už odsáli nejméně dva litry.“

„Máme zpoždění, Bertie. Pospícháme!“

Bez dalších průtahů sešli ke břehu, přešli verandu a pohodlně se dostali ke dveřím. Ginger vytáhl pistoli z pouzdra a tiše zaklepal. Žádná odpověď. Vzal za kliku.

„Zamčeno,“ zašeptal. „Nikdo není doma. Zkusíme najít otvor, kudy dovnitř bez násilností a zlodějských praktik.“

Obešli celou stavbu s nadějí, že někdo z osádky nechal otevřené okno. Jenomže lidé tu byli opatrní a dbalí předpisů. Všechna okna byla pečlivě zajištěna, dokonce i okno vedoucí k jezeru bylo osazeno ocelovým rámem a lišty zasazené do kovového rámu byly z tak tvrdého dřeva, že nešly odštípnout ani nožem.

„Mám jediné vysvětlení,“ řekl Ginger. „Tahle část je nejtajnější. To, co dělají uvnitř, nesmí vidět ani krokodýl! Pokud chceme dovnitř, musíme vyrazit tabulku u druhého okna.“

Vydal se za roh. Právě zvedal pažbu revolveru, když se ozval zděšený Bertieho hlas.

„Ty zubaté plovoucí kabelky se vracejí!“

Ginger se ohlédl. Hladinou se sem blížily dva temné stíny.

„Oni nás špehují,“ vrtěl Bertie hlavou. „Tak mazané krokodýly jsem v životě neviděl.“

„Nejspíš dostali chuť na tvoje kalhoty,“ ušklíbl se Ginger. „Budou asi zvyklí na zdejší osádku. Vezmi si kulovnici a dávej pozor, kdyby se moc přiblížili.“

„Nejsem si jistý, jestli se mi chce stát jim v cestě. Co když ten větší opravdu na mě dostane chuť?“

„Znovu zasyčíš! Až vyrazím to okno, budeš vevnitř.“

Ginger se rozmáchl a ozval se úder pažby do skla. K úžasu obou mužů se neozval tříštivý zvuk rozbité tabulky a Gingerova ruka s revolverem odlétla zpátky.

„Hrome,“ sykl Ginger. „Vyztužené sklo!“

Rozmáchl se podruhé a to už okno nevydrželo a střepy se vysypaly do místnosti. Zrzek vzal nůž a co nejrychleji vylupoval zbytky skla z rámu. Prolézat dovnitř zubatou dírou by totiž mohlo vážně narušit jejich krevní oběh a zvýšit krevní ztráty způsobené útoky moskytů.

Ginger zakryl otvor tělem a jeho ruka s baterkou vklouzla dovnitř. Rozlilo se tam světlo, které v nedalekém hotelu nemohli vidět. Uprostřed místnosti se tyčil zvláštní složitý stroj. Výrazné byly ležaté válce uspořádané pod sebou. Na podlaze se válelo různé nářadí.

„Lezu dovnitř,“ vyhrkl Ginger. „Jdeš taky?“

„Možná tě předběhnu. Ti krokodýli mi už žmoulají ponožky.“

Ginger se rychle vsoukal do okna, zatímco Bertie skloněnou hlavní odstrkoval zubatý čumák obojživelného hlídače elektrárny. První krokodýl byl tak dotěrný, jakoby čekal že dostane kostku cukru.

V následující minutě došlo k rozluštění záhady. Gingerovi se při pohledu na pečlivě udržovaný stroj rozzářily oči. Nebylo sporu o tom, že šlo o moderní rotačku. Tiskařský stroj poznal i naprostý laik Hebblethwaite, ačkoli nemohl poznat, že na tomto modelu si návrháři dali skutečně záležet. Nikdy dřív nic podobného neviděl.

Poznal však bankovní papír, stojící u stěn v rolích. Biggles ho měl u sebe, když začínalo pátrání. Na široké polici ležely měděné tiskové desky a ke každé z nich byl připevněn grafický návrh. Nebylo jich málo. Italské liry, řecké drachmy, španělské pesety. V koutě stál studiový fotoaparát, na poličkách trůnily velké plechovky s různými odstíny tiskařských barev. Bylo zcela jasné, proč měl mladík v letadle potřísněné konečky prstů.

Bertie byl uvnitř.

„Odporná bestie,“ odplivl si. „Chňapala po mně.“

„Spadla klec,“ řekl Ginger. „Tady se padělky tisknou. Elektrický zdroj bude vedle. Dodává energii do hotelu a pohání rotačku. Tam se nedostaneme, je zamčeno, ale já tam ani nechci. Stojíme přímo v krokodýlí tlamě⁵, hochu.“

Ginger došel k hlavním dveřím a zkusil s nimi zacloumat. Nešlo to. „Udělalí je z pořádného kusu dřeva,“ poznamenal. „Tahle místnost je vlastně sejf. Ty dveře snad mají uvnitř pancíř! Nač tady potřebují takovou pevnost?“

„Aby sem nebylo vidět z elektrárny,“ navrhl Bertie.

„Ba ne. Všichni zdejší vědí oč jde. Bude v tom jiný háček,“ řekl Ginger a netušil, jak prorocká slova vypustil z úst.

„Co teď uděláme s těmi žhavými novinkami?“ zajímal se Bertie. „Bigglesovi to v noci nepovíme a hned ráno tady začnou uklízet. Vezmou to z jedné vody načisto.“

⁵ Crocks – slovní hříčka. Anglicky krokodýli, ale i podvodníci.

„Spálit bychom se mohli,“ připustil Ginger. „Stát tu s námi soudce, nepotřebuje už nic a to ti zdejší vědí. Raději si ale vezmu pár těch papírků, abychom mohli doložit naše svědectví. Musíme se postarat, aby se sem zákon dostal dřív, než dokáží všechno schovat a rozmontovat. Pokud bude banda rychlejší než Biggles, měli bychom mít zásobu penízků, které dosvědčí, že jsme neměli vlčí mlhu.“

Ginger si pečlivě strkal do kapes a za košili hrsti bankovek nejružnějších republik i království. Bertie obhlížel místnost a pak se podíval na hodinky.

„Jsou čtyři ráno, starouši,“ řekl. „To nám to uteklo.“

„Moc jsme se nevyspali,“ ušklíbl se Ginger. „A ty ses ani nestačil umýt.“

Bertie zívl. „Když jsi tak skvěle odhalil tajemství bandy, co navrhuješ dál?“

„Zůstat tady,“ řekl klidně Ginger. „Je to pevnost, tak ji můžeme hájit. Do rozbřesku moc času nezbyvá a popravdě řečeno, co bys teď chtěl dělat jiného? Asi bychom si měli hodinku zdřímnout, dokud nás nechávají na pokoji. Jen Bůh ví, kdy zas budeme mít na spaní trochu času.“

„Jasně,“ kývl Bertie a znovu zažíval. „Hlasuju pro. Trmácíme se drsnou Afrikou celých čtyřiaadvacet hodin a to je na moje nebohé svalstvo a vrzající klouby moc.“

Opřeli tlumoky o zed a sesuli se na podlahu. Oba potřebovali odpočinek jako sůl. O vyčerpání sice nepadlo ani slovo, ale i ten nejmenovanější sportovec by po takovém výkonu zatoužil zavřít oči a nemyslet na věci příští. Od chvíle, kdy odstartovali z Delmaru, se pořádně nevyspali a této noci si nemohli zdřímnout ani minutu. Příroda má sílu a nedá si poroučet. Ginger samozřejmě

věděl, že jeden by měl hlídkovat. Chtěl navrhnout, že se postupně vystřídají, avšak nic rozumného už nevyslovil...

Těžká víčka předběhla chystanou větu a stačil jen něco zamumlat. Vzápětí Ginger usnul a snad ještě dřív spal i Bertie. Spánek je přepadl bleskově a upadli do jeho moci se všemi důsledky. Matka příroda milosrdně omámila jejich smysly a nenapadlo ji, co z toho vzejde. Oba spáči proto procitli mnohem později, než počítali a probudilo je až ostré zaskřípění zavíraných dveří.

Ginger vnímal podivný lomoz napůl ve snu, ale neznal jeho příčinu. Něco muselo spadnout. Protáhl se v ramenou a pootočil se na druhý bok. Nijak zvlášť se nevyděsil, předpokládal, že ještě není ráno. Celá místnost se přece utápěla v temnotě, i měsíc musel zajít, neboť ani okny dovnitř neprostoupil jediný paprsek světla.

Náhle si však uvědomil, že se cítí svěží, což se mu obvykle stávalo až po delším spánku. Otevřel oči a mrkl na světélkující ciferník hodinek. Chvilí nedokázal pochopit, kam až se ručičky přesného přístroje posunuly.

Přiložil hodinky k uchu, aby se přesvědčil, zda jdou. Tikaly. Rozsvítil baterku a znovu se podíval na ty hloupé ručičky. Vůbec to nechápal. Třičtvrtě na dvanáct přece být nemůže!

„Bertie?“ zasyčel. „Spíš?“

„Nebud’ mě. Co to bylo za zvuky?“

„Doopravdy nevím,“ šeptal Ginger. „Nemohl bys mi, prosím, povědět, kolik je hodin? Ty moje se nějak zbláznily.“ Posvítil na přítele baterkou.

Poloprobuzený lord si ve světle nasadil monokl, zvedl ruku k očím a pak zazněla jeho zmatená odpověď. „Propánakrále, ty moje ručičky snad sprintovaly.“

„Jdou?“

„Ano.“

„Kolik je?“

„Tři čtvrtě na dvanáct.“

Ginger vyskočil. „U všech hromů, proč je tu taková tma? Něco se stalo! Určitě nás našli a něco s námi dělají!“

Začínal tušit, že na dnešní probuzení nezapomene. Podíval se k oknu s vyraženou tabulkou. Nebylo tam! Nikde ani skulinka. Zmizela i ostatní okna. Všude se rýsovaly jen šedé ocelové rámy a pak se zablesklo něco, jako kovový odraz světla. Před místy, kde bývala okna, zapadaly jakési další rolety. Ginger se jednu pokusil zastavit, ale nešlo to.

Vyskočil i Bertie. „Jemináčku, takže my se plahočíme až z Londýna, jen abychom zaspali v takovéhle smutné díře? To se nám vážně moc nepovedlo...“

„Bojím se, že naší hloupost a nedbalost tvrdě potrestají,“ řekl smutně Ginger. „Chápeš, co se stalo? Ti lumpové nějak zavřeli všechny kovové okenice. Jsme ve vězení, hochu.“

„Jasně... jako sardinky v rajské omáčce. Jemine, oni nás vlastně oplechovali! Jak ale spustili ty ošklivé žaluzie, aniž by nás to probudilo?“

„Spali jsme jako dřevo. Mechanismus asi ovládají na dálku. Ten zvuk, to bylo zavírání venkovních petlic.“

„Ale jak to, že si pro nás nepřišli? Vždyť už je čas na oběd!“

„Myslíš, že nám vystydne?“ ušklíbl se Ginger. „Nevím proč nás rovnou nezabili. Asi je něco vyrušilo. Jinak si to neumím vysvětlit.“

„Máš pravdu. Mohli přijít a zaboxovat si s námi. Já bych sice hodil do ringu ručník, ale pochybuji, že by to pomohlo. Mohli nás hodit krokodýlům. Stačilo by strčit nás do vody a zamlaskat!“

„Je to divné,“ řekl Ginger. „Ale jedno vysvětlení bych měl. Je možné, že o nás nevědí. Možná stále pátrají po bělochovi, který si vyvrkl kotník. Nevědí o otvoru v plotě a ani je nenapadlo, že by se někdo mohl dostat až sem. Mezitím došlo v hotelu k něčemu nečekanému a to je přimělo tiskárnu zamaskovat. Jenže je to jen hypotéza. Bez ohledu na to, co se děje venku, dostali jsme se do pěkného průšvihů. Měli bychom najít skulinku a honem pryč. Hlídej dveře a připrav se. Kdyby se sem někdo chtěl dostat, budeš se prát!“

Ginger se opřel o stěnu, která se lehce zhoupla. Uskočil a užasle se podíval na Bertieho. „Co to je? Nezdá se ti, že se houpáme?“

„Jasně, starouši. Jako na horské dráze. Propánakrále, snad to není zemětřesení. Venku byly krátery!“

„Hloupost,“ řekl Ginger. „Spíš někdo vstoupil na verandu. Jsme přece na vodě...“

„Krokodýli?“

„Víš že můžeš mít pravdu? No jasně! Už tomu rozumím, hochu, my plaveme! Celá tahle tiskárna je postavena jako plovoucí člun! Napadlo mě to už při pozorování ze stromu! Asi jsou opravdu v nějakém maléru a zametají stopy.“

„Proč?“

„Ptáš se hloupě, Bertie. Třeba je přišel někdo vyslýchat a tahle dílna je jasným důkazem toho, co *tu* kutí. Elektrárna pojede dál, ale tiskárna na falešné peníze se někde schová. Nenapadá tě něco?“

„Ne,“ přiznal se smutně Bertie. „Ještě trochu spím, starouši. Ty mi chceš namluvit, že plujeme na jachtě, co má v podpalubí tuhle tiskárnu? Kam by tak velký dům schovali, aby nebyl ze břehu vidět?“

Ginger přiložil ucho ke stěně. Slyšel proudění a bublání vody. Najednou se plovoucí padčelatelská dílna zakymácela, trhlo to s nimi, jakoby do něčeho narazili. Gingerovi se hrůzou rozšířily oči.

„Už vím, co si vymysleli,“ prohlásil, aniž by tišil hlas. „V životě by mě nenapadlo, jak jsou ti šilenci vynalézaví. Zdalipak chápeš, proč utěsnili všechna okna?“

„Ty mi chceš říct, že víš, co se děje?“ zašeptal Bertie.

„Klidně mluv nahlas. Obávám se, že se tentokrát nepletu.“

„Tak o co jde?“

„Putujeme ke dnu, Bertie. Tenhle krám není ani tak jachta, jako spíš ponorka! Otevřeli ventily na plovácích a to zurčení vody znamená, že se plní nádrže...“

Nastalo ticho, rušené jen hučením vody a tím, jak Bertie lapal po dechu.

„Já jim ty vynálezy zatrhnu,“ řekl konečně Bertie a sáhl po Gingerově pušce. „Ze mne vodníka neudělají!“

„Co s tím chceš dělat?“

„Vyvrtám do plechu pár dírek,“ odsekl Bertie. „To železo není zas tak silné, jestli víš, jak to myslím? Ustup a dávej pozor, kdyby se kulka odrazila.“

„Zbláznil ses?“

„Chci se naposled nalokat vzduchu.“

„Uvědomuješ si, že sem vpustíš vodu?“

„Vyrovná se tlak a nepotopíme se tak hluboko.“

„A co když ne? Moc tvým fyzikálním znalostem nevěřím.“

„Tak o to dříve polkneme andělíčky,“ řekl Bertie skoro rozjařeně. „Vždycky jsem toužil sloužit na ponorce. Ty máš z hloubky strach? Propánakrále! Chce to jen trochu čerstvého vzduchu a zhluboka dýchat!“ Zvedl kulovnici a několikrát zmáčkl kohoutek.

Ginger stačil ustoupit a přiložit si ruce k uším. Tři výstřely zaburácely v potápějící se hrobce jako jarní bouřkový hrom.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

BIGGLES PŘEBÍRÁ VEDENÍ

Ihned, jak se Algy vydal na dlouhou cestu za Raymondem, zahájil Biggles s Tugem poradou. Šlo o vzájemnou souhru při záchranné akci v Kudinze, poblíž sopečného kráteru. Nejdřív však Tugovi vylíčil noční prohlídku kanceláří Stellar Skyways a pochlubil se jejím výsledkem.

„Narazili jsme na dračí doupeř,“ vysvětloval. „Výsledku musíme hned využít, jedu do Kudingy. Ginger mi prozradil, kam schoval svůj beaufighter, je ale jasné, že s ním nepřistanu u tábora, aniž by si se mnou hned nezačali vyměňovat názory. Stejně se mi nechce přistát daleko od jejich hnízda. Nemám rád dlouhé výlety ve vedru. Co radiš? Vážně myslíš, že se mi nepodaří nepozorovaně proniknout do hotelu?“

„O mých slovech nepochybuj,“ řekl Tug. „Zlobil bych se.“

„Dobře. Uděláme to tedy mnohem jednodušeji. Vezmeš mě tajně do letadla!“

„Co když mě pošlou někam jinam?“

„Nebude dlouho trvat a otočíš letoun nosem k hotelu! Poženou tě tam. Podle vývoje věcí nepochybují, že poslední dopis obsahuje žádost o pokyny. Pan Kreeze se jich určitě nemůže dočkat.“

„Jak to ale mám udělat? Nemohu tě vydávat za cestujícího!“

„Na letišti se dostanu v tomhle potrhaném převlečnicku,“ usmál se Biggles a ukázal na nevábny

arabský burnus. „Ve shonu, který tam obvykle panuje, si mě nikdo nevšimne. Budu se motat okolo a pak se zařídím podle toho, co ti poručí v kanceláři. Pokud tě pošlou jinam, vykouříš si u stroje cigaretku. Když poletíš správným směrem do džungle, plač nad svým těžkým osudem, nebo si čisti nos. Kapesník ti při tom upadne na zem. Pokud poletíš do Kudingy sám, bez pasažérů, bude ti to líto a šátek ze země zvedneš.

Cestou budeš opuštěný, rozpláčeš se a budeš ho potřebovat. Kdyby ale poslali do hotelu posily, budou všichni při loučení brečet a tak tam ten hadr nech ležet. Ať si ho zvednou. Domluveno?“

„Řekls to jako básničku, šéfe,“ pochválil ho Tug.

„Děkuji. Teď se domluvíme, jak mě dostaneš do kabiny. Zaroluješ k zadnímu okraji dráhy. Tam budu čekat. Dvakrát vyzkoušíš tah motorů, protože se nikdy nespoleháš na práci pozemního personálu. To pro případ, kdyby to někoho zajímalo. Je to dobrá výmluva pro dlouhý rozjezd. Neuškodí se už před startem zmínit o škytajícím motoru, který potřebuje před odletem trochu prohnat. Kdybys však měl v kabině společnost, bude to horší. Pokud bys totiž odletěl beze mne, hned tak se z téhle faraónské metropole nedostanu. Pro takový případ bude nejlepší vklouznout do letounu těsně před tím, než vyjedeš z hangáru. Nejednou jsem si už hrál na černého pasažéra, a vím dobře, jaké to je v podpalubí dopravního letounu. V zavazadlovém prostoru je dost místa, abych se tam zahrabal jako šváb. Moc pohodlně se mi sedět nebude, ale na druhé straně předpokládám, že se za nějakou chvíli posadím vedle tebe na místo druhého pilota.“

„Jak chceš v Kudinze zmizet z letadla?“

„Nejsem malé děcko a umím se o sebe postarat. Budeš dělat jakoby nic. Odstavíš letoun do hangáru a půjdeš na pivo. Co udělám já, to rozhodnu až na místě. Ohlásíš se u Kreezeho a pokusíš se vyzvědět, co mezitím upekli. Kdyby to bylo důležité, budeš muset trochu zariskovat a dát mi vědět.“

„Před chvílí jsi ale říkal, že tě neznám,“ ušklíbl se Tug. „To mi dáváš pěkně obtížný úkol. Nemáš nějaký lehčí?“

„Tak strašně složité to zase nebude. Předvedl ses jim jako lump schopný každé špinavosti, jako lakomec a vyžírka. Přitom umíš dobře létat a úkoly plníš na jedničku. Takového lotra potřebují a mají tě rádi. Hádám, že Kreeze si tě oblíbil. Proč by tě měli podezírat? Každopádně tě nebudou sledovat na každém kroku.“

„Díky, Bigglesie,“ zasmušil se Tug. „Potěšil jsi mě. Co ale, když se tam objeví ručky nějakého černocho, aby mi ochotně umyly čelní sklo?“

„Pošleš ho pryč, dáš mu bonbon, cigaretu nebo jinou práci. Víc než dvě minuty mluvit nebudeme. K neštěstí by došlo ve chvíli, kdybys vyjížděl z hangáru a někdo se na poslední chvíli rozhodl poslat do Kudingy bednu s limonádou. To nebezpečí je tak velké, že bych raději naskočil na konci dráhy. Jenže to bych si zase mohl zlámat nohy, nejsem už nejmladší. Doufám, že poletíš sám. Moc mě totiž neláká ani představa skrčence v zavazadlovém prostoru.“

Tug jen mávl rukou. „Šéfe, ty víš nejlíp, jak se zachovat.“

„Víš tedy jistě, co po tobě chci?“

„Jasně.“

„Tak si běž domluvit další rito. A moc se nediv, až tě bude sledovat jeden zpráskaný pes. Budu to já.“

Tug odešel. Biggles si pečlivě nasadil orientální fez a natáhl potrhaný burnus. Během pěti minut byl na ulici a jako nemotorný pobuda se pomalu klátil k hangáru. Na kraji si lehl do trávy a pečlivě pozoroval letiště.

Nečekal dlouho. Tug kráčel po přistávací dráze a v ruce držel kapesník. Doprovázeli ho dva muži. Jedním byl vedoucí místní pobočky, druhý připomínal velkého tlustého žabáka, navlečeného v módním evropském obleku. Biggles ho neznal a připadlo mu, že se na zdejší vedra oblékl sice pěkně, ale že se zapotí. Důvěru nevzbuzovaly ani jeho mohutné licousy. Podle světlé, bledé pleti Biggles usoudil, že jde o Evropana, ale pak si všiml zvláštního, olivového odstínu tváře. Některý z předků pocházel z Asie, odhadl pozorovatel a domněnku mu potvrdila obrovitá diamantová jehlice, kterou by si Evropan vzal jedině do opery nebo na banket.

Biggles měl ovšem jiné starosti, než odhadovat cizincův původ. Pozoroval Tuga, kráčejíciho s kapesníkem v ruce. Když se šátek snesl k zemi a Tuga ani nenapadlo se pro něj sehnout, Biggles vzdychl. Pilot se zdvořile uklonil oběma mužům a krokem vojáka odpochoval k hangáru.

Tug letí do Kudingy! Výborně! Veze s sebou pasažéra. Jak to už v životě chodí, dobrá zpráva spolu se špatnou. Biggles však neměl čas zabývat se šťastným či nešťastným postavením hvězd. Tug se blížil ke vratům hangáru a ušmudlaný muž v burnusu cítil, že o něm velmi dobře ví. Tug to dělal skvěle.

Jeho dva společníci se živě bavili na okraji dráhy a Biggles zaváhal. Tvář se mu rozjasnila, až když oba

zmizeli v kanceláři. V mžiku byl na nohou, nadešel čas Tugova hereckého výkonu.

„Hej! Ty tam!“ vykřikl Tug rázně, jakoby chtěl vynadat línému letištnímu zřízenci. „Co tam děláš? Vypadni odtud! Dělej! Ty mne neslyšíš? Hej! Co bude s těmi dveřmi?“

Potom tiše a jen pro Bigglesovy uši dodal: „Letí s námi White. Je podrážděný a zdá se, že má svých podřízených ve stepi plné zuby. Nadává jako nejhorší pobuda.“

Biggles zmizel v šeru hangáru.

„Tak vy nebudete poslouchat? Pohyb, pohyb!“ řval znovu Tug. Pomalu vstoupil dovnitř, ale Bigglese už neviděl.

Hulákání zlého pilota mělo úspěch. Letištní technici ho vyplašeně sledovali a přebytečné osoby si nevšimli. Biggles jim k tomu ani nedal příležitost. Proběhl při stěně hangáru jako stín, přiskočil ke dveřím letadla a svižně se protáhl do zavazadlového prostoru na zádi. Usadil se tam, jak nejpohodlněji to šlo.

„O.K.!“ zaječel Tug. „Vidíte, že to jde!“ Přivíral dveře a očima stále sledoval pomocný personál, který vířil kolem vrat hangáru. Muži asi těžko chápali, jak rychle změnil urvaný pilot názor na jejich práci.

„Ginger s Bertiem bandu pěkně vyplašili,“ polohlasně vyprávěl Tug. „Ti darebáci už taky vědí, že jsi v Káhiře. Zrušili všechny pravidelné lety. White bude hlavní šéf. Louis, to je ten chlap z kanceláře, kolem něj poskakuje jako opice. Hádám, že White je Levantinec. Peníze se mu mezi prsty jen obracejí. Je cítit na sto honů nejlepší kolínskou a na všech prstech nosí prsteny s velkými diamanty. Navíc ta příšerná jehlice! Vlasy má

samou pomádu, brrr! Na letišti přijel v Rollsu a kdyby nešišlal, jeho angličtina by byla skvělá. Louis mi přikázal, abych letěl opatrně, protože vezu vzácného pána, a já mu pověděl, že jinak než opatrně létat neumím. Nevíš, jak se létá opatrně, Bigglesie?“

„Zmínil se některý z nich o nočním vloupání do kanceláře?“

„Ani slovo. Žádný z letů však nezrušili! Podle mého názoru odletěl šefpilot Ivan s plným letadlem do Říma moc narychlo. Jistě si umíš spočítat, co tam vezl. A White je nervózní, myslím, že toho má dost. Pochopil, že se mu začíná kouřit za patami.“

„Spíš už cítí horko, jak čerti přikládají pod kotle,“ ušklíbl se Biggles. „Jak ses to všechno dozvěděl?“

„Louis s ním telefonoval a nedával si pozor na jazyk.“

„Dobře. Kam se pan White ráčí posadit? Do kabiny nebo vedle tebe?“

„Jako to mám vědět?“

„Ovšem. Nech to na něm. Pokud ale s sebou veze nějaké zavazadlo, budeš muset vzít za kliku sám, aby nakonec nebylo horko mně. Budu tam jako skrčenec a kdyby si mne všimli, můžeš mě rovnou pohřbít.“

„Rozkaz, šéfe.“

Za Bigglesem zaklaply dveře. Dalších deset minut probíhalo přesně podle běžných startovních příprav. Pacemaker zajel před kancelář a čekal na příchod pana Whitea. Tlustý muž se rozhodl pro místo vpředu vedle pilota. Úslužný lokaj Louis mu nesl kufr a Tug málem vyrazil dvířka, když agent z kanceláře zamířil s objemným kufrem k zavazadlovému prostoru.

„Kampak jdete?“ skočil mu Tug do cesty.

„Uložit kufr.“

„Čí je to zavazadlo?“

„Pana Whitea.“

„Pak ho raději dám do kabiny, abych ho měl pod dohledem,“ rozzářil se Tug a jeho oči vyjadřovaly sílu lásky k šéfovi, vzácnému panu Whiteovi.

„Jak chcete,“ pokrčil Louis rameny a podal mu kufr. Tug se hrdě nafoukl a strčil zavazadlo za sebe. Předmět jeho obdivu už dřepěl na místě druhého pilota.

Tug se chystal usednout k pedálům, když se k němu Louis naklonil a tiše zašeptal: „Buďte velmi opatrný, prosím. Pan White patří k čelním představitelům firmy. Jednou málem došlo k neštěstí a pan ředitel byl tehdy velmi rozladěn. Od té doby létá výlučně s Ivanem, který je bohužel v Itálii. Když souhlasil s tím, že poletí s vámi, je to pro vás vyznamenání. Buďte, prosím, opatrný.“

„Zvládnu to,“ usmál se Tug.

O pár minut později už letoun putoval křišťálově modrým ranním vzduchem k jihu. Tug si klidně pohrával s řídicí pákou, zatímco White měl výraz buvola, kterého něco dopálilo a musí se silně přemáhat, aby nevyrazil vpřed. Nervózně bubnoval prsty do stehů a mlčel. Na jeho baculatých dlaních bylo vidět, že se nikdy nedotkl lopaty či škrabky na brambory a když si toho Tug všiml, dostal chuť strhnout mu obrovitý prsten s diamantem z prstu a vyhodit ho oknem.

Prolétali již nad Asuánem, když se White rozkřikl: „To nemůžete, sakra, letět rychleji? V podobných letadlech jako je tenhle krám, se zdržuji strašně nerad. Nejsou bezpečná.“

Tug přemohl chuť něco mu odseknout a řekl: „Promiňte, pane. Ten letoun letí tak rychle, jak rychle se

točí jeho motory. Jsme už dávno ve správné výšce a letíme přímo. Rychleji to nejde a nemáme se čeho obávat.“

„Jen na to víc šlápněte!“

„Ulomil bych tu páku, pane. Víc už to vážně nejde.“

Pan White něco nesrozumitelného zavrčel, ale v milém hovoru už nepokračoval.

Těsně před polednem se dole pod nimi objevily obrysy sopky. White promluvil podruhé a z jeho hlasu Tug poznal, že po celou dobu letu ředitel nemyslel na nic příjemného.

„Až přistaneme v Kudinze, mohou nastat potíže. Buďte připraven na všechno, Carringtone. Máme zprávy, že se mezi hosty vetřeli podivní lidé, nejspíše policisté. Na další podobné pány nebudeme asi dlouho čekat. Nařizuji vám držet se u letounu, kdybychom náhodou potřebovali rychle vzlétnout. Chápete? Ten stroj patří mně a mám právo rozhodnout, kdo ho použije. Na ostatní kašlu, ať se o sebe postarají sami. Vy mně budete k dispozici a po přistání v Káhiře dostanete zvláštní odměnu. Dostanete ji, i kdyby potíže nenastaly. Říkám vám to hned, líbí se mi váš způsob pilotování. Rozumíme si, ne?“

„Skvělá zpráva, pane řediteli,“ zazubil se Tug. „Báječné! Kolik to asi bude?“ Měl sice na jazyku jinou odpověď, ale ovládl se. Nadutost i zbabělost tlustého spolucestujícího mu pěníla krev, ale chápal, že musí potvrdit svou pověst chamtivého lakomce Tuga Carringtona... „Kolik asi?“

Odpovědi se nedočkal. Kola letounu už klouzala po vyprahlé trávě přistávací plochy. Motor ještě nestačil

zhasnout, když White otevřel dvířka, seskočil na trávník a rozeřval se na sluhu, aby okamžitě vzal jeho kufřík.

Tug se ušklíbl a zajel s letounem do dočasného hangáru. Zastavil motory a vyskočil. Byl tu sám. Spokojeně obešel letoun a otevřel dvířka zavazadlového prostoru.

„Čistý vzduch,“ zašeptal. „Budu se držet Whitea jako klíště. Nejdřív chci vyzvědět, co se tu přesně stalo a pak se sem hned vrátím.“ Otočil se a zamířil k ředitelově kanceláři.

Když vstoupil dovnitř, uviděl snad celý personál Kudingy, jak sedí v pozoru před velkým šéfem. White se choval jako politik, tepající společenské zlořády. Řečnil jazykem ostrým jako břitva, gestikuloval a pouštěl hrůzu.

Jediný, kdo si Tugova příchodu všiml, byl Kreeze. „Co tady chcete?“ zasyčel.

„Pan White mi přikázal, abych byl po celou dobu v jeho blízkosti. Máte snad něco proti tomu?“ řekl Tug s přísným výrazem.

„Chci ho tady,“ vybuchl White, který si všiml, jak nezdvořile jedná Kreeze s jeho pilotem. Kreeze splaskl, White se vrátil k proslovu a Tug se opřel o dveře a zapálil si cigaretu. Líbezně se usmíval, neboť hotelový ředitel dostal přes nos a vztek pana Whitea se jeho osoby netýkal.

„Chci vědět naprosto přesně, kde jsou!“ hulákal White a změřil si Kreezeho tak, že drobný muž zarostl ještě hlouběji do podlahy. „Už jste chytili toho Hebblethwaitea, nebo jak se ten chlap, u všech hromů, jmenuje? Máte ho?“

„Ještě ne,“ hlesl Kreeze a z jeho výšky ubylo dalších několik centimetrů.

„Jak to, že ne?“

„Nemůžeme ho nalézt.“ řekl pobledlý Kreeze. „Zmizel. Vyslali jsme už několik pátracích skupin. Hledání jsem se zúčastnil i já a jsem si jistý, že ho dostal lev. V pralese jich včera v noci bylo celé stádo. Všude byly stopy po jejich kořisti.“

„Už jste potopili stanici?“

Tug nastražil uši. Slyšel větu, které nerozuměl, a rád by se té záhadě dostal na kloub.

„Právě v tomto okamžiku jde ke dnu,“ horlivě kýval Kreeze. „Hned jsem tam poslal Stephana a Georga, aby se o ní postarali. Každou chvíli se vrátí.“

„Jste si jist, že dokážete vysvětlit všechny nesrovnalosti, až dostaneme podobné hosty jako byli ti dva?“

„Nemusíte se obávat,“ ujišťoval ho horlivě Kreeze. „Klidně si tu mohou přeházet i poslední zrnko písku. Ani ten nejbystřejší špicl tu nic nenajde.“

„No, dobrá, aspoň něco,“ vzdychl White. „Jsou nějaké další zprávy o Bigglesworthovi?“

„Žádné, pane. Kde by měl být?“

„Objevíli ho v Káhiře. Napadlo mě, že se chce dostat až sem.“

„To vůbec nepřichází v úvahu.“ mávl Kreeze rukou. „To je směšné. Mimochodem, docela rád bych ho poznal a kdyby přiletěl, vřele ho uvítáme. Naše hlídky dokonce střeží i oblohu. Jinudy se sem totiž dostat nemůže.“

„Poprvé vás mohu pochválit,“ řekl White. „Musíme být opatrní. Ten chlap si získal jméno tím, že dělá věci, které jiní označují za bláznovství. Soustavně strká nos do cizích věcí!“

„Nemusíte se znepokojovat, pane White. Jsme na Biggleswortha připraveni. On bude překvapen! Zpracovali jsme soubor poplašných signálů, které se liší podle okolností. Co však uděláme s našimi výrobky?“

„Může je voda poškodit?“

„Mohla by, ale tiskárna je vodotěsná. Jakmile se nádrže naplní vodou, klesne budova na dno jezera. Potom stačí nahnat do komor vzduch, a celý ten náš vynález se znovu vynoří. Není to složité. Nařídil jsem, aby dílnu potopili asi dvacet yardů od břehu, kde už je dostatečná hloubka... Záchranné práce – dobrý název, ne? – mohou začít, až k nim dáte souhlas.“

Tug to pochopil rychle. Záhadný oříšek padělatelské tiskárny byl rozlousknut. Tihle lotři byli skutečně vynalézaví.

Dveře kanceláře se náhle hlučně rozlétly a dovnitř vběhl udýchaný muž v montérkách. Po jeho čele stékaly potůčky chladného potu a celý se třásl rozčilením.

„Je uvnitř!“ vykřikl.

„O čem to mluvíš, Georgi?“ vyštěkl Kreeze. „Kdo je uvnitř?“

„Ten zrzavý polda, pane. Hebblethwaite je v dílně!“

Dvě vteřiny bylo ticho, a pak vypuklo peklo. White zrudl a potom zavřískal hlasem zuřivého paviána. „Jak se to mohlo stát? Jak se dostal dovnitř? Tak mluvte, u všech čertů!“

„Přikázali nám potopit dílnu, pane. Odvázali jsme tedy plovoucí plošinu, odstrkali ji na vodu a uvedli do chodu elektromotory, které napouštějí nádrže...“

„To jste se vůbec nepodívali dovnitř?“ zaňafal nešťastný Kreeze, který se před Whitem zmenšil natolik, že ho už skoro ani nebylo vidět.

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nebyl k tomu důvod, pane.“

„Jste hlupáci! Co dál?“

„Dílna se začala ponořovat, když jsme zaslechli tlumený rámus a zazněl výstřel. A pak další a další.“
Vzduch v kanceláři zhoustl.

„Co jste udělali? Nezdržuj!“ řval Kreeze. Ponížený postoj jeho mechanika mu dodal sebevíru a ředitel opět rostl. „Uzavřeli jsme ventily, pane.“

„Proč?“

„Protože jsme došli k závěru, že střely prorazily pláty a tím narušily vodotěsnost dílny. Při ponoření bychom zničili materiál a patrně i stroje.“

„Na tom teď nezáleží!“ ujal se slova White a praštil pěstí do stolu. „Rozhodně by to byl nejhezčí způsob, jak se zbavit toho hnusného policajta!“

„Pane, ale pokud se vnitřní prostory dílny naplní vodou, už se nám ji nikdy nepodaří vyzvednout?“

„Ani kdyby se do nádrží znovu vehnal vzduch?“

„To by znamenalo jen jedno,“ vykládal montér. „Budova by se proměnila v jakousi plovoucí želvu. Neklesla by na dno a střecha by asi vyčnívala nad hladinu. K vyčerpání vnitřní vody bychom museli vyříznout v plášti velký otvor a čerpat ji hadicemi. Proto jsme si řekli, že bude lepší, když o dalším postupu rozhodne pan Kreeze.“

„Dostane se ten chlap ven?“ zeptal se White.

„Vyloučeno, pane. Plošina je napůl zaplavena, kolem se hemží krokodýli a hlavně – otvory po střelách přece nikdo neproleze.“

White se nadechl. „Pak nemáme důvod k rozčilování. Dokážete dílnu přitáhnout ke břehu?“

„Samozřejmě, pane. Snadno. Stačí trochu vzduchu do nádrží a vztlak nám umožní tělesem pohybovat. Servomotory jsou uloženy ve strojovně elektrárny.“

Děsivá představa uvězněného Gingera přiměla Tuga, aby se pohnul. Slyšel už dost. Mechanik se dál potil v palbě dotěrných otázek, takže si nikdo nevšiml, jak se pilot po anglicku vytratil. Zavřel tiše dveře a hnal se k hangáru. Našel Bigglese sedícího u podvozku na zemi a kouřícího cigaretu.

„Čekám na tebe,“ přivítal ho Biggles. „Co mi neseš?“

„Spoustu věcí!“ vyhrkl Tug. „Poslouchej!“

Biggles se až otrásl pod sprškou Tugových informací. Konečně mu však bylo jasné, kde hledat výrobní padělků. „No sláva,“ řekl. „Takže je máme!“

„Ne tak docela,“ řekl Tug. „Uvnitř je Ginger!“

„Cože?“ Biggles vyskočil.

„Nikdo jiný to být nemůže. Slyšeli ho, jak tam rámusí. Potom taky strílel do stěny, aby si zajistil vzduch. Ze zdejších lidí není uvnitř nikdo a jak znám Gingera, ten se vetře všude. Je uvnitř! Musíme se k němu dostat dřív, než ho utopí nebo hodí krokodýlům. Ta ohavná sebranka se něj chystá!“

Biggles zahodil cigaretu. „Víš, kde to je?“

„Snad to najdu.“

„Máš zbraň?“ zeptal se pilot a vytáhl z cípu burnusu automatickou pistoli.

„Jistě. A tady ji nikdy nenosím zajištěnou.“

„Kdyby nás někdo chtěl zdržovat, bez rozpaků ji použij. Miř dobře! Lavina se rozjela a uprostřed kopce ji nezastavíš. Připraven?“

„Jo.“

„Je někdo venku?“

Tug se vyklonil z hangáru. „Ne. Vzduch je čistý.“

„Výborně! Jdeme!“

Rozběhli se k brance v drátěném plotu. Zatím jim do zad pražilo jen spalující africké slunce.

KAPITOLA

ŠESTNÁCTÁ NA KAHÁNKU

Úprk k elektrárně proběhl mnohem snadněji, než Biggles původně předpokládal. Přeběhli okolo bungalovu a branka v plotě byla dokořán.

Chvíli neviděli ani živáčka, až si Tug všiml několika černochů. Stáli za plotem, ani se nepohnuli a jen udiveně sledovali běžce, kteří se tak namáhali v tom dusném vedru.

„Máme štěstí, že George zapomněl zamknout,“ zasyčel Tug.

Biggles neodpověděl a zběsile pádil dál.

„Tamhle je stanice,“ ukázal Tug, když se zastavili uprostřed svahu, v místě s dobrým výhledem na jezero. „Ginger je uvnitř té polopotopené barabizny. Vidiš kabel, co spojuje strojovnu na břehu s tiskárnou?“

„Vidím,“ řekl Biggles a ukázal před sebe. „Je tam také hlídka.“

„To bude Stephan.“

„Skvělé! Potřebujeme Stephana, aby nám ukázal, jak se napouští do nádrží vzduch, aby se ten dábelský vynález vynořil,“ zamyslel se nahlas Biggles a znovu vyrazil.

Udýcháni doběhli na břeh jezera a zaslechli dunivý hlomoz uvnitř plovoucího domu. Zaduněly tam dva výstřely a vzápětí zahlédli záblesk mezi částečně odštípnutou roletou na okně.

„Vypadá to tak, že Ginger buší do kovadliny, aby se dostal ven,“ vyhrkl Tug. „Podívej!“ V okně se objevila pažba pušky.

Znovu zaslechli výbuch výstřelu a následovaly údery pažbou do ocelového krytu. Gingerovi se podařilo vyrazit okenní rám. Roleta i s rámem odpadla do jezera a voda vystříkla do výše.

„Ten Ginger má ale páru,“ zavrčel Biggles.

„Byl bych veselejší, kdyby uvnitř byli ti lumpové,“ řekl smutně Tug.

Ke břehu už chybělo jen třicet yardů, když se jim vydal vstříc zaražený mechanik Stephan. Vůbec netušil, kdo mu přichází na pomoc. Netvářil se nijak vesele, ale ustrašený nebyl. Vyděsil se, až když zjistil, že hledí do ústí Bigglesovy pistole. Zastavil se, otevřel ústa a nezavřel je po celou dobu Tugova projevu.

„Jsem Carrington, pilot pana Whitea,“ začal Tug tak sebejistě, že si Stephan nedovolil zapochybovat. „Je tady! Byl jsem v kanceláři, když tam přiběhl George. A tobě utrhne obě uši!“

„Proč, proboha...?“

„Mlč! Chce mluvit s tím chlapem uvnitř. Pan White ti nařizuje, abys ho dostal ven, nebo půjdete ke dnu oba! Přišli jsme si pro toho chlápek.“

Mechanik neváhal ani onu pověstnou vteřinu, patrně i proto, že Tugova slova podtrhl namířený revolver. Jak by také mohl tušit, že se přímo za ním vydali dva policisté až z dalekého Londýna? Beze slova vletěl do stroje, spustil motory a zatáhl za páku. Motor se roztočil a lano s kabelem se začalo navíjet.

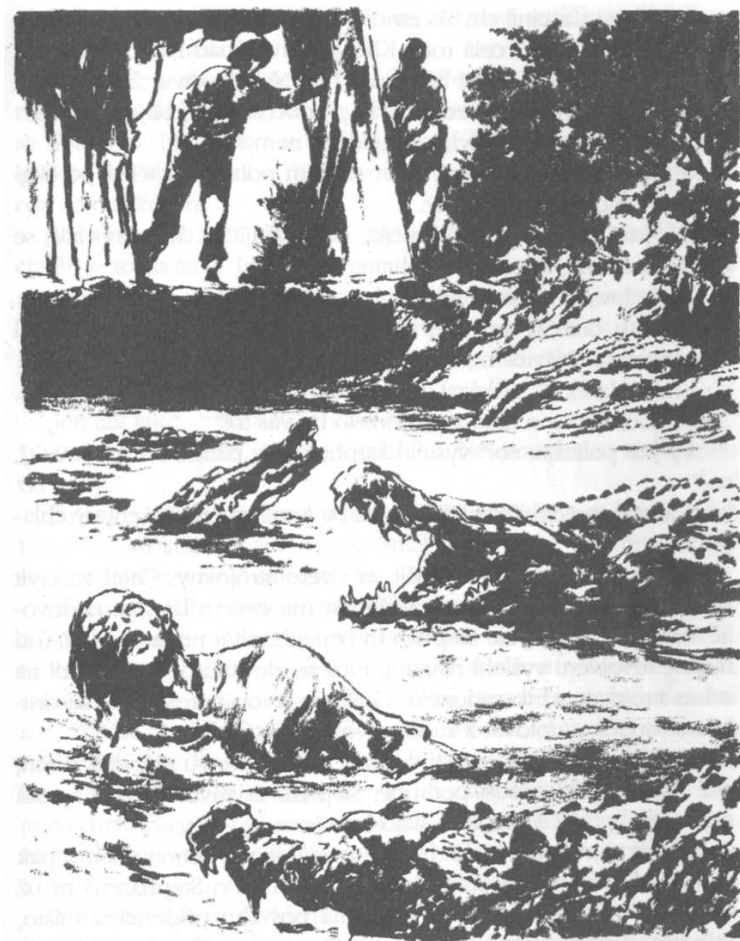
Biggles bedlivě sledoval okolí a s potěšením pozoroval, jak se dílna vynořuje z vody a pomalu se šine

ke břehu. Ginger zírající z vyražené okenní díry ho poznal, ačkoli jeho šéf vyhlížel jak otrhaný beduínský loupežník. Radostí zavýskl. Stephan vyšel ze strojovny.

„Ten chlap uvnitř má pušku. Může být nebezpečný,“ řekl s obavami ve hlase.

„Já se už o něj postarám,“ klidně odpověděl Biggles a významně potřásl pistolí.

Záchranná operace probíhala bez nejmenšího zaškokbrtnutí, ale nedalo se předpokládat, že takový pokoj a mír vydrží dlouho. Dílna se blížila k břehu velice pomalu a pak Tug zahlédl, jak se stezkou od domu řítí k brance hlouček mužů. Protože někteří z nich neměli předpoklady pro kariéru na běžecké dráze, procesí se protáhlo v dlouhý řetěz. Biggles si právě stačil všimnout, že v přepadové skupině chybí černoši, když se od ubikací vzadu vyřítily černých chlapců celá rota. Křičeli, mávali nad hlavou puškami a hlavně, byli zdatnějšími běžci než bílí. Nebylo divu, že lotrovské komando v černém provedení brzy předběhlo houf bílých lupičů.

Biggles se okamžitě rozběhl k jezeru, ale to už vířila voda...

Lavina se dala do pohybu. Biggles se nemýlil.

Stephan pojal podezření. Zamračeným pohledem těkal od Bigglese k Tugovi a zase zpátky.

„Co jste vlastně zač?“ vypíslk přeskakujícím hlasem. Jak se zdálo, pochopil, že tu něco nehraje.

„To se brzy dozvíte,“ řekl Biggles.

K jezem dolehly varovné výkřiky, Stephan pochopil a rozhodl se odporovat. Právce mu zajela ke kapse.

„Klid, mladíku!“ přikázal Biggles a ústí jeho zbraně se zvedlo. „Nepokoušejte se o hlouposti! Mrzelo by vás to!“

„Vy jste policajti, co?“ vyštěkl Stephan. „Vy patříte k tomu uvnitř, co?“

„Správně, brácho,“ řekl Tug, aniž by hnul brvou. „Jsi chytrý chlapec.“

Mechanik se pokusil uskočit za dveře strojovny. Chtěl zastavit stroje a zmizet. Takovou opovážlivost mu ovšem Biggles nedovolil. Varovně vykřikl, ale Stephan to nepochopil a neposlechl. Z ústí hlavně revolveru vyšlehl plamen, muž se zkroutil bolestí a padl na stěnu strojovny až to zadunělo. Opřel se levou rukou o zem a druhou se snažil vydolovat z kapsy revolver. Vstával.

Bigglesovy rty se protáhly do úzké čárky. Znovu pozvedl zbraň, než však zmáčkl spoušť podruhé, Stephan zavrával, paže se mu podlomila a muž se pozadu skácel do jezera.

Biggles se rozběhl ke břehu, ale uviděl jen zvířenou vodu a pak se nad hladinou mihl obrovský ocas ještěra. Po Stephanovi tu už nebylo ani stopy a jen kruh vlnek na povrchu připomínal místo, kde skonalo jeho tělo. Biggles odvrátil tvář, neměl co by řekl.

„Dostal jsi to, blázne,“ ulevil si Tug, sledující vyděšenýma očima mechanikův konec. „Můj Bože.“

Jenomže na smutek nebyl čas. Od dřevěné stěny elektrárny se náhle odlomila dlouhá tříska a dolehl sem zvuk výstřelu. Biggles se hbitě otočil ke stezce a viděl, že první černoši jsou nebezpečně blízko. Už zahájili palbu. Kolem pilotovy hlavy hvízdla kulka a zaryla se do dřevění.

„Musíš je zadržet!“ křikl na Tuga. „Střílej doprostřed stezky, na chvíli je to zastaví! Jinudy nemohou, v bambusovém porostu by neměli pevnou půdu pod nohama. Jdu se postarat o Gingera!“

Tug natáhl paži s revolverem a Biggles se otočil k Gingerovi, jehož hlava vykukovala malým okénkem, podobným lodnímu.

„Dokážeš prolézt?“

„Jen tak tak.“

„Pohyb! Počkej ale, až budeš u břehu. Neopovažuj se strčit nohu do vody.“

„Ani za nic,“ dušoval se Ginger. „Jenom kosti by z ní zbyly, když tam číhají krokodýli,“ zarýmoval. Smál se od ucha k uchu a zdálo se, že vůbec nevnímá sílící střelbu.

„Nehraj divadlo a vylez!“ zařval Biggles.

Střelba černé gardy sílila a svist kulek se ozýval stále častěji. Některé letěly hromsky blízko, ale naštěstí šlo o nesourodý útok, protože Tug se v úloze osamělého mohykána bil statečně. Černoši se rozložili ve křoví při cestě a přímého útoku po ní se zatím neodvážili. Vzadu se vynořili první bílí muži a ačkoli se zdálo, že jsou znechuceni zbabělostí černochoů, dopředu také nijak nespíchali. Biggles byl zkušený voják a rychle

pochopil, že nastává rozhodující chvíle. Zařval na Tuga, aby se kryl, vybral si místo a složil se na zem.

Plovoucí dílna se dotkla břehu. Ginger odtrhl zbytek rolety a vyškrábal se ven. Povedlo se mu to, ale na břehu zakopl o mohutný pahýl vyvráceného kmene a upadl. Naštěstí si hned uvědomil, že nechtěně našel ideální kryt a zůstal tam ležet. A pak se v okénku zjevila tvář umrlcova!

Ginger, který se právě díval na Bigglese, spatřil, jak se jeho obdivovanému veliteli vytratila z tváře barva. Biggles zbledl jako sama smrt, otevřel úžasem ústa a nedokázal ani hlesnout. Zrzek pochopil, že to způsobil Bertie, který právě prostrkoval oknem nohu.

„Kdo je to?“ zmohl se konečně Biggles na větu. „Kdo to, sakra, je?“ opakoval chraptivě, hlasem plným nepochopení.

„Vylézá tvůj přítel Bertie. Tys na něj zapomněl?“

„Ale vždyť Tug říkal...“

Ginger si až teď připomněl, že Biggles považuje lorda za mrtvého, neboť Tug byl svědkem divoké noční scény s buvolem a zakrvaveným Bertiem. Vypadlo mu to prostě z hlavy.

„Bertie je v pořádku,“ vykřikl vesele. „Nemá ani škrábnutí. Kolem něj létají kulky obloukem!“

„Propánakrále, Biggles,“ ozval se Bertie. „Kde se tu bereš? Už jsem měl o tebe strach, jemináčku!“

Lord se vydrápal z okna a skončil za pahýlem vedle Zrzka. „Kolik je vůbec hodin, pánové? Řekne mi to někdo?“

Tug, dosud plně zaměstnaný palbou, sklonil pistoli a otočil se za zvukem rozjařeného hlasu, který tak důvěrně znal. Na Bertieho „Propánakrále“, se přece nedalo

zapomenout! Zbledl a chybělo jen málo, aby vyskočil na nohy. Útočníci by dostali skvělý cíl. „To je přece Bertie!“ vykřikl užasle. „Co tu děláš, chlape? Řekl jsem každému, žes odešel k Burtonům na pivo!“

„Snad mám právo na vlastní názor,“ křikl Bertie. „Sám si vybírám hospody, kam jít na pivo! Ne abys mě ale přiběhl obejmout! Hrozně zapáchám a moje kalhoty... škoda mluvit.“

„Přestaňte se handrkovat,“ zazněl ostrý Bigglesův hlas. „Nejsme v kabaretu! Dávejte pozor! Tohle je jiné představení a uzel na oprátce nepovolil. Hej, Gingere, máš ještě střelivo?“

„Mám, ale málo,“ zamával Ginger loveckou puškou. Je to hloupé, ale na vystřílení díry do plechu jsme spotřebovali skoro všechny náboje. Ta hlaveň je horká, šéfe.“

„Kde je Bertieho kulovnice?“

„Utopil ji v bahně.“

„Co se vlastně stalo, Bertie? Tug říkal, že tě zabil buvol.“

„Ginger si vymyslel, že budu hrát mrtvého. Bylo potřeba přelstít Kreezeho a vyšlo to. „Jemine! Můžu snad za to, že jsem tak skvělý herec? Spolknul to i Tug!“

Mnoho času a pohodlí na rozhovor neměli. Při výměně informací a názorů jim nad hlavami létaly kulky a všichni čtyři muži rychle hledali nejvhodnější místo k obraně. Objevil ho Biggles a stačilo ukázat. Plazili se k malé, zarostlé vyvýšenině u břehu a občas některý z nich vystřelil.

Nelenil ani Kreeze a pokřikoval na černochoy, aby konečně uzavřeli půlkruh, kterým by obklíčili břeh. Střelba ochabla, obě strany měnily postavení.

„Kolik máme zbraní?“ zeptal se Biggles.

Sečetli zbraně až příliš snadno. Jedna kulovnice, dvě pistole a dva automatické revolvery. Náboje nepočítali, ale zbývalo jich také málo.

Biggles se otočil k Gingerovi: „Víš, jak se odsud dostat?“

„Víceméně.“

„Tak mi porad'! Brzo začne přihořívat. Kreeze pošle pro mačety, aby jeho lidé vysekali bambus. Pak se tu budeme smažit jako omeleta na pánvi s olejem.“

Bigglesovo podezření se vzápětí potvrdilo. Zvedlo se několik tmavých postav a rozběhly se zpátky k brance v plotě.

„Máme jen dvě možnosti,“ vysvětloval Ginger. „Buď se schováme v džungli, nebo vnikneme do elektrárny.“

„Abychom se dali obklíčit krokodýly a smečkou lotrů v jejich vlastním domě? To se mi vůbec nezamlouvá. Dovnitř se dostaneme, ven už ale ne. Nejsme na tom tak dobře, abychom vydrželi delší čas v obklíčení. A kdyby se rozhodli elektrárnu obětovat, stačí jediná pochodeň a lehne to celé popelem. Shořeli bychom na troud. Máme něco k jídlu? K pití?“

„Nic.“

„Skvělé,“ řekl Biggles. „Takže zaútočíme. První na řadě bude strojovna, aby nemohli ten ponorkový dům znova potopit. Jen tak mezi řečí, co je vlastně uvnitř?“

„To by ses divil! Rotačka, bankovní papír a falešné bankovky.“

„Vida!“

„Bylo to jak na výstavě. Pokochali jsme se pohledem na spoustu královen a premiérů a umělecky

vyvedených číslic na bankovkách,“ řekl Ginger. „Kdybych věděl, že tu dílnu mohou potopit, tak bych do ní nikdy nelezl. Takhle zas mám balík padělků v kapse.“

„Výborně. Dokážeš zničit ten motor?“

„Jestli to dokážu? Udělám to s radostí!“

Ginger se odplazil zpátky a pak zazněly údery kovu o kov. Podle jejich síly se mohl i Kreeze a jeho černoši dovítit, že dělník ničitel koná svou práci s obrovskou chutí a pílí.

„Hele, starý brachu,“ ozval se Bertie. „Kde zůstal Algy?“

„Odlétl do Londýna za Raymondem.“

„To měl štěstí!“

Biggles se podíval na ručičky hodinek. Ukazovaly už půl druhé. Tlupa černochoů se mezitím dala do mýcení hustého bambusového porostu. Střelba utichla, jen občas někdo vystřelil Pánubohu do oken.

„Ticho před bouří, pánové,“ vážně pronesl Biggles. „Pokud se chceme o něco pokusit, máme právě teď příležitost. White, Kreeze a jejich banda nás tu nenechají lenožit dlouho. Neříkal někdo z vás, že v hotelu jsou další lovci? Možná, že bychom v nich získali spojení. Kde budou teď?“

„Je tam jeden britský plukovník a dva Američané,“ kývl hlavou Bertie. „Vyšli si asi na lov a nevrátí se před soumrakem.“

„Škoda. A jak jste se sem dostali vy? Určitě ne po cestě!“

„Ty víš všechno, Biggles,“ řekl Ginger, který už dokončil ničivé dílo. „Skácený strom strhl kus plotu a nevěřím, že Kreeze o té díře ví. Dal by plot okamžitě opravit.“

Biggles se zachmuřil.

„Co kdybychom je nejdřív přesvědčili, že se skryjeme uvnitř?“ řekl a mávl rukou k elektrárně. „Skočí nám na to?“

„To by se mohlo podařit. Máš už zase nějaký nápad?“

„Ne. Jen se snažím vyhodnotit naší situaci. Nepřítel je moc a do otevřené přestřelky se nemůžeme pustit. Máme málo střeliva a bez jídla a pití uvnitř dlouho nepřežijeme. Můj žaludek se ozývá už teď. Nemáme prostě jinou možnost, než se vypařit. Z dostřelu se jim dostaneme jedině Tugovým pacemakerem. Nešlo by prolézt tou dírou nazpátek a sebrat jim letadlo? Pokud Kreezeho přesvědčíme, že jsme se skryli v elektrárně, mohlo by se nám to podařit. Bude hlídat jezero. Protože máme důkazy o padělcích, není tu už naše přítomnost nutná. Až se nám podaří o výsledcích pátrání podrobně informovat Raymonda, poradí si s bandou bez potíží. Kdybychom dokázali uletět, jsou v bryndě. Nemohou potopit dílnu a bez letadla se ani z Kudingy nedostanou!“

„Jeminkote,“ ozval se Bertie. „To je vymyšleno perfektně. Jak je oklameme?“

„To právě nevím. Kdyby se to zdařilo, vrátíme se sem v hojnějším počtu,“ pokračoval Biggles. „Teď musíme zmizet! Brání tomu něco?“

Schválení ústupové akce bylo jednomyslné.

„Takže začneme,“ řekl Biggles. „Je moc důležité, aby ti lotři poznali, že jsme pryč, co nejpozději. Nejchytřejší bude, když se někdo zdrží v zadní střelecké věži a přesvědčí bandu, že naše střelba neumlkla. Hej, Bertie, víš kde je ta díra v plotě?“

„Jak by ne, propánakrále!“

„Dobrá. Ginger nás povede džunglí. Ty se tu zdržíš asi čtvrt hodiny a občas vystřelíš. Pak nás doběhneš. Počkáme na tebe.“

„Jak přikazujete, výsosti!“ uklonil se Bertie.

„Upaluj napřed!“ pokynul Biggles Gingerovi.
„Jdeme za tebou.“

„Dávejte pozor na zmije,“ varoval je Ginger. „Říká se, že jich jsou ve zdejších bažinách celá klubka, já ale viděl jen jednu.“ Zrzek domluvil, a odplazil se do bambusového porostu.

Biggles s Tugem ho následovali, zatímco Bertie zaujal pozici osamělého ležícího střelce.

Brzy se zvedli na nohy a za dne jim cesta k díře netrvala ani dvacet minut. Hada nepotkali. Za dalších dvacet minut vstoupili na stezku, vedoucí k táboru, jen kousek od místa, kde dosud ležely zbytky mohutného hlídacího buvola. Lvi se při své noční hostině skutečně činili. Nad ohlodanými kostmi se vznášely roje much. Ginger se pečlivě rozhlížel, zda neobjeví Bertieho pušku, ale zklamaně zavrtěl hlavou. Musela ji sebrat hlídka.

„Tadyhle nám umřel Bertie,“ ukázal Bigglesovi na místo, kde naaranžoval padlého lorda. „Promiň Tugu,“ omlouval se. „Nenapadlo mi, že přijdeš.“

„Nic jiného vám nezbývalo,“ pokrčil rameny Tug. „Řeknu ti, že jsem ještě neviděl tak dokonalou mrtvolu... Vždyť z něj všude kapala krev.“

„Buvolí krev, hochu,“ kýval Ginger hlavou. „Bertie uklouzl a spadl do téhle louže. Kapala z něj voda a já ho jen trochu nalíčil, na červeno. Příjemné nám to nebylo... brr,“ otřásl se.

Dohnal je Bertie a hned poznal, kde se zastavili.

„Proč čekáte zrovna tady?“ vybuchl. „Vždyť to tu je odporné. Těch much! Nemůžete si najít jiné místo, kde byste na mne počkali? Je jich tu tisíc. Propánakrále, proč nelelkujete jinde?“

„Tady se líp vyznáš,“ odsekl Biggles. „Ale jinak máš pravdu. Čím dřív budeme pryč, tím líp. Mám jen pocit, že až se dostaneme ven z džungle, humor nás všechny přejde. Jak je daleko k hangáru?“

„Jen kousek,“ ohlásil Ginger. „Sotva deset minut rychlé chůze.“

„O.K., pánové. Přidejte plyn.“

Ginger se ujal vedení. Šli husím pochodem a nepadlo už ani slovo. Každý hluk a chybný krok by je mohl prozradit. Na kraj pralesa se dostali bez obtíží. Spatřili před sebou otevřený přístup na hranu kráteru. Sluneční světlo klouzalo po svazích jako žhavá povodeň a vzduch se tetelil odpoledním žárem.

„Jdeme dál!“ přikázal Biggles.

Jenomže náhle se před nimi objevily dvě černé postavy. Byli to černoši, pověření Kreezem ke střežení letiště. Bylo pozdě, ukrýt se v lese už nešlo. Muži varovně vykřikli a zmizeli ve křoví.

„Toho jsem se bál,“ vzdychl Biggles. „Během několika minut se Kreeze dozví, na čem je. Dojde mu, že toužíme po letadle. Jak jsem tušil, nenaletěl nám. Vpřed!“ Rozběhl se.

Utíkali. Pot jim stékal z tváří, ale cíl se blížil. Představa o pohodlném nástupu do pacemakera se však brzy rozplynula. Byli už téměř u hangáru, když ze stínu vyběhla tlupa černochů. Čekal s nimi doktor Dorov a povzbuzoval je. Biggles si uvědomil, že pan Kreeze opravdu není hlupák, že dal hlídat i letiště.

„Stůjte!“ zavelel Biggles a zvolnil krok. „Taky mě mělo napadnout, že to nařídí. Pochopil, že Tug patří k nám a hned vyslal hlídky k letadlu. Škoda! Možná nám chybělo jen pár minut.“

„Když si spočítal, kolik nás bylo u jezera, musel na to přijít,“ zavrčel Ginger. „Rozmnožili jsme se příliš rychle!“

„Jestli si mně všiml, zamotala se mu hlava,“ ozval se Bertie a přetřel zvlhlé sklo monoklu rukávem košile.

Drobná postava pana Kreezeho se objevila nedaleko od nich na okraji kráteru. Stál tam s ním i White, Robinson, George a na břehu nezapomněli ani černošský doprovod.

Lest nevyšla. Osádka Kudingy stála uprchlíkům v cestě.

Chvíli se nikdo nehýbal, zdálo se, že obě strany zvažují, co dál. Ačkoli převaha místní bandy byla zdrcující, nikomu se nechtělo zahájit střelbu. Nekrytí střelci by padali jako mouchy. K Bigglesově úžasu se velitelé obou skupin nechovali nepřátelsky. Za hangárem stojící doktor Dorov se dokonce lehce usmíval...

Kreeze pozvedl bílý kapesník a zamával s ním. Zahájil vyjednávání na dálku a musel hodně hulákat, aby ho všichni slyšeli.

„Vzdejte se!“ křičel Kreeze. „Nedostanete se pryč!“

„Nemáme chuť,“ zařval Biggles a všichni čtyři se vydali pomalým, opatrným krokem k letounu. Cítili jistou převahu plynoucí z faktu, že nikdo z Kudingy neovládal pilotní umění. Oni byli výtečnými letci, dokonce i Bertie, muž, který přežil vlastní smrt!

„Odhoďte zbraně! Nabízím vám rozumné jednání. Dohodneme se!“

„Vy odhod'te zbraně!“ zaječel Biggles. „Slibuji, že vás dovedu před řádný tribunál v Káhiře. Budou tam s vámi jednat korektně! Vzdáte se dobrovolně?“

„Nemáte mi co přikazovat,“ zavřískal Kreeze.

„Jak myslíte,“ zařval Biggles a pokrčil lhostejně rameny.

Kreeze se otočil ke svým společníkům a něco jim řekl.

„Pozor!“ vykřikl vzrušeně Biggles. „Chtěl nás jen zdržet. Tamti černoši nás obkličují!“

Skupina mužů s puškami byla v pohybu a uzavírala kolem nich kruh.

„Chtějí nás dostat do křížové palby,“ ozval se Ginger.

„K zemi!“ vykřikl Biggles a šel příkladem. Ostatní zalehli vedle něho a připravovali si zbraně.

„Zalehnou také a začnou střílet. Držte si klobouky!“

Oba vyjednávači přestali rvát a na chvílku zavládlo ticho. Potom zahřměly první výstřely, kulky zahvívaly a vzadu zapraskaly větve zasažených stromů. Střílel i šmajdavý doktor, který tolik miloval pestrobarevné ptáky. Jeho oddíl odřízl ležící čtveřici od vytouženého hangáru. „Neměli bychom to provětrat?“ napadlo Tuga. „Začíná tu být vážně dost dusno.“

„Šetřete střelivem,“ řekl Biggles. „A ventilátor tu nemám, Tugu.“

Výstřely dozněly a znovu zavládlo ticho. Mračna se stahovala.

„Mají to až příliš jednoduché,“ řekl najednou Biggles. „Obklíčí nás a až budeme na talíři, vezmou nůž a vidličku! Jediný způsob jak se vyškrtnout z jídelničky, je dostat se k letadlu. Nemáme jinou možnost, než se

dostat do hangáru. Jinak jdeme ke dnu, pánové, ustoupit už není kam. Všichni si uvědomte, co tam na nás čeká. Jenomže my se nevzdáme, pokud vidíme v jejich síti alespoň malou skulinku. Až řeknu, pokusíme se o přímou zteč.“

„Poslouchejte!“ ozval se Ginger. „Copak je to?“

Kdesi v dálce se ozvalo bzučení přilétajícího letadla.

„Asi Ivan, jejich šéfpilot,“ prohlásil zhnuseně Tug. „Čekají na něj.“

„Taky pacemaker?“ zeptal se Biggles. „Nevím přesně, ale řekl bych, že ano.“

„Nezdá se mi to. To co slyším, je větší stroj.“ Zaposlouchali se. Hluk rychle sílil.

„Slyším těch motorů víc. Počkejte! Podívejte se, jak si černí hoši najednou rozmýšlejí na někoho útočit.“

Hluk motorů slyšela i druhá strana a někteří černoši odkládali pušky na zem. Neodradily je od toho ani zuřivé výzvy doktora Horova. Pak se všechny hlavy otočily k obloze, kde se objevilo první letadlo. Stroj vyplul nízko nad džunglí a prudce klouzal dolů k vyprahlému mlatu letiště.

„Bombay!“ zařval Ginger. „Tam letí druhý! Záchrana v hodině dvanácté!“ křičel, když viděl, jak se i druhý letoun chystá na přistání.

Biggles sledoval přistávací manévr obou strojů s nedůvěrou, ale oči mu ožily.

„Myslím, že nacvičují nouzové přistání, hoši. Nechce se mi věřit, že by tu přistáli, ale určitě budeme mít chvíli klidu,“ řekl. „Jen se podívejte!“

Přílet velkých letounů zcela změnil bojová postavení u hangáru. „Páni,“ vykřikl Tug. „Nikdy v životě jsem neviděl, že by se někdo tak bleskově vytratil!“

Bojiště bylo náhle pusté a prázdné. Stál tu opuštěný hangár a opodál leželi na zemi čtyři muži. Nejenom bílí vládcové Kudingy, ale i jejich najatá cháska musela dobře vědět, co značí tři velká písmena R.A.F. na boku přistávajících letadel. Všichni se rázem vytratili.

„Jemine!“ jásal Bertie. „Nevěřil bych, jak účinkují na některé lidi plechovky s bílou, červenou a modrou barvou! Všichni zalezli do lesa. Nádhera! To ale byla rychlost!“

„Že by s tím měl něco společného Algy?“ ozval se Ginger.

„Ne. Nestihl by to,“ řekl Biggles. „Myslím, že se Raymond spojil se štábem pro Střední východ nebo s policejním ředitelstvím. Ale podívejte se. Oni skutečně přistávají!“

Když se podvozek prvního letadla dotkl země, Biggles vyskočil a ostatní ho následovali. Kreezeho lidé byli pryč. Vrtule letadla se ještě točily, když se otevřely dveře kabiny a v otvoru se objevili muži ve stejnokrojích. Jeden za druhým vyskakovali na seschlou trávu.

„Egyptská policie,“ vyhrkl Biggles. „To zařídil generál. Oddíly policistů málokdy spolupracují s armádou. Vidím majora Grattana. To je ten chlapík, co nám pomohl v Káhiře a kterému jsem už tehdy říkal, že se do konce tohoto měsíce ještě zapotí.“ Vykročil, aby velitele police přivítal. Na ploše už stálo čtrnáct mužů, připravených k okamžitému zásahu.

„Rád vás vidím.“ řekl Biggles. „Dorazili jste právě včas. Létały tu kulky a dost to rachotilo. Který anděl vás poslal?“

„Přišla depeše z ministerstva zahraničí. Dostali jsme příkaz, abychom v Kudinze zametli dvorek.“

„Budete mít příležitost,“ vzdychl Biggles a sáhl po cigaretě. „Co se tady vůbec stalo?“

„To vám rád povím,“ řekl Biggles. „Ale není kam chvátat. Mají sice letadlo, ale nemají pilota. Nemohou uniknout. Vy však budete opatrní, mezi černochoy je několik amerických gangsterů, kteří se tu vydávali za domorodce.“

„Díky za informaci,“ kývl major. „Pomůžete nám?“

„Já sám se jdu nejdřív osprchovat,“ přihlásil se Bertie ke svému oblíbenému tématu. „Nemohu se ani cítit, propánákrále!“

Otevřely se dveře druhého letounu a před hotelem nastoupil další policejní oddíl.

„Bertie má pravdu,“ připustil Biggles. „Potřebovali bychom se umýt a trochu se napít. Máte tu dostatek lidí, majore. Vydržte to chvíli bez nás!“

„Raději bych vás měl po ruce,“ řekl major. „Znáte to tu a budete užiteční. Dejte si něco k pití, my na vás počkáme. Mužstvo zatím pročese nejbližší okolí.“

„Dobře,“ usmál se Biggles. „Neprohloupíte, když posadíte za mříže i posledního černého chlápka s oštěpem, na kterého narazíte. Na pokoji nechte jen plukovníka Dupraye a oba Američany. Ti si sem opravdu přijeli jen zastřílet... myslím na zvěř!“

Biggles zamířil k hotelu, ale Bertie ho předběhl.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

PODTRŽENO, SEČTENO

Biggles nikomu nedovolil ztrácet čas. Po krátké sprše a bleskovém občerstvení se všichni sešli v opuštěné hale. Otevřenými okny sem dolehlo několik výstřelů z blízkého sousedství Kudingy a potom i rány, přicházející hluboko z džungle. O jejich původu nebylo nutné uvažovat. Banda se nehodlala vzdát tak lehce.

Poslední příběh Bertie v novém vonícím obleku.

„Tak kde jsou ti nevzdělaní barbaři, kvůli kterým jsem se musel povalovat v buvolí krvi? Ukažte mi je někdo!“

„Jsi poslední a jdeš zase pozdě,“ ušklíbl se Ginger.

Zdrželi se v pokojích sotva půl hodiny, ale když přišel Bertie, byl už major Grattan zpátky a sdělil ostatním, že pro ně už žádná práce nezbyla.

Kreeze a Robinson byli zajati. Smutně seděli v kanceláři, která sloužila jako dočasné vězení. Ptačí doktor Dorov dopadl hůř. Chtěl uniknout za každou cenu a přes varovné výstřely, odmítl podřídit se zákonu. Nestřílel do vzduchu, mířil na policisty, ale naštěstí neměl tak dobrou mušku jako oni. Našli ho v houští. Ještě žil a před smrtí se přiznal, že jeho jméno je v seznamu válečných zločinců.

Jeho poslední slova však nebyla přiznáním. Poslal všechny spojence ke všem čertům a přál jim co největší škodu. Zvláště měl spadeno na Anglii a doufal, že padělané libry rozvrátí její hospodářství. Později se zjistilo, že Němec Dorov skutečně pocházel z Čech. Měl

skvělou pověst jako finančník, začátkem války se však stal vedoucím falzifikátorské skupiny nacistů. Ukázalo se, že zavinil smrt desítek schopných rytců, fotografů a sazečů, kteří odmítli práci pro blaho Velkoněmecké říše. Stephan a George s ním spolupracovali už ve službách hákového kříže.

George uprchl do stepi. Viděli ho jak prchá, ale podle domorodců neměl naději vrátit se do civilizace. Z černých gangsterů z New Yorku nepřežil žádný. Všichni tři zbývající zahynuli v ohni střel.

Zbýval White. Major jen nerad připustil, že jim zmizel. Naposledy ho viděli, jak se ztrácí v bambusovém porostu u jezerních bažin.

Vlastní ztráty byly neuvěřitelně malé. Pouze čtyři policisté byli zraněni, ale naštěstí žádný z nich těžce. Po ošetření byli tři z nich ihned schopni služby.

„Musíme projít ten močál,“ prohlásil Biggles, „White je jejich Velký šéf, nenechám ho tady!“

„Bude to nebezpečné,“ namítal Grattan. „Daleko se dostat nemůže, veškeré přístupové stezky jsem dal obsadit. Vyleze sám.“

„Proč jste ho nepronásledovali hned?“

„Chycené krysy koušou,“ řekl major. „Jak víte, že je šéf?“

„Také se snažím předejít obětem. Ale pokud se brzy neobjeví sám, vezmu svoje chlapce a dojdou si pro něho. Že právě on je Velkým šéfem, jenom předpokládám. Teď i proto, že má dost důvodů, aby se tak usilovně skrýval. V té mokřině mu rozhodně není do skoku! Už se sice těším domů, ale neusnul bych, kdyby nám utekl. Víte co, majore? Jdu hned. Vytáhneme ho z bláta.“

„Dobře,“ vzdychl major.

Biggles vstal a vydal se k jezeru, ostatní ho následovali. Když došli k bambusovému porostu, pilot přikázal, aby se zastavili, a sám, s revolverem v ruce, rozhrnul hustě rostoucí stonky. Udělal pár kroků, zastavil se a naslouchal. Vládlo bezvětrí a sebemenší šelest nerušil ticho bažiny.

„Haló, White!“ vykřikl netrpělivě. „Nemůžete utéct. Doporučuji vám, abyste to sbalil.“

„To jste vy, Bigglesworthe?“ ozvalo se nebezpečně blízko, ale tón Whiteova hlasu byl žalostný. Už z něj Biggles cítil, že ho Velký šéf prosí, že žadoní o záchranu...

„Jsem to já. Jdu si pro vás.“

„Poslouchejte mne,“ ozval se White. „Dám vám sto tisíc, když mě odtud dostanete.“

„Jste na špatné adrese,“ odsekl Biggles. „Ven! Vylezte!“

„Tři sta tisíc!“

„Ztrácíme čas. Řekl jsem ven! Mám si pro vás dojít?“

Odpověď nepřišla. Místo ní se ozvalo praskání bambusu, drceného běžícíma nohama. White ztratil naději na dohodu a prchal.

Biggles zavrčel a pustil se za ním. Stačil však udělat tři, čtyři kroky, když ho zastavil výkřik hrůzy a děsu. Byl to spíš skřek napadeného zvířete a pilot pocítil zamrazení v zádech. Zaťal zuby a pokročil dál. Rozhrnul hustý závoj bambusu s prstem připraveným na spoušti. Nic. Bylo možné, že White chystá lest.

Nebyla to past. White, utajený v houští vpředu, znovu vykřikl, pak ještě jednou a zas. Biggles postoupil pár kroků dopředu, naposled rozhrnul stébla a zůstal stát

jako opařený. Spatřil výjev z děsivého snu a zatoužil po probuzení.

Sen to nebyl.

White se válel po zemi a oběma rukama se snažil odtrhnout velkou zmiji, která zaťala jedovaté zuby do jeho lýtko. Z mužova hrdla vycházel jeden skřek za druhým a tělo sebou házelo ze strany na stranu, v zoufalé snaze zbavit se hada. V jedné chvíli zmije stisk uvolnila, ale vzápětí bleskově zaútočila na Whiteovu paži.

Asi vteřinu tam Biggles stál a pozoroval smrtelný zápas. Nevěděl, co dělat. Střelit zmiji do hlavy bylo vyloučené, zasáhnout rukama bylo příliš riskantní. Udělal jediné, co udělat mohl.

Vytrhl ze země silný bambusový prut a pokročil. Další tři vteřiny čekal na okamžik, kdy bude moci zasáhnout hlavu hada přesnou a tvrdou ránou a pak udeřil. Jediná rána stačila, aby zmiji zlomila vaz. Mlátil pak do tlustého těla hlava nehlava, dokud neustal i poslední křečovitý pohyb. White ležel opodál a slabě sténal.

Zazněl dusot nohou, jak se sem sbíhali ostatní.

„Nechod'te sem!“ křičel Biggles. „Pozor kam šlapete! Whitea uštkla zmije a mohou tu být další. Vytáhneme ho ven, ale bude pozdě!“

Zvedl tlustého muže, jehož duše se už propadala do věčných temnot a vynesl jej z houští. Major, který měl s hady zkušenosti, se ještě pokusil vykresat pro Whitea naději, ale ta mu uplývala mezi prsty.

Rozřízl Whiteovy kalhoty, odkryl lýtko, kde se jasně rýsovaly dva hadí zuby, otevřel obě rány a vymačkával krev. Pak dorazil muž, vyslaný do bungalovu pro protijed. S pomocí ostatních postavili Whitea na nohy a

snažili se ho podpírat. Nemělo to však smysl, White už nepromluvil. Velkému šefovi nebylo pomoci. „Hromská práce,“ zakabonil se Biggles. „Už nám nic nepoví.“ Grattan si pečlivě prohlížel tvář mrtvého a očíh se mu náhle zablesklo. „Ani nemusí,“ řekl suše.

„Znáte ho?“ zeptal se Biggles. „Kdo je to?“

„Jakpak se tady jmenoval?“

„White.“

„V Egyptě po něm pátrají všechny policejní oddíly. Jeho pravé jméno je Kravas. Pochází z Arménie,“ řekl major. „Už jsem měl tu čest. Prý to byl jeden z nejbohatších mužů světa. Na hlavní káhirské třídě má přepychovou vilu, kde se nezdržuje.“

„Alespoň něco,“ ušklíbl se Biggles. „Už víme, kde vzal tolik peněz. Prosím, postarejte se o jeho tělo. Je čas, abychom případ uzavřeli. Vracíme se do Káhiry a vy také, ne? Uvidíme se tam.“

Od okamžiku, kdy pacemaker přistál na letišti egyptské metropole uplynulo jedenáct hodin, které afričtí dobrodruzi prospali. Když pak dorazili do kanceláří Stellar Skyways, našli u dveří dva policisty. Biggles zamával svým pasem a jeden z mužů mu přidržel dveře.

Uvnitř našel generála Raymonda, Algyho a řadu dalších důležitých důstojníků. Všichni probírali zajištěné doklady, vázali je do desek, krasopisně popisovali a ukládali do poštovních pytlů. Zároveň probíhal důkladný průzkum posledních loveckých trofejí slovnuté společnosti. Vnitřnosti lvích hlav a sloních nohou vydávaly svůj obsah.

Všichni netrpělivě čekali na Bigglese a jeho skupinu. Major Grattan sice oznámil konec úspěšného

pátrání vysílačkou a podal i předběžné hlášení o průběhu událostí, ale podrobnosti chyběly. Major se prostě pochlubil svou prací a na druhé pozapomněl.

„Máte už všechno v protokolech?“ zeptal se Biggles po úředním pozdravu.

„Do posledního puntíku.“ usmál se Raymond a vítězně zvedl prst. Vůbec neskrýval radost nad úspěšným završením případu. „Díky, Biggles. Podařilo se vám vyhodit tu bandu ze sedla rychle a nechápu jen to, jak se vám povedlo hned narazit na horkou stopu?“

„Tak těžké to zase nebylo,“ pokrčil rameny Biggles. „Letectví je sice nové odvětví, ale my už jsme staří kozáci, abychom věděli, co jde a co ne. Stačilo se zamyslet, dát dohromady seznam všech možností, a pak si je probrat. Ta stopa byla horká.“

„Dobře, chápu,“ kývl generál. „Určitě budete potěšen, když se dozvíte, že jsme nadobro uzavřeli tento případ a snad i jemu podobné. Jakmile mi Algy Lacey vylíčil podstatu jejich obchodu, udělali jsme protitahy. Nemusím vám připomínat, že jsem měl o vás strach, protože vaše pohrdání nebezpečím vás mohlo rovnou hodit na roh nosorožce nebo do lví tlamy. Spočil jsem se se štábem pro Střední východ a požádal je o spolupráci. Doufal jsem, že dokáží té bandě zlomit vaz.“

„Propánakrále, co to říkáte,“ ozval se Bertie. „Byl to přece buvol a ne nosorožec a byl jsem to já a ne Biggles.“

„Omlouvám se vám, lorde,“ řekl s úsměvem Raymond.

„Domyslel jsem si, co uděláte,“ zabmčel Biggles. „Záchranná četa se objevila v pravý čas. Začínal se nám už trochu zvedat žaludek z deště kulek a z toho jak byl Bertie cítit buvollem. Pak jsme slyšeli milý hukot letadel

a ty motory zpívaly přímo božsky. Mimochodem, Ginger vám přinesl hezkou sbírku bankovek přímo od lisu. Řekněte nám generále, jak to s těmi lotry dopadlo?“

„Spojil jsem se s policií všech evropských zemí a ve všech preparátorských dílnách byla ve stejném okamžiku provedena razie. Velmi pěkný materiál jsme našli i v mezinárodním klubu v Croydonu. Dostali jsme tam i Blacka. Vypátrali jsme i letoun jejich pilota a zatkli Ivana hned po přistání. Zatáhli jsme prostě sítě, a pokud nějaké ryby uplavaly, tak jen běličky. Když jsem se dozvěděl, že za vším stál ten Kravas, zbytek byl jednoduchý. Při zátahu a prohlídce jeho vily jsme našli řadu dalších pěkných věcí a Louise jsme zatkli přímo tady. Mlel sice páté přes deváté, ale řekl všechno.

Našli jsme tu i výplatní listiny, které odkryly spojení i na další firmy a překupníky. Máme je do posledního. Nedivím se, že ten nebožtík byl milionář. Moc ale mluvím, pánové. Musím napsat zprávu pro ministra. Tady už vlastně ztrácím čas.“

„Doufám, pane, že nás teď nebudete pár dní potřebovat.“

„Předložíte zprávu a důkazy v nejkratším možném čase!“ zahromoval generál, který nepochopil, kam Biggles míří.

„Jistě,“ řekl Biggles. Já si jen myslel, že teď, když doma padá mlha nebo fičí severák, bychom mohli strávit pár dnů na sluníčku. Jsou tu pěkné pláže.“

„Nic nenamítám,“ usmál se generál. „Myslel jsem, že všichni máte slunce a horka plné zuby.“

„Jemináčku, to ne! Konečně se řádně opláchnu,“ vyskočil Bertie a naleštěný monokl mu téměř vypadl z ruky. „Budu se mýt od rána do večera.“

„Prý tu jsou zuřiví žraloci,“ šťouchl do něj Ginger.

„Před těmi ti nepomůže dělat mrtvolu,“ přidal se Tug. „To nejsou hloupí buvoli. Že ano, šéfe?“

„Přeperu je,“ řekl Algy. „Mě Biggles ke zvěři nepustil, tak si to konečně vynahradím! Neboj, Bertie.“

„Jdeme, pánové,“ usmál se Biggles. „A rychle. Při našem štěstí by se mohlo stát, že zítra do Káhiry dorazí ta nejstudenější fronta rovnou od Islandu. Pánové, hurá na pláž!“

OBSAH

Biggles přebírá případ
V sametových rukavičkách
Tug strká do případu nos
Stellar Skyways s. r. o.
Lovecká výprava
Průzkum
Ginger leze na strom
Smrt pod liánami
Tug nachází práci
Pochmurná novina
Ginger leze ze stromu
Na tahu je Biggles
Se zlodějem na zloděje
Události v Kudinze
Biggles přebírá velení
Na kahánku
Podtrženo, sečteno

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLESŮV VELKÝ LOV

z anglického originálu Biggles Hunts Big Game
edice Hrdinové vzdušných bitev 17

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Petr Barč

Překlad Milan Hausner

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec

Minská 5, 101 00 Praha 10

jako svou 635. (65.) publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Střelníční 54

ISBN 80 – 85773 – 40 –6